

Giới thiệu 100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!

Thể loại: Ngôn tình, sủng, ngược, HE, có H, hiện đại

"Em muốn trốn? Sao cũng được, chạy đi và đừng để tôi tìm thấy, tóm được rồi cả đời này đừng mong yên ổn với tôi"

"Hắn ta rõ ràng là ác ma, không cần chứng minh, mỗi lần nhìn nàng, nàng cảm thấy được con người hắn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, sạch sẽ đến tận xương"

Bạch đạo, hắn là người thừa kế gia tộc Âu Dương, là chủ tịch tập đoàn tài chính CTD, người người biết đến, nhà nhà ngưỡng mộ.

Hắc đạo, hắn lạnh lùng, tàn bạo thứ hai thì ai dám leo lên vị trí thứ nhất?

Chẳng hiểu là cơ may hay do rủi ro mà nàng lại rơi vào tầm tay của hắn, tưởng chừng như yên ổn, nào ngờ cuộc đời nàng ngược lên chỉ thấy hố đen.

Nam chính: Âu Dương Ngự

Nữ chính: Hà Y Mễ

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gặp Gỡ

Các cơ mắt co lại cảm giác như việc mở mắt trở nên khó khăn. Chối quá, hàng mi khẽ nhú lại, dần thích ứng với ánh sáng bên ngoài, nàng không nhớ đã bất tỉnh bao lâu, chỉ nhớ... Chỉ nhớ... Tên nàng là Hà Y Mễ, 22 tuổi, ngoài ra chẳng còn bất cứ vết tích nào đọng lại trong đầu nàng, sao chói quá, đau quá... Chẳng biết bản thân là ai, đến từ đâu. Một hồi lâu mới định hình được nàng đang đứng giữa sân khấu, nơi này là đâu? Sao dưới kia đông người thế? Cảm giác lạnh lạnh vây lấy cơ thể, nhìn lại thì nàng chỉ đang mặc một lớp vải trắng mỏng tanh, nửa kín nửa hở để lộ làn da trắng nõn, trong suốt như thủy tinh mà không chút tì vết. Quyển rũ nhất vẫn là khuôn ngực đầy đặn, căng tròn ẩn hiện dưới lớp vải trắng, vừa nhìn thấy thôi đã khiến khán giả trầm trồ khen ngợi.

- Giá khởi điểm 250 tệ.

Vừa ra giá khởi điểm, khán đài nháo nhào lên, người tranh người ra giá nhằm đoạt bằng được món hàng trên, ngon như vậy không thể nào để tuột mất.

- 300 tệ

- 350 tệ

- 400 tệ

Dần dần, con số lên đến 700 tệ, 750 tệ, 800 tệ, con số quá cao, không thể nào liều mạng bán gia sản của mình chỉ để mua về một thú vui nhỏ trong chợ đen, vì thế dần chỉ còn hai người đàn ông đeo mặt nạ đấu giá với nhau.

- 850 tệ, lão già a, người lớn tuổi rồi, mua thiếu nữ về làm gì, không bằng để lại cho ta đi. Biết đâu nay mai xanh cỏ sớm, chẳng hưởng thụ được bao nhiêu đâu

Cánh phải khán đài, thiếu niên độ chừng 20 tuổi buông lời si nhục gã đang tranh món hàng với mình, chỉ là một lão già chắc cũng khoảng trên 60 rồi to gan dám so đo với đại thiếu gia nhà Đông Phương thế này, thật không biết lượng sức mình.

- Thăng ranh con, mày đừng vội lão toét, tao đáng tuổi cha chú mày đấy! 900 tệ!

- 1 vạn nhân dân tệ, nào! Lão thích thì đại thiếu gia ta chiều, tiền cũng chỉ là giấy thôi mà, haha

- Người! - Đã lên đến 1 vạn, số tiền đó quá lớn, người đàn ông trung niên kia đành phải nhìn con giận xuống mà im lặng.

- 1 vạn tệ lần một

- 1 vạn tệ lần hai

Đông Phương Thiên Ngao vì thế mà rất cao hứng, khóa mồm được lão già kia như vậy mà cũng vui, cứ ngỡ buổi đầu giá này rất nhàm chán, không ngờ lại xuất hiện thiếu nữ như ngọc thể kia, thật làm người ta muốn ôm vào lòng mà chà đạp. Hắn vẫn định ninh 1 vạn đã là giá cao nhất rồi, không ai có thể vượt qua, cho đến khi " 1 vạn nhân dân tệ " vang lên, ngay sau đó:

- 10 vạn nhân dân tệ

Chất giọng trầm khàn vừa vang lên thu hút ánh mắt của cả khán đài nhìn về phía cuối dãy giữa, là một nam nhân toàn thân y phục đen, khẽ nhếch môi tạo thành hình bán nguyệt. Cả sân khấu không thể ngờ, đó là ai vậy? Hắn ta điên rồi sao 10 vạn nhân dân tệ quá lớn cho một món hàng từ chợ đen.

Về phía Đông Phương Thiên Ngao, hắn ta định ra giá áp đảo nhưng người bên cạnh kéo tay áo hắn rồi lắc đầu. Đại thiếu gia nhà Đông Phương nghiêng chặt răng, quay người đi. Giọng MC vang lên: - 10 vạn nhân dân tệ, còn ai ra giá khác không?

- Chốt giá! 10 vạn nhân dân tệ

10 vạn sao? 10 vạn để đổi lấy bản thân nàng, ít ra nàng cũng đáng giá được 10 vạn, giá trị khá là cao, nhưng còn hắn ta là ai? Có thể bỏ ra 10 vạn tệ chỉ để chuộc nàng về, hắn có thể lực lớn như nào? Hóa ra, đối với người giàu, tiền cũng chỉ là giấy. Ra khỏi sân khấu, Hà Y Mễ ngồi thần thờ dưới nền sàn lạnh lẽo, thân thể chỉ vồn vện lớp vải mỏng. Một lúc lâu, thân ảnh cao lớn toàn thân y phục đen tới gần nàng, cảm giác được có người đến và người đó là ai Hà Y Mễ nín thở nhìn thẳng, lúc này Hà Y Mễ chỉ thấy được đôi giày tây đen bóng của hắn. Rồi bỗng nhiên trước mắt nàng là màu đen, Hà Y Mễ đưa tay kéo áo vest trên đầu nàng xuống, là hắn ném xuống cho nàng, hắn khẽ liếc một cái rồi nhấc gót rồi đi, nàng nhìn theo bóng dáng hắn, chiều cao nổi trội nhưng mà nhìn tấm lưng hắn lại cảm thấy cô độc lạ thường. Ngay sau đó, bên cạnh Y Mễ xuất hiện hai người đàn ông đeo kính mắt đen, cúi đầu nói:

- Tiểu thư, Âu Dương tổng bảo cô đi theo chúng tôi.

Hà Y Mễ ngoan ngoãn theo sau họ, áo vest trên người nàng có mùi mộc hương thoang thoảng, kích cỡ áo khá to, đủ để che lấp đi đôi chân trần của nàng. Hương thơm nhẹ nhàng ấy lại khiến nàng cảm thấy yên tâm lạ thường, hẳn liệu là người tốt hay nàng rơi vào tay của kẻ xấu đây... Số phận nàng sau này đi về đâu...

Trước mắt nàng là một khu biệt thự ngoại ô thành phố S, nếu so với kí ức của nàng, thì chắc đây là lần đầu tiên nàng thấy được một nơi mỹ lệ, hoành tráng đến vậy. Nhìn vào có ai nghĩ đây là nhà không? Đẹp thật đấy, mà nhìn lạnh lẽo quá!

- Mời tiểu thư

Tiểu thư - Nàng cũng được gọi một cách kính trọng vậy sao? Ngay cả người hầu trong biệt thự cũng tỏ ra tôn kính, bản thân có thể nhận được sự ưu tiên như vậy? Nhưng mà sao nàng chẳng thể nhớ nổi, quá khứ của nàng ra sao, tất cả trong đầu chỉ là một mảng trắng, về cả gia thế, hay cha mẹ, bản thân cũng không hề biết. Đây cũng được gọi là sự bất hạnh rồi phải không? Mãi suy nghĩ, hai vệ sĩ đưa Hà Y Mễ tới căn phòng cuối tầng 2, họ nép sang 1 bên:

- Từ nay, đây sẽ là phòng của tiểu thư, thiếu gia đêm nay có việc không về. Tội lui trước, tiểu thư tối an.

- A, cảm ơn ạ.

Hà Y Mễ dạo quanh căn phòng, rộng mà lại đẹp, nhưng mà màu chủ đạo ở đây chủ yếu là trắng và đen, hắn ta thích trắng đen ư? Nhìn toàn bộ căn phòng đủ để hiểu chủ căn phòng là con người khá giản dị, ngăn nắp, nhưng mà có thể là hơi lập dị chút? Nàng ngồi xuống mép giường, đưa tay khẽ vuốt nhẹ tấm drap, cảm giác mềm mại, ấm áp truyền đến tay. Vừa lúc đó, tiếng gõ cửa phòng kèm theo giọng nói nhỏ: - Tiểu thư, thiếu gia bảo tôi đem đồ lên cho cô.

- Cảm ơn cô, vất vả cho cô rồi

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hợp đồng

Chỗ lạ khiến Hà Y Mễ không thể ngủ lâu hơn được, vừa mở mắt nàng nhìn vào đồng hồ, mới 6 giờ sáng thôi do phòng quá rộng cảm giác không thể yên tâm khi ngủ. Hà Y Mễ xuống sảnh chính, vừa đặt chân tới bậc thang thứ 5, liền thấy bóng dáng của người đàn ông tối qua, tay cầm báo, tay nhâm nhi tách cà phê sáng. Đứng trên cầu thang nhìn xuống, có lẽ hắn không thấy nàng, nhưng mà nam nhân đó quả thật toát ra khí phách bức người, đôi ngươi hẹp dài, chăm chú vào bài báo, cặp mắt ấy khiến con người ta nhìn vào lại cảm thấy ớn lạnh, sắc như dao, vừa đen vừa sâu hằm không thấy đáy, ngũ quan cân xứng với sóng mũi cao thẳng tắp và bờ môi bạc quyến rũ. Nam nhân này chính là hình mẫu của các cô gái trẻ bây giờ, vừa đẹp trai lại giàu có, một điều kì lạ khi nhìn vào mắt hắn là một sự lạnh lùng đến đáng sợ, vừa cảm thấy yên tĩnh lạ thường. Mãi mê ngắm Âu Dương Ngự, Hà Y Mễ bị giọng nói đặc trưng của hắn làm cho thức tỉnh

- Cô thần thờ ở đó làm gì, xuống đây!

Hà Y Mễ rút rè bước xuống, thấy hấn chỉ tay vào ghế đối diện, vừa ngồi xuống người giúp việc đem đến trước mặt nàng là đĩa beefsteak nóng hổi, xộc lên mũi nàng thơm ngát. Thật, hình như cả đêm qua nàng chưa ăn gì cả. Bữa sáng bắt đầu với không khí yên lặng, thật sự khó chịu, chỉ nghe thấy tiếng dao nĩa chạm vào nhau kêu "Cách cách". Hà Y Mễ ngược mắt lên nhìn người đàn ông trước mặt, hấn vẫn như vậy, vẫn giữ nguyên trạng thái yên tĩnh ban đầu, Hà Y Mễ lấy dao nghịch miếng bò beefsteak, giọng hấn vang lên làm phá tan bầu không khí yên lặng đến khó chịu.

- Cô tên gì?

- Họ Hà, tên Y Mễ

Đến bây giờ hấn mới đặt tờ báo xuống, đưa mắt nhìn nàng, đối mặt với ánh mắt của hấn, ánh mắt lạnh như tiền khiến nàng bất chợt run lên một hồi. Hấn quan sát cả người nàng, xong, lấy ra từ trong túi áo ngực của hấn một tờ giấy, đặt xuống bàn, hấn nói:

- Đọc kĩ đi, có gì không ổn nói tôi, muốn sửa đổi gì cứ báo, nếu đã đồng ý rồi, cô không có quyền làm trái lại bất kì điều gì trong hợp đồng. Hết 100 ngày, cô được tự do. Trong khoảng thời gian đó, đừng suy nghĩ đến việc trốn khỏi tôi, không yên lành đâu

Hà Y Mễ nhìn tờ giấy trên bàn, tay cầm lên cẩn thận đọc từng chi tiết, đến điều thứ 10: Thời gian ở chung với nhau, bên A, bên B phải có giấy đăng kí kết hôn.

- Tôi phải kết hôn với anh?

- Ừ

- Vì sao?

- Đối phó

Cơ bản đọc xong, chẳng có gì phải sửa đổi, vì bản thân nàng bây giờ không có bất kì thứ gì là riêng tư, kể cả gia đình hay bạn bè. Xong xuôi, bàn tay mảnh khảnh nhẹ nhàng đặt hợp đồng xuống: "Tôi đồng ý"

- Tốt, tôi để trên đầu giường cô thể tin dụng, muốn mua gì cứ xài nó, có ý định trốn thoát, cứ tự nhiên, chẳng cần báo cáo tìm ra cô dễ dàng.

Nói xong hấn đứng dậy, tay cầm áo khoác quay gót rời khỏi biệt thự. Từ trong phòng ăn nhìn ra nàng vẫn thấy được xe của hấn rời đi. Đến khi bóng xe khuất khỏi tầm mắt, nàng mới chợt thờ dài, cuộc sống nàng sau này chắc cũng không dễ dàng gì. Mỗi ngày gặp hấn, khuôn mặt lạnh như tiền ấy lại cảm thấy bứt rứt, cảm giác như bản thân nàng nhỏ bé lại còn hấn rất to lớn, giống như tính mạng nàng nằm trong tay hấn, tùy hấn định đoạt.

Thần thờ một lúc, cô hầu gái tới qua đem đồ lên cho nàng nhẹ nhàng lại gần, rút rè bắt chuyện:

- Tiểu thư... Cô và thiếu gia là người yêu của nhau hả?

Nghe giọng nói, Hà Y Mễ xoay người lại, trước mặt nàng là hình dáng non nớt, trẻ con của một cô bé chừng 16,17 tuổi. Nghe cô hỏi câu ấy, Hà Y Mễ mới giật mình, miệng thì cười với cô nhưng trong tâm lại suy nghĩ... Là quan hệ gì với hấn nhỉ? Nàng cũng không rõ, đúng hơn là không biết, không thân thiết cũng không xa lạ lắm, có gì đó không thể nói được, khá là mơ hồ. Hà Y Mễ cười với cô hầu gái, dịu dàng nói:

- Chị không biết nữa, sau này đừng gọi tiểu thư, nghe không gần gũi cho lắm, gọi tên chị đi, là Hà Y Mễ.

- Dạ, em là Tiểu Nhu, tại từ lúc em làm cho thiếu gia đến giờ chưa bao giờ cậu dặt phụ nữ về nhà, mặc dù người ta bảo cậu rất đào hoa nha! Mà tiểu thư thấy không? Một người đàn ông thành đạt lại còn đẹp trai nữa, sau này em sẽ lấy một người giống như thiếu gia vậy.

Hà Y Mễ khá là ít nói, nhưng mà nghe Tiểu Nhu hí hửng như vậy cũng rất vui, ít ra cuộc sống trong căn biệt thự này không đến nỗi nhàm chán, nàng nghe Tiểu Nhu nói chỉ có cười theo.

- Tiểu thư cười a, tiểu thư cười rất đẹp nha. Đừng buồn nhiều, có Tiểu Nhu rồi mà. Cơ mà dù thiếu gia lạnh lùng, vô tâm như vậy chứ thật ra rất là tốt luôn, nhưng mà em cảm thấy tiểu thư có gì đó khiến cho thiếu gia mới đem chị về nhà.

Có gì lạ à, nàng cũng không biết vì sao hấn lại vung ra 10 vạn tệ chỉ để đem nàng về. Về đây hấn cũng chẳng làm gì nàng, cả đêm hấn không ở nhà, thật sự là do hấn đang rảnh tiền hay là có mục đích nữa. Đến đây nàng mới nhớ lại trong hợp đồng bắt buộc phải kết hôn, chẳng lẽ vì điều này, mà kết hôn thiếu gì phụ nữ đẹp, quyền thế phù hợp với hấn cơ chứ.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Anh say rồi. Chớ có làm loạn! [18+]

Cuộc sống của nàng quanh đi quẩn lại chỉ có ở trong biệt thự, hết coi phim chán xong lại ra vườn chơi, đôi khi mọi thứ quá nhợt nhạt. Hà Y Mễ yêu cầu Tiểu Nhu cho nàng phụ giúp việc nhà nhưng mà Tiểu Nhu nhất quyết không là không, cho nên đã nhàm chán lại còn nhàm chán hơn.

Trời cũng đã sắp tối. Trò chuyện với Tiểu Nhu mới đó cũng vừa hết ngày, Hà Y Mễ trở lại phòng, may ra vẫn còn có laptop hân để cho nàng, nàng lấy nó sử dụng giết thời gian có lẽ nhanh hơn. Lướt báo vài lần, đầu đầu cũng là tin tức về hắn, khuôn mặt hắn lúc lên báo lại cười rất tươi, rất thân thiện, thế nào lại ở nhà hắn tỏ vẻ khó chịu với nàng, lướt mãi, nàng dừng lại trước một tin tức về Âu Dương Ngụy: Tổng Tài Tập Đoàn CTD nghỉ vẫn hẹn hò với người mẫu Kiều Nhan. Trên bảng tin, đây rầy những hình ảnh thân mật của hắn và người mẫu kia. Còn có cả tấm hình hai người cùng nhau vào hotel.

- Thì ra hắn ta có người yêu rồi, Kiều Nhan đẹp vậy mà.

Nàng vẫn thắc mắc hân gặp với Kiều Nhan lại còn đi đem nàng về làm gì. Suy nghĩ nhiều đau đầu, Hà Y Mễ đóng laptop lại, vươn vai, khẽ ngáp một cái rồi vào phòng tắm.

Một lúc sau, Hà Y Mễ mở cửa phòng tắm bước ra, nàng chỉ quần độc nhất trên cơ thể là chiếc khăn tắm, ngồi ở mép giường mà sấy tóc, không một chút phòng bị nào.

Hắn đã về, Tiểu Nhu chạy ra mở cửa, chỉ thấy Ngạn Thiếu thả Âu Dương Ngụy ở cửa, hạ kính xe xuống, nháy mắt với Tiểu Nhu: "Phiền cô kéo tên này vào trong giúp tôi nhé. Uống gì lắm thế chẳng biết" Xong hân lái xe rồi đi. Tiểu Nhu đỡ Âu Dương Ngụy vào nhà, còn hân thì hất tay, giọng điệu cộc cằn: "Tránh ra" Rồi loạng choạng bước lên phòng. Trách là phòng quá xa nên Hà Y Mễ không hề biết hân về cho đến khi "Cạch". Hà Y Mễ giật mình xoay người về phía cánh cửa "hân về rồi, hân về rồi, chết mất chưa mặc đồ làm sao đây" Âu Dương Ngụy hai chân đứng không vững, tựa vai vào cửa phòng, hân định nhắc chân lên nào đầu loạng choạng sắp té. Hà Y Mễ vội vàng chạy lại đỡ hân, từng bước từng bước về giường.

Dù không muốn, nhưng mà bầu ngực của nàng lại sờ sờ trước mắt hân, trọng lượng hân nặng, đè lên vai nàng, khiến cho bầu ngực khẽ rung đưa theo từng bước chân. Hân nuốt nước bọt. Kích thước ngực không quá to nhưng lại căng tròn, đầy mê người, làn da trắng như tuyết lộ ra dưới lớp khăn tắm mỏng, le hoe vài sợi tóc vướng víu ở xương quai xanh. Mắt Âu Dương Ngụy không rời cơ thể nàng, một từ thôi: Tuyệt mỹ. Bảo hân biến thái cũng không phải, trong hoàn cảnh này bất cứ đàn ông nào cũng vậy, nếu không thì chỉ có Liễu Hạ Huệ.

Nàng thả hân xuống giường, Âu Dương Ngụy quá nặng so với nàng, làm bà vai nàng như muốn liệt.

- Anh say rồi, đợi một chút, tôi làm nước chanh giải rượu.

Vừa có cơ để nàng mặc đồ vào, nãy đến giờ nàng luôn cảm giác có một ánh mắt nhìn chăm chăm vào cơ thể nàng khiến Hà Y Mễ không được tự nhiên cho lắm. Vừa xoay người rồi đi chưa được nửa bước, từ phía sau có một lực mạnh cầm tay nàng kéo lại, chỉ thấy dạ dày như cuộn lại, chưa biết việc gì đang xảy ra, liền cảm thấy một thân ấm nóng đè lên người mình. Hà Y Mễ hoảng hốt, đưa tay đẩy hân ra, nhưng hân giống như một tảng đá, nặng mà khỏe, áp đặt nàng dưới thân mình:

- Anh... Anh thả tôi ra, anh đang say!

- Muốn đi đâu? - Ánh mắt hân trở nên đục ngầu, u ám, như phải kìm nén một thứ gì đó rất khó chịu, nguy hiểm vây quanh nàng khiến nàng lắp bắp:

- Pha... pha nước chanh giải rượu

- Không cần, dùng thân cô giải cho tôi - Dứt câu, bàn tay hân đi đến nút thắt của khăn mà cời ra. Nàng đối với hành động của hân mà hoảng sợ, không ngừng giãy dụa, nhưng sự bài xích của nàng vào mắt hân càng khiến hân hưng phấn hơn, bất lực nàng đem tay mình đặt lên tay hân, ngăn bàn tay đó chạy loạn trên cơ thể nàng:

- Anh... Anh chớ có làm loạn!

Hắn nhìn nàng một lúc, giờ này trong mắt hân chỉ toàn là dục vọng, ham muốn chiếm hữu nàng, mà thân thể người phụ nữ dưới thân lại mảnh khảnh, quyến rũ khó lường, hân nhìn mãi không biết chán. Làn da trong suốt, mát lạnh như thủy tinh, phảng phất mùi sữa tắm trên cơ thể, càng khiến hân trở nên điên cuồng mà muốn xâm chiếm, đôi mắt đầy dục vọng nhìn nàng, Hà Y Mễ chưa bao giờ dám nghĩ đến sẽ có một ngày cùng hân làm chuyện xấu hổ thế này. Âu Dương Ngụy khẽ cười, giọng nói trầm đục kèm theo hơi thở ấm nóng thả vào tai nàng, mẫn cảm mà ửng đỏ lên:

- Em rất đẹp, có biết không?

Nàng là người con gái đầu tiên mà hân có phản ứng sinh lí như vậy, hầu như mọi khi quan hệ với những người khác, đều là họ câu dẫn hân, nhàm chán và chẳng có hứng thú nào.

Không hiểu vì sao Hà Y Mễ có thể khơi dậy dục vọng của hân.

Nàng cảm nhận rõ ràng sự biến hoá thân dưới của hân, cái nơi kia không ngừng ma sát lên mép đùi, càng giãy dụa, nó càng căng trương to lớn hơn. Hà Y Mễ sợ đến mức nước mắt rung rung nhìn hân: - Làm ơn, xin anh, tha cho tôi

Trong người có sẵn men rượu, nóng bức, khó chịu đè nặng cơ thể hân, nhìn khuôn mặt nàng bất lực, không khiến hân mất hứng mà càng làm trở nên hưng phấn hơn, Âu Dương Ngụy ghé sát tai nàng khẽ thì thầm:

- Cô bé, em đừng làm về mặt đó với tôi, tôi không kìm nén nổi đâu.

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2: Anh say rồi. Chớ có làm loạn! [18+] (Tiếp theo)

Đêm nay, dù say nhưng Âu Dương Ngụy vẫn tỉnh táo để nhìn rõ bản thân đang làm gì và người dưới thân hắn là ai. Khi hắn chấp nhận đem Hà Y Mễ về, đến bây giờ hắn mới tận mắt tỉ mỉ quan sát nàng. Ngũ quan nhỏ nhắn, cân xứng, đặc biệt là ở đôi mắt, đuôi mắt dài lại mang theo nét buồn, lãnh đạm, góc độ này hàng mi của nàng rất đẹp, vừa dài lại cong vút. Da mặt trắng, mịn như da em bé còn trong suốt tinh khiết như khối pha lê. Không hề trang điểm nhưng lại đẹp đến vi diệu, không sắc sảo, kiêu kì nhưng lại mềm mại và đơn giản.

Âu Dương Ngụy mắt như dán chặt vào nàng, từng đường nét trên cơ thể nàng in rõ trong đầu hắn. Vóc dáng tuy không chuẩn như các cô người mẫu, nhưng từng nét trên người nàng lại cuốn hút kì lạ, không những quyến rũ, mà còn mê người. Hà Y Mễ vô lực trước Âu Dương Ngụy, cơ bản hắn mạnh hơn nàng, đem thân nàng đè dưới thân hắn, lại còn gấp ánh mắt đục ngầu của hắn, ánh mắt chứa đầy dục vọng chiếm hữu nàng, hắn nhìn nàng không chớp mắt khiến Hà Y Mễ cảm thấy không tự nhiên mà quay mặt đi. Còn chưa kịp để nàng thích ứng, Âu Dương Ngụy liền cúi xuống ngậm lấy đôi môi mọng của Hà Y Mễ, ban đầu hắn còn mút nhẹ cánh môi mềm, rồi dần sau không kiên nhẫn mà xông thẳng vào khoang miệng nàng, đầu lưỡi của hắn luôn thích treu ghẹo chiếc lưỡi đình hương của nàng, càng né tránh, hắn càng làm tới...

Âu Dương Ngụy đem khăn tắm của nàng vứt đi, áp tay vào một bên hông đào, không quá to nhưng rất vừa tay, rất mềm mại. Bất ngờ hắn siết mạnh đầu ngón tay, cơ thể Hà Y Mễ như có luồng điện chạy qua, kích thích đến cực điểm, nàng khẽ rên rỉ theo từng chuyển động của hắn. Bàn tay hắn như có ma pháp, di chuyển đến đâu trên cơ thể nàng đều nóng rực, khó chịu. Hắn rời khỏi môi nàng, lưu luyến thả từng dấu hôn lên từng nơi mà hắn khám phá. Hà Y Mễ như muốn ngất tới nơi, hắn dày vò, treu đùa cơ thể nàng mãi, đối với thiếu nữ mới lớn đây giống như là kích thích trí mạng, đem tâm hồn nàng treo lơ lửng trên mây.

Bàn tay ấy vẫn chưa yên phận mà tuần du khắp cơ thể, đến nơi u cốc thần bí của nàng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve bên ngoài, Hà Y Mễ thoải mái mà rên lên thành tiếng, tiếng rên nhỏ ấy lọt vào tai Âu Dương Ngụy càng khiến hắn hưng phấn thêm:

- Thoải mái không? - Âu Dương Ngụy đưa tay khẽ vờn xung quanh nơi nữ

tính ấy, nhẹ nhàng nhưng lại khiến nàng như trên mây, lơ lửng vô định.

- Ân... Thật thoải mái a.

Hắn cúi xuống hôn nhẹ lên vầng trán, mi mắt và mút nhẹ cánh môi mềm. Giọng hắn trầm xuống, ghé sát tai nàng:

- Có muốn thoải mái hơn nữa không?

Bây giờ nàng đã bị hắn dẫn dắt vào xứ sở trên mây, cơ hồ nàng không thể biết được bản thân nàng đang ở đâu, mơ hồ chìm trong tê dại mà vô thức gât đầu.

Âu Dương Ngụy tách hai chân Hà Y Mễ ra, đem nam căn đã sớm căng trướng trong quần mà phóng thích, ma sát ngay tại u cốc của nàng. Âu Dương Ngụy đè ép eo lưng xuống, mới cảm nhận được bên trong nàng rất hẹp, còn động phải tăng lá mỏng.

- Em, đây là lần đầu?

- To... To quá, đau quá, không cần, mau rút ra, lấy nó ra đi, ô ô.

Hà Y Mễ vẫn đang chìm trong khoái cảm, bỗng nhiên cơn đau ập đến từ bên dưới, cảm giác như muốn đem thân thể nàng xé ra làm hai. Nàng ưỡn người, vận vẹo nhưng lại càng không hề dễ chịu.

- Ngoan, rồi sẽ không còn đau nữa, một chút thôi

Hắn thúc mạnh eo lưng tới, đem nàng làm thành một với hắn. Hà Y Mễ hét lên một tiếng, nước mắt rung rung trào ra. Âu Dương Ngụy thấy vậy, luống cuống, vội vàng hôn lên mắt nàng: - Ngoan đừng khóc, rồi em sẽ cảm thấy rất thoải mái, ngoan.

Miền tuy vẫn dỗi dành nhưng hắn vẫn chậm rãi đưa đẩy, chưa bao giờ hắn kiên nhẫn với ai như nàng. Nhấp hồng nhanh dần nhưng vẫn quan sát tình hình, đến khi Hà Y Mễ hoàn toàn buông lỏng, lúc ấy hắn như trở thành con thú, mạnh bạo, điên cuồng luận động, ép nàng mềm nhũn ra.

Tiết tấu ngày càng nhanh càng mạnh hơn, thân ảnh nam nhân cường tráng, nam tính, bao phủ lấy thân thể nhỏ nhắn của người phụ nữ dưới thân, đắm

chìm trong đục vọng, cho đến tận hừng đông, hần như vắt kiệt sức của nàng, khi đạt đến đỉnh điểm khoái cảm, Âu Dương Ngụy khẽ gằm nhẹ, đem toàn bộ dịch trắng đục bắn hết vào bên trong nàng. Con kích tình qua đi, căn bản Hà Y Mễ như ngất lịm đi, cơ thể nhỏ đầy mồ hôi, bên dưới u cổ kia tràn ra dịch trắng đục của hần. Thả người nằm xuống kế bên nàng, đem nàng ôm trọn vào lòng.

Ánh sáng chói chang rọi thẳng vào mặt Hà Y Mễ khiến nàng khó khăn mở mắt ra. Cả cơ thể đau nhức, xương chậu như vỡ ra, nàng nhớ lại tối qua... Tối qua, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh của đợt kích tình mãnh liệt mà không khỏi đỏ mặt. Xoay người qua, kế bên nàng là hần, khuôn mặt Âu Dương Thuỵ khi ngủ không hề có một chút lạnh lẽo nào, hai hàng lông mày cũng giãn ra, không giống như ngày thường. Nàng như thế nào lại đi ngắm hần, nhưng mà hần quả thật rất đẹp trai nha. Nhìn lên đồng hồ, đã điểm 1 giờ trưa, là một giờ trưa hôm sau, nàng ngủ nhiều như vậy rồi sao? Vội vàng đứng dậy, bên dưới của nàng vẫn còn đau, khó khăn cho việc đi lại, đành phải lết từng bước vào phòng tắm.

Nghe tiếng cửa đóng, hần mới mở mắt, đêm qua là đêm đầu tiên hần ngủ ngon như vậy, ôm nàng trong lòng mà không cảm thấy chán. Cuộc sống của hần cuối cùng cũng có người tô màu cho nó, chẳng còn hai màu đen trắng nữa.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cầm miệng, cô không có quyền lên tiếng [18+]

Ra khỏi phòng tắm, Hà Y Mễ không thấy Âu Dương Ngụy đâu nữa, chán gỏi được xếp gọn gàng, hần là hần rời khỏi nhà rồi.

Hà Y Mễ xuống sảnh chính, nhưng mà hôm nay lại im lặng lạ thường: "Tiểu Nhu? Em đang ở đâu?" Nhưng chẳng nghe được tiếng đáp lại. Nàng tìm từ phòng ăn cho đến phòng khách, toàn bộ người hầu đều không thấy.

- Đâu hết rồi?

Loay hoay tìm, từ đâu giọng của Âu Dương Ngụy phát ra trên đỉnh đầu nàng:

- Em tìm gì?

- Tiểu Nhu đâu?

- Cho nghỉ cả rồi

Hà Y Mễ chưa kịp hỏi vì sao, hần đã chen giọng nàng: "Hỏi nhiều làm gì, từ nay tự làm việc nhà, kể cả việc nấu ăn!" Nàng không tức giận vì việc đó, nhưng còn cô bé Tiểu Nhu, hằng ngày đều nói chuyện vui vẻ với nàng, hôm nay lại không còn. Một mình trong căn biệt thự rộng như này thật sự rất buồn.

Âu Dương Ngụy gác chân ngồi xuống ghế sofa, tay chống cằm nhìn nàng một lúc rồi ngoắc tay ý bảo nàng lại chỗ hần:

- Lại đây

Hà Y Mễ không biết hần định giờ trò gì, chầm chậm tiến lại trước mặt hần. Âu Dương Ngụy đưa tay kéo nàng lại, để Hà Y Mễ ngồi lên người hần, tay vòng qua eo nhỏ siết chặt nàng lại. Hà Y Mễ bất ngờ vì hành động của hần, nàng bật dậy nhưng lại bị hần dùng lực ép nàng xuống:

- Mau thả tôi ra

Âu Dương Ngụy không hề để tâm đến lời nàng nói, hần ôm eo nàng, cúi đầu vào sau gáy nàng mà khẽ đưa lưỡi liếm nhẹ vành tai:

- Tôi phát hiện là điên cuồng muốn em

Hần ở sau gáy nàng mà hít sâu, mùi u hương thoang thoảng của nàng len vào mũi. Hần còn cảm nhận được cơ thể nhỏ nhắn, mềm mại trong vòm ngực, từng nhịp thở của nàng đều đặn hần đều cảm nhận được.

Hà Y Mễ đầu óc như rối loạn, không hiểu nổi ý của hần đang nói, nhưng mà hành động của hần, bàn tay hần chạy loạn trên cơ thể nàng, Hà Y Mễ vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay hần:

- Thả tôi ra, đừng có chạm vào tôi

Nhớ đến đợt kích tình đêm qua, Hà Y Mễ như có một luồng gió lạnh thổi qua người nàng khiến nàng ớn lạnh. Khuôn mặt hần trở nên tối sầm, đôi mắt sắc lạnh nhìn nàng, người phụ nữ to gan dám tránh né hần, biết bao nhiêu người ngoài kia muốn xà vào lòng hần, còn cô gái nhỏ không biết phép tắc này lại kiêu cố né tránh.

Hà Y Mễ mới hiểu ra hình như nàng chọc giận tên ác ma này rồi. Cảm nhận luồng sát khí từ ánh mắt hắc nhìn nàng, Âu Dương Ngụy như bị bức điên, từ ghế sofa mà tiến lại gần nàng, còn Hà Y Mễ càng lùi lại phía sau. Cho đến khi lưng nàng chạm tới cánh cửa, Âu Dương Ngụy đem thân nàng đè lên cánh cửa, hắc cùi người xuống cách mặt nàng có chừng 2 cm chuẩn bị mút lấy cánh môi mềm. Hà Y Mễ vì thế mà quay mặt đi, hành động của nàng khiến nàng tức giận. Âu Dương Ngụy đưa tay bóp má nàng ép buộc nàng phải đối diện, hắc gần giọng:

- Em né tôi?

- Tránh xa tôi ra! - Hà Y Mễ ra sức đẩy cơ thể hắc khỏi nàng, vừa bắt lực, vừa tức giận.

Bất ngờ Âu Dương Ngụy nắm eo nàng, xoay người lại, ép cơ thể nàng vào cánh cửa. Hắc mạnh bạo giật phanh bộ váy xanh lam của nàng, làm lộ ra phần mông căng tròn trước mặt hắc, Âu Dương Ngụy vút đi lớp quần tây đen, đem vật to lớn của hắc nhét vào bên trong cơ thể nàng, mặc kệ nàng van xin.

- Ô ô, đau quá, anh làm đau tôi, ô ô

Hắc không kiên nhẫn mà mạnh bạo ra vào bên trong nàng, đem thân thể nàng như xé toạc ra, Hà Y Mễ bây giờ chỉ cảm thấy đau đến mức muốn ngất đi mà hắc vẫn không hề nhẹ nhàng lại, nghe giọng nàng nức nở, hắc càng trở nên điên tiết hơn, gắt gao mà xâm chiếm nàng, cặp mông căng tròn không ngừng nảy theo chuyển động mạnh mẽ của hắc mà tạo thành tiếng.

- Xin anh nhẹ 1 chút.....

- Câm miệng! Cô không có quyền lên tiếng

Hắc siết chặt eo nàng, thúc mạnh hông, đem vật cứng ấy đâm sâu vào trong cơ thể Hà Y Mễ, chân nàng như muốn nhũn ra, đứng không vững. Một tay hắc luồn lên trước ngực không ngừng nắn bóp, siết mạnh đầu ngón tay. Khiến nàng khổ sở không nên lời

Căn phòng tràn đầy mùi vị tình dục kèm theo hơi thở gấp và tiếng rên rỉ dâm đãng đến xấu hổ. Họ triển miên như vậy đến gần tối, Âu Dương Ngụy mới buông tha cho nàng, cơ thể nàng ngã xuống sàn gỗ lạnh một mồi và đau nhức. Thoả mãn dục vọng Âu Dương Ngụy mặc đồ vào liếc mắt nhìn người phụ nữ dưới sàn không chút tình cảm nào mà rời đi, còn không quên để lại câu nói:

- Tốt nhất đừng bao giờ làm trái lời tôi!

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Yêu cầu của Hà Y Mễ

Sau khi hắc rời đi, Hà Y Mễ từ từ đứng dậy, hai chân nàng run rẩy, xương chậu giống như vừa bị gãy còn nơi nữ tính ấy thì đau buốt, nhức nhối vô cùng.

Chẳng hiểu nổi, nàng đã chọc giận gì hắc, nhớ lại khuôn mặt hắc nàng chỉ cảm thấy ớn lạnh, chỉ mới mấy phút trước hắc còn ôn nhu ôm nàng lại dùng một cái con người Âu Dương Ngụy trở nên lạnh lẽo, mạnh bạo đem nàng mà dày vò. Nhìn xuống sàn nhà là bộ váy xanh lam bị hắc xé đến tã, Hà Y Mễ lấy từ tủ ra y phục mới mà vào phòng tắm.

Nhìn trong gương, đôi mắt đẹp của nàng khóc đến sưng tấy lên, toàn thân đau nhức còn bầm tím chẳng chịt vết hôn của hắc. Nước nóng từ vòi hoa sen chảy xuống, bao phủ toàn bộ cơ thể nàng, bây giờ mới cảm thấy thật là dễ chịu, dòng nước ấm nóng chảy đến đâu như làm xoa dịu lại cơ thể nàng. Ngâm mình trong bồn tắm, Hà Y Mễ lại bắt đầu suy nghĩ, hắc như vậy đôi khi lại ôn nhu, ấm áp lạ thường, đôi khi lạnh lùng, cô độc khó tả vì thế mà đất nàng đi lòng vòng không hiểu được và không biết đường nào mà ra.

Âu Dương Ngụy vừa lạnh lại vừa nóng, đem Hà Y Mễ đang có cảm giác được nâng niu như trứng thoát cái dày vò, dẫm đạp nàng không thương tiếc. Kiểu như hắc vừa đánh vừa xoa.

Từ khi theo hắc về, nàng chưa bao giờ biết thế giới bên ngoài như thế nào. Cả kí ức trước khi gặp hắc chỉ là một khoảng trắng. Dần dần Hà Y Mễ quen với cuộc sống ở Hoa Sứ Viên_ Hoa Sứ Viên là tên của căn biệt thự này, vì biệt thự này có một khu vườn cúc trắng tựa như sứ, có lẽ vì thế mà trở thành tên của căn Biệt Thự.

Nhắc mới nhớ, Hoa Sứ Viên rộng lớn như này, lại chỉ có một mình hắc sống. Khi đem nàng về tất cả hầu gái trong nhà đều nghỉ việc, như thế chỉ còn mỗi nàng và hắc trong ngôi nhà to lớn.

Hà Y Mễ ngâm mình trong nước cũng đã lâu, nàng mặc đồ nghiêm chỉnh rồi xuống nhà. Cho rằng một lát hắc sẽ về, Hà Y Mễ nghĩ cũng nên làm một ít thức ăn mà đợi hắc.

Hà Y Mễ dịu dàng đem tạp dề mặc vào, lục trong tủ lạnh lấy thức ăn để nấu. Hình dáng nhỏ nhắn, mềm mại của Hà Y Mễ hoàn toàn lọt vào mắt hấn. Chỉ là Âu Dương Ngụy về cũng được 5 phút, ngồi sofa mãi chẳng thấy nàng lên đành xuống phòng ăn tìm thử, sáng mắt mà thấy được cảnh nàng nấu ăn. Trong tim hấn chợt cảm thấy ấm áp. Cũng 12 năm rồi, sau khi gia tộc Âu Dương gặp biến cố, mà tất cả mọi người đều mất mạng, chỉ còn mỗi mình hấn may mắn thoát nạn, có thể xem rằng hấn là đời cuối cùng của gia tộc quyền bí Âu Dương.

Âu Dương Ngụy lại bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống, lúc này Hà Y Mễ nghe được tiếng động mới xoay người lại liền thấy hấn. Tự dưng cơ thể Hà Y Mễ cứng đờ lại, lại ánh mắt lạnh lẽo ấy, nhưng mà sao trong ánh mắt ấy nàng lại bắt gặp được một tia ấm áp dù không lớn nhưng lại le lói kì diệu. Không khí trong phòng ăn bỗng nhiên im ắng, căng thẳng lạ thường, cho đến khi giọng nói ấm áp của Hà Y Mễ vang lên phá vỡ bầu không khí ấy:

- Anh về rồi

Âu Dương Ngụy vẫn im lặng nhìn nàng nấu ăn, hấn dường như chỉ thích thú hai việc khi ở cùng nàng đó là trên giường và cảnh nàng nấu ăn. Chờ mãi vẫn không thấy hấn đáp lại, Hà Y Mễ nói tiếp đoạn thoại:

- Anh đói chưa? Đợi một chút, đồ ăn sắp xong rồi.

- Ừ

Một lát sau, Hà Y Mễ đem đĩa thức ăn ra bày trên bàn, ánh mắt hấn vẫn không hề rời khỏi nàng. Sao mà cảm giác giống như hấn đang muốn ăn thịt nàng.

Thật đáng sợ nha!

Hà Y Mễ sau khi chuẩn bị đầy đủ thức ăn, kéo ghế ngồi đối diện hấn. Bàn ăn khá là dài, người đầu sông, kẻ cuối sông. Không hài lòng lắm, Âu Dương Ngụy lên tiếng:

- Lại đây, biệt thự còn có hai người, em ngồi dưới đó xem được không?

Hà Y Mễ ngoan ngoãn ngồi ghế cạnh hấn, giờ đây chỉ còn tiếng va vào nhau của dao nĩa, không một tiếng nói, rồi một lúc sau, Hà Y Mễ mới rụt rè lên tiếng:

- Tôi có một yêu cầu...

- Nói đi - Hấn tay vẫn cầm đũa, nhẹ nhàng gấp thức ăn, miệng vẫn nhai không hề nhìn nàng.

- Tôi... Tôi muốn... Ồ...

- Nói nhanh đi, tôi không thích dài dòng

- Tôi là muốn xin anh cho Tiểu Nhu quay về làm việc. Sẵn tiện... Tôi cũng muốn được đi học...

Ý đầu vào tai hấn không có lạ lắm gì nhưng ý sau làm hấn khá ngạc nhiên, cũng đúng, tuổi nàng muốn giao lưu là không sai!

- Tại sao tôi phải giúp em?

- Ở Hoa Sứ Viên rộng quá, khi anh đi vắng lại chỉ có mỗi tôi, cảm thấy rất cô đơn. Còn việc đi học... Tôi cũng chỉ là muốn có kiến thức thôi... Anh đừng lo, tôi có thể tự đi làm để kiếm tiền học, không động tới bất cứ khoảng nào của anh...

Âu Dương Ngụy khẽ liếc mắt sang nàng, ánh mắt sắc lạnh khiến nàng càng thêm rụt rè. Không xong, lần này chắc lại chọc giận hấn. Đào mắt một hồi, hấn trầm giọng:

- Được! Đem Tiểu Nhu về, tôi đáp ứng. Việc học tôi cũng đáp ứng, em không cần đi làm, bản thân tôi không phải bao nuôi em không nổi!

- Nhưng tôi cảm thấy...

- Tôi hi vọng em đừng khiến tôi cảm thấy phật lòng!

Hà Y Mễ nghe xong câu cuối hấn nói, lập tức im lặng. Nhưng hấn là người nó sẽ làm, hấn đáp ứng yêu cầu của cô. Xong buổi ăn, Âu Dương Ngụy tiếp tục lái xe rời khỏi biệt thự. Giống như hấn về là để kiểm tra cô xong lại bỏ đi. Hấn tối nay sẽ không về. Hà Y Mễ đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, đem chúng đi rửa. Nàng nghĩ lại, có vẻ hấn cũng không quá xấu.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mọi thứ đều lạ lẫm

Theo như lời Âu Dương Ngụy đã hứa, hôm nay hắn để dưới bàn một xấp hồ sơ của trường đại học mới rồi mới rời nhà. Sáng dậy, vừa mở mắt liền thấy Tiểu Nhu lên phòng nàng mà vén rèm cửa sổ còn ½ tối gọi nàng dậy:

- Tiểu thư dậy đi, sắp đến giờ đến giảng đường rồi a.

Hà Y Mễ từ từ mở mắt, mắt nàng như có màng sương mỏng phủ quanh, mờ mờ ảo ảo, dần sau rõ lại nghe tiếng nói thân quen ấy, tận mắt nàng nhìn thấy cô bé Tiểu Nhu quay lại mà lòng không khỏi mừng, xem ra tên ác ma Âu Dương Ngụy này không hẳn quá bất công.

Hà Y Mễ theo lời Tiểu Nhu dậy thay đồ, đánh răng rửa mặt rồi xuống phòng ăn, trước mặt cô là một đĩa sandwiches và trứng đào (Trứng đồ kiểu ốp lã). Không khí trong biệt thự khi có Tiểu Nhu trở nên vui vẻ, ấm áp lạ thường khiến cho Hà Y Mễ không khỏi phấn khích:

- Em trở lại rồi ư? Thật vui quá

- Thiếu gia không hiểu vì sao hôm qua lại gọi đến nhà em yêu cầu em trở lại làm việc. Tiểu thư nha, lúc em rời đi, em không gặp được tiểu thư còn chưa nói lời từ biệt ngớ đầu phải xa chị rồi.

Cô bé này mãi mãi vẫn không ít nói lại được, nhưng mà như thế lại vui, cảm giác cô đơn lạnh lẽo sẽ không ám nàng hoài nữa.

Bữa sáng xong xuôi, Hà Y Mễ đây chính thức lần đầu tiên bước chân ra khỏi biệt thự, không khí thật trong lành nha. Nghe người ta bảo là từ ngoại ô vào thành phố đi bằng xe bus, nàng loay hoay tìm trạm xe mà ngồi xuống.

Một lát sau, chuyến xe bus đầu tiên của ngày đi ngang qua, Hà Y Mễ theo xe bus đó đến đại học A thành phố S. Hôm nay Hà Y Mễ mặc một chiếc áo sơ mi phong rộng kèm theo quần jeans dài và đôi bata đỏ, đối với con người dịu dàng, nữ tính hằng ngày thì hôm nay có vẻ nhìn nàng năng động hơn một chút khi mái tóc dài màu hạt dẻ được cột cao lên, để vài sợi tóc vô ý tứ mà vương lại trên khuôn mặt, không hề trang điểm, chỉ tô nhẹ một ít son hồng nhạt lên môi nhỏ, nhìn nàng đi! Khác gì một loài hoa trắng tinh khiết, không chút vương vấn giữa rừng hoa đâu chứ?

Xe chạy được chừng 25 phút, đỗ tại bến đại học. Hà Y Mễ xuống xe, trước mặt nàng là Đại Học S, so với trường tượng của nàng thì nó to hơn nhiều. Đem tập hồ sơ nhập học, Hà Y Mễ bắt đầu nọ mẩn, bên ngoài đã hoành tráng như vậy, bên trong còn rộng mẽnh mông xếp nối nhau những khu phân ngành, nhìn thật sự Hà Y Mễ không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ngơ ngác giữa sân đại học rộng như thế, Hà Y Mễ cảm thấy vừa phấn khích lại hơi sợ sệt. Kì lạ thật, nàng giống như cô bé trong truyện lần đầu tiên sau 20 năm bước ra khỏi cánh cửa, mọi thứ trở nên quá lạ lẫm với Hà Y Mễ. Không, nàng chắc chắn rằng trong quá khứ, điều này rất hiển nhiên, rất bình thường nếu như nàng là người bình thường!

Đứng ngẩn ngơ mãi Hà Y Mễ vô tình bị cô gái tóc đen dài chạy ngang qua và phải làm một xấp giấy tờ mà cô gái kia cầm rơi là tả xuống đất.

- Ấy chết, cậu có sao không? Có bị đau chỗ nào không? Xin lỗi mình đang gấp quá! Xin lỗi, xin lỗi

Cô gái kia vừa va phải liền rồi rít xin lỗi Hà Y Mễ, xong cúi xuống nhặt lại xấp giấy tờ lên. Hà Y Mễ thấy vậy liền một tay phụ giúp cô, nàng chỉ cười: - Không có gì đâu.

Nhặt xong, cô gái tóc đen nhìn sơ lược Hà Y Mễ, thấy tập hồ sơ nhập học của nàng liền hỏi: - Cậu muốn tìm văn phòng hiệu trưởng phải không? Vừa may mình cùng đường này.

Cô gái kia nhiệt tình dắt Hà Y Mễ đến văn phòng, luôn miệng cười nói không ngừng, thật là một người dễ gần mà!

Nói chuyện lâu, Hà Y Mễ mới để ý, đôi mắt của cô gái này có màu tím của loài hoa anh túc, lạ nhưng rất đẹp. Đưa nàng đến cửa phòng hiệu trưởng, cô gái tóc đen kia vẫy tay chào rồi hối hả chạy tiếp. Hà Y Mễ nhìn tập hồ sơ trong tay, khẽ thở dài bước vào phòng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng là một lão già khom, béo phì ngồi gác chân lên bàn. Vừa thấy Hà Y Mễ liền ngay ngắn chỉnh sửa lại thần thái, ông tăng hắng giọng:

- Em đến đây có việc gì?

Hà Y Mễ đem hồ sơ để trước mặt hiệu trưởng: - Xin nhập học ạ.

Hiệu trưởng vừa nhìn thấy, đọc sơ qua, lắc đầu: - Thật ngại quá, Đại Học S quá đông...

Đang nói giữa chừng, ông ta dùng ngay cái tên khiến ông ta trở nên đỏ mặt hời, lập tức đóng hồ sơ lại, đổi ngay nét mặt rầu rã, vui vẻ đón tiếp:

- Học viên Hà Y Mễ, từ nay em được nhận, khoa kinh tế như trong hồ sơ, đây là giấy vào lớp, chúc em một ngày tốt lành.

Hà Y Mễ vừa ra khỏi cửa, hiệu trưởng liền lấy khăn tay lau mồ hôi, lão suýt cái đắc tội lớn rồi. Cuối hồ sơ, có chữ kí và ghi rõ họ tên Âu Dương Ngụy,

chính chữ kí ấy, ông mới biết là người đứng đầu gia tộc huyền bí Âu Dương và là tổng tài của tập đoàn CTD, là một người không nên động vào. Suýt cái, cái mạng già này không còn.

Nhưng lão vẫn thắc mắc, Hà Y Mễ có quan hệ gì với Âu Dương Ngụy mà để hắn phải tự tay làm hồ sơ cho nàng trong khi hắn không còn bất kì anh em họ hàng nào, hắn là dòng dõi cuối cùng của gia tộc Âu Dương!

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hồ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vi Túc Anh - Cô gái Hoa Anh Túc

Hà Y Mễ theo số phòng trên giấy mà tìm đến lớp, giảng viên vẫn chưa vào. Hà Y Mễ chọn vị trí nơi cuối dãy mà ngồi xuống, nàng cảm thấy, cuộc sống sinh viên không quá nhàm chán như bản thân nghĩ.

Rồi một hồi chuông vang lên, giảng viên từ bên ngoài bước vào đưa tay nâng gọng kính. Người đàn ông này, nhìn sơ qua không thể đoán chính xác là bao nhiêu tuổi, nhìn anh ta sao nàng cảm giác có một nét gì đó lại giống Âu Dương Ngụy, chỉ là ánh mắt không lạnh lẽo như hắn, ánh mắt anh ta nhìn có vẻ trầm mến và ấm áp hơn. Giảng viên mới vào gõ nhẹ bàn mà nói:

- Tôi là Thương Ngạn, là giáo sư bộ môn Kinh Tế Học. Hi vọng sẽ hợp tác với nhau.

Vừa dứt lời, tất cả học sinh nữ đều ồ lên kinh ngạc, không có gì đặc biệt chỉ là Thương Giáo Sư rất điển trai, là mẫu hình ôn nhu chuẩn soái của nữ giới!

" Cạch "

- Xin lỗi giáo sư, là em đến muộn ạ!

Hà Y Mễ vừa nhìn là nhận ra cô gái Hoa Anh Túc sáng nay, Vi Túc Anh thờ gấp, vừa vuốt vuốt lồng ngực cho bình tĩnh lại. Nhìn lên lại thấy ngay Hà Y Mễ, cô lập tức ngồi vào chỗ kế bên nàng: - A, lại gặp cậu rồi, hoá ra cậu cũng học Kinh tế! Hân hạnh làm quen tớ là Vi Túc Anh, Túc Anh trong Hoa Anh Túc.

- Chào cậu, tớ là Hà Y Mễ - Hà Y Mễ đáp lại lời cô, lại còn cười rất tươi. Vi Anh Túc bất giác khen một câu " Cậu cười rất đẹp nha "

Ngay đó tiếng Thương giáo sư vang lên điểm danh: - Hình như có học viên mới?

Hà Y Mễ giơ tay lên với giọng nói trong trẻo: - Dạ?

- Là em à? Cho tôi biết tên?

- Là Hà Y Mễ

Thương Ngạn gạt đầu ra hiệu cho Hà Y Mễ ngồi xuống. Tiết học bắt đầu.

Tan tiết, Vi Túc Anh kéo nàng xuống sảnh ăn của Đại học. Phải công nhận, ở đây nơi nào cũng rộng lớn, nhà ăn chứa hơn ngàn sinh viên. Hai người đem khay thức ăn đặt lên bàn, kéo ghế ngồi đối diện nhau, Vi Túc Anh mới hỏi nàng:

- Cậu đến từ gia tộc nào thế? Vào được trường này chỉ có gia thế lớn thôi nha

Gia tộc nào à... Nàng cũng không biết trả lời ra sao, chính xác là Hà Y Mễ làm gì có gia đình... Nói là cùng Âu Dương Ngụy thì Vi Túc Anh sẽ nghĩ như nào? Ban sáng khi nàng đem hồ sơ đi nộp nhìn lão hiệu trưởng vừa đọc tên hắn xong lập tức đổi chủ ý liền, nàng không biết hắn như thế nào mà lại khiến hiệu trưởng mặt mũi tái xanh như vậy. Nếu đem kể với Vi Túc Anh e rằng không ổn cho lắm.

- À cái này không tiện cho lắm...

- Không sao không sao, Túc Anh không ép đâu mà

Ngày đầu đến Đại Học lại gặp được Vi Túc Anh, một khởi đầu tuyệt đẹp.

Ấy thế mà tan trường trời lại đổ mưa, hại Hà Y Mễ không thể chạy mưa bắt xe bus được, đành nép vào mái hiên nhỏ của một quầy tạp hoá. Áo sơ mi cả giày cô ướt hết rồi, Hà Y Mễ tháo giày mà cầm lên đi chân đất. Đứng chờ hoài vẫn không thấy mưa tạnh, nàng khẽ thở dài, quá xui xẻo đi? Ngay lúc đó, Thương Ngạn vô tình đi ngang nhìn thấy Hà Y Mễ trú mưa liền ngừng xe lại, kéo kính xuống, anh hỏi:

- Có cần quá giang không? Tôi cho em nhờ

- Không cần đâu ạ

Thương Ngan vẫn là lo cho học trò của mình hơn, anh ôn nhu hỏi: - Thế có nhớ số của gia đình không?

Hà Y Mễ thật thà lắc đầu, trong đầu Thương Ngan, cô gái này không phải là quá ngốc đi chứ? Cả số nhà cũng không nhớ.

- Lên xe đi, mưa lớn thế này, em tính đi đâu được?

Hà Y Mễ đành phải lên xe, giờ này cũng gần giờ Âu Dương Ngụy về nhà rồi, không thấy cô ở nhà sợ hấn lại nổi giận.

- Nhà em ở đâu?

- Ngoại ô phía Nam

Thương Ngan lái xe rời đi, trên xe cảm thấy im lặng lạ thường, Hà Y Mễ tính đã vốn ít nói, còn Thương Ngan thì không thích giao tiếp với người ngoài cho lắm. Trời cũng đã nắng lên, mưa cũng tạnh, Thương Ngan lái xe chở nàng đến gần khu biệt thự, theo yêu cầu của Hà Y Mễ mà thả nàng xuống, không quên cúi đầu cảm ơn anh.

Mọi hành động của nàng đều nằm trong tầm mắt của Âu Dương Ngạn, ngay cả việc có người đưa nàng về! Tâm trạng của hấn đột nhiên chuyển biến xấu, hấn rõ những tia hắc tuyến trên khuôn mặt.

- Cô gái nhỏ, như vậy mà đã thân thiết với người ngoài rồi!

Hà Y Mễ mở cổng biệt thự đi vào, xe của Âu Dương Ngạn đỗ ở khuôn viên, vậy là hấn đã về. Đến phòng khách liền thấy đáng người nhỏ nhắn của Tiểu Nhu chạy ra:

- Tiểu thư về rồi à. Thiếu gia trên phòng ấy ạ, khi nãy em đem cà phê lên cho cậu, tự nhiên khuôn mặt thiếu gia trở nên lạnh lùng, đáng sợ lắm à.

Thôi xong, có khi nào nàng khiến hấn nổi giận không?

Tiếng bước chân từ cầu thang đi xuống, Hà Y Mễ ngược mắt nhìn lên bắt gặp bóng dáng của hấn. Nay hấn rất giản dị với áo thun trắng và quần tây xám, nhưng mà hình như tâm trạng hấn không tốt hiện lên rõ ràng trên gương mặt lạnh như tiền, hấn đưa mắt nhìn nàng, giọng trầm xuống:

- Quan hệ ngoại giao tốt nhĩ?

- À không... Giáo sư, anh ấy chỉ là...

- Tôi đang đói!

Âu Dương Ngụy lững thững xuống phòng ăn, cơ bản hấn không cần nghe cô giải thích cho lắm, vì riêng tư của cô hấn không chen vào nhưng mà vẫn cảm thấy khó chịu.

Âu Dương Ngụy yêu cầu Tiểu Nhu cũng ngồi chung bàn ăn, bây giờ chỉ ngoài tiếng dao nĩa, tiếng chuyện trò của Tiểu Nhu và Hà Y Mễ thì tảng băng Âu Dương Ngụy vẫn im lặng, một ngày hấn nói với cô không quá 10 câu, mỗi câu không quá 10 chữ còn lại hấn đều yên tĩnh, lạnh lùng như vậy. Cuộc đời hấn giống như ở một thế giới khác mà nơi đó chỉ có một mình hấn, cô độc và lạnh lẽo.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ôn nhu đến kì lạ

Có thể nói hấn là con người ngoài lạnh trong nóng, tính cách thay đổi thất thường, nhưng chỉ ít bản thân hấn không hề muốn tổn thương cô. Đó là vì lần đầu tiên hấn trông thấy cô, không hiểu vì sao Hà Y Mễ lại giống người con gái trong quá khứ của hấn, như hai giọt nước, nhất là đôi mắt trong trẻo kia, đôi mắt không một chút vướng bận nào trong veo đến mức động lòng người. Nhưng người con gái kia có vết bộp hình tựa giống hoa bi ngạn trên xương quai xanh bên trái _ người đã từng khiến hấn rất ôn nhu, rất điềm đạm lại trở thành con người u ám lạnh lẽo như bây giờ.

Gặp được Hà Y Mễ, hấn mong tưởng nàng là cô gái kia mà không tiếc một đồng để đem nàng về, nhưng đối với người con gái đó, bản tính của nàng lại cô chấp, ngang ngược mặc dù lời nói của nàng rất có phép tắc nhưng hành động lại trái ngược, hấn có cảm giác như nàng sợ hấn, sợ con người hấn, sợ phải đối diện, trông thấy hấn nàng lại mất đi cảm giác tự nhiên. Hấn thật sự không muốn làm đau nàng, chỉ là sợ một ngày nàng từ trong tầm kiểm soát

của hắn mà không còn thấy nữa. Giống như 3 năm trước, hắn không muốn phải tự dần vật một lần nữa.

Một lúc lâu sau, Hà Y Mễ mở cửa phòng bước vào, tiếng động của cánh cửa kéo hắn về lại thực tại. Âu Dương Ngụy đưa mắt nhìn nàng, vẫn là đôi mắt lạnh như băng, khẽ chớp mi một cái, con người ấy lại ấm áp, triều mến lạ thường, khiến nàng cảm thấy rất ngạc nhiên, cả giọng nói cũng thay đổi.

- Em lại đây.

Hà Y Mễ cảm thấy con người hắn có gì đó rất lạ lùng, giống như một người đa nhân cách. Nàng ngoan ngoãn lại gần hắn, Âu Dương Ngụy vòng tay kéo nàng xuống, ôm lại trong lồng ngực, bàn tay thon dài của hắn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Cảm giác này, lần đầu tiên nàng thấy ở hắn, vừa lạ nhưng lại ấm áp có cảm giác như được hắn yêu thương, nàng nín. Không thể đoán định được hắn là con người lạnh lùng hay ôn nhu yêu thương như bây giờ, nếu ôn nhu là thật thì tại sao hắn lại phải sống trong lớp vỏ băng dày cộm như thế? Khiến cho người ngoài nhìn vào đều sợ hãi mà không dám đến gần nói gì đến động tới hắn.

- Hôm nay trên giảng đường như nào? - Chất giọng trầm nhẹ, không sắc lạnh mà lại yêu thương.

- Rất bình thường, tôi còn có thêm bạn mới, là cô gái mắt tím rất đẹp nha

Thấy hắn như vậy bản thân nàng lại cảm thấy thoải mái hơn, đối diện hắn cũng dễ dàng hơn.

- À còn người bạn này đưa tôi về là giáo sư Thương, vì trời mưa lớn quá không thể ra bến xe bus được, anh ta có lòng tốt thôi..

- Được tôi tin lời em nói!

Bây giờ hắn không có chấp, bảo thủ như mọi ngày nữa. Đem nàng sủng đến tận mây, ấm áp quá, ấm áp đến mức khiến người ta không thể nào thờ nổi.

Hắn thả nàng ra, quay lại bàn làm việc, không quên hôn nhẹ lên trán nàng. Hà Y Mễ như thần thờ suốt này giờ, sao lại tự nhiên thay đổi đột ngột thế. Thế mà tìm nàng vì hắn mà đập lệch nhịp đi, Hà Y Mễ vội vàng trấn tĩnh lại: - Không đúng, hắn chỉ là nhất thời thôi, không được động lòng!

Âu Dương Ngụy ngồi trên bàn làm việc rất nghiêm túc, khuôn mặt nghiêm nghị, hai hàng lông mày chau lại. Ngắm hắn đã lâu, Hà Y Mễ về lại phòng, nhìn lên đồng hồ, kim chỉ 9 giờ tối.

Hôm nay đi học hoạt động nhiều cũng mệt mỏi, Hà Y Mễ vừa nằm xuống đã thiếp đi từ lúc nào không hay.

Sau khi hoàn thành xong công việc trên công ty, Âu Dương Ngụy day day thái dương mà vào phòng. Thân thể nhỏ bé cuộn tròn trong chăn ấm, đôi mắt nhắm hờ, gương mặt nàng khi ngủ thật sự rất điềm tĩnh, yên bình tựa như nước hồ tĩnh lặng.

Âu Dương Ngụy mệt mỏi thả người nằm kế bên Hà Y Mễ, suy nghĩ một hồi lâu. Hắn đem cơ thể nàng mà ôm lại, Hà Y Mễ vẫn cứ thế ngủ say, nàng cảm thấy một cổ ấm áp bao phủ lấy bản thân, không những ấm áp mà còn an toàn.

Nắng sớm len lỏi lọt qua khe rèm cửa, những tia nắng đầu ngày yếu ớt rọi sáng căn phòng. Hà Y Mễ cảm thấy như có ai đó ôm lấy nàng, mở mắt ra liền thấy khuôn mặt Âu Dương Ngụy trước mắt mình, hơi ngạc nhiên nhưng mà cũng rất thích, đêm qua hắn đột ngột đối xử tốt với nàng, không chiếm tiện nghi của nàng mà đem nàng ôm vào lòng ngủ thật sâu.

Nhẹ nhàng xuống giường, Hà Y Mễ không muốn làm hắn thức giấc, đánh răng thay đồ xong xuôi, nàng xuống sảnh. Tiểu Nhu loay hoay làm đồ ăn sáng, thấy nàng liền cười hí mắt:

- Tiểu thư dậy rồi a, chị đói chưa em đem thức ăn ra liền

Hà Y Mễ tay chống cằm ngồi xuống bàn ăn, mím嘴唇 cười. Hôm nay tâm trạng nàng rất là tốt nha. Tiểu Nhu thấy thế không nhịn được mà hỏi: - Nhìn tiểu thư hôm nay có vẻ rất vui

- Có lẽ là vậy nha!

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Không khỏi cảm thấy khó chịu

Vài ngày sau đó, quả nhiên con người Âu Dương Ngụy cũng thay đổi, luôn ở trước mặt nàng mà cưng chiều, nâng niu như báu vật. Khiến tâm tình nàng không khỏi mà thay đổi theo, cảm thấy ở bên cạnh hắn quá ấm áp, cuộc đời nàng như một vòng tay hắn bao lấy.

Mặc dù như thế nhưng Hà Y Mễ vẫn có chút thận trọng, sợ rằng nếu lọt vào lưới tình của hắn e rằng khó lòng mà trở ra!

Như mọi ngày, Hà Y Mễ ngồi xe bus đến Đại Học S là đúng 7 giờ 30 phút sáng.

Ting...ting... ting

Chuông điện thoại vang lên, dây số có tên Vi Túc Anh hiện lên trên màn hình.

- Alo...

- Tiểu Mễ, mau xuống sảnh ăn nha, tớ đợi cậu ở đây ăn sáng chung này.

- Được tớ tới liền.

Cắt điện thoại vào, Hà Y Mễ nhanh nhẹn xuống sảnh ăn, đảo mắt một vòng liền nhìn thấy Vi Túc Anh cười hớn hở giờ tay vẫy nàng.

Âu Dương Ngụy hôm nay cũng có việc tìm tới Đại Học S, hắn tìm bạn hữu của hắn, nghe tên kia nói anh ta đến đây để dạy sẵn tiện thu thập tài liệu. Hắn chợt nhớ là Đại Học S chính là nơi Hà Y Mễ nộp hồ sơ nhập học, hắn nhớ hôm qua nàng có bảo Thương Giáo sư... Không phải là Thương Ngạn đấy chứ?

Hắn đỗ xe xong, lấy điện thoại ra gọi cho Thương Ngạn, đầu dây bên kia bắt máy:

- Âu Dương Thiếu Gia đến rồi à?

- Lặng nhắng, xuống đây mà dắt tôi lên

- Ấy da, đừng nóng vội, cậu chờ một chút.

"Không biết con bé kia đang ở nơi nào?" Âu Dương Ngụy nhìn quanh, dừng lại ngay bóng dáng của một nam nhân đi từ tốn về phía hắn. Âu Dương Ngụy thờ dãi một hồi, cái tên này tại sao phải chọn nơi xa thế này để dạy bảo hại hắn chạy xuống tận đây chỉ để lấy tài liệu.

- Đến tận đây rồi đừng có vội chứ, lên phòng tôi nhâm nhi tách trà đã

- Cậu biết thời gian tôi không có rảnh mà.

- Ấy dō, gặp đại thiếu gia nhà Âu Dương quả là khó khăn mà - Thương Ngạn giọng điệu đùa cợt thêm một chút châm biếm.

Âu Dương Ngụy khá là không quan tâm đến tên này cho lắm, nhưng cũng chẳng hiểu sao lại có thể kể vai sống chết với tên Thương Ngạn này cũng hơn 15 năm rồi.

Từ cửa kính trong suốt nhìn xuống, Âu Dương Ngụy hầu như có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn viên trường. Đại Học S rất rộng, khuôn viên trường chỉ là một phần nhỏ nằm tại khu A.

- Tài liệu đến đâu rồi

Hắn vừa hỏi vừa đảo quanh khuôn viên trường, vô tình lại bắt gặp Hà Y Mễ với một cô bé tóc đen dài ngồi dưới ghế đá khuôn viên.

Lúc này, khuôn mặt và biểu cảm của Hà Y Mễ đều in rõ trong mắt Âu Dương Ngụy. Không biết nói chuyện gì nhưng nàng cười rất tươi và hồn nhiên chẳng gượng gạo như khi ở cạnh hắn.

Một hồi lâu, cô bé kia chạy đi, để Hà Y Mễ ở lại chẳng biết làm gì đành lấy sách ra đọc. Hà Y Mễ cũng là người rất lẳng mạn nha, chủ yếu sách của nàng đều là về tiểu thuyết ngôn tình và cuốn mà Hà Y Mễ đang cầm trên tay có tên Mãi Mãi Là Bao Xa của Diệp Lạc Vô Tâm, nữ tác giả mà Hà Y Mễ rất ngưỡng mộ. Đang dở chương truyện, trên đỉnh đầu nàng xuất hiện bóng hình che lấp đi ánh sáng mặt trời, Hà Y Mễ ngược đầu lên nhìn, đôi mắt từ yên tĩnh trở nên thích thú và có cảm giác như nó sáng lên:

- Diên học trường, anh làm gì ở đây thế?

Người con trai đó khẽ cười, đưa tay nâng gọng kính, khuôn mặt Người con trai này dù không quá điển trai đến mức người nhìn người mê như Âu Dương Ngụy nhưng lại mang một nét âm áp, ôn nhu đặc biệt là từ ánh mắt khi nhìn nàng hết sức dịu dàng khiến cho Hà Y Mễ cảm thấy ấm lòng.

- Anh vô tình đi dạo một chút lại thấy em, không phiền anh ngồi bên cạnh được chứ?

Hà Y Mễ liền nhích người sang một bên nhường chỗ cho Diên Vũ Đạt.

Vô tình nàng không biết rằng mọi hành động, cử chỉ và biểu cảm của nàng đều lọt vào mắt hắn. Không hiểu vì sao, Âu Dương Ngụy lại cảm thấy cơ thể rất khó chịu, vừa muốn đem tên nam nhân kia bấm thành trăm mảnh nhưng vừa bất cần, lạnh lẽo. Đôi mắt sáng như sao trong veo như vậy lại dám tự ý phô bày trước mắt kẻ khác. Nhìn tên kia mà xem, hắn dám đảm bảo rằng, tên kia cũng có ý với Hà Y Mễ thế mà cô gái dân đồn này lại không biết tránh

xa ra.

Thật chướng mắt!

Bên trong phòng, Thương Ngạn để ý đến hành động của Âu Dương Ngụy, hắn này giờ cứ nhìn chăm chăm xuống khuôn viên, mà ánh mắt kia vừa lạnh lẽo vừa có cảm giác như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Thương Ngạn không khỏi tò mò mà đi lại, nhìn xuống thử xem kẻ nào to gan lại đi gây thù chuốc oán với tên tổng tài được cho là nguy hiểm thứ hai thì không ai dám leo lên vị trí thứ nhất.

Thương Ngạn theo hướng mắt của hắn mà nhìn xuống, là cô bé có đôi mắt khiến người ta say lòng kia. Hắn làm sao mà từ trong đôi mắt lạnh ấy lại mang theo một cổ chiếm hữu, giống như muốn đem nàng ta giam giữ trong lồng không muốn thả. Thương Ngạn tà ý nhìn Âu Dương Ngạn, môi mòng khê nhếch lên:

- Ái chà, cậu làm sao mà lại ghen với Diên Vũ Đại thế, ô cơ mà Tiểu Mễ có quan hệ gì với cậu à.

Âu Dương Ngụy nghe xong lời Thương Ngạn nói không khỏi chột dạ, gắt gồng mà quát:

- Ghen cái đầu nhà nguoi, nói nhiều mồm xanh cò thì đừng trách!

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cảm giác khó tả!

Tối đến, Âu Dương Ngụy không về Hoa Sứ Viên mà lại chạy đến Pub. Hắn uống không biết bao nhiêu chai, lần lượt cạn chai này lại gắt gồng quát phục vụ cho chai mới. Cả người say mềm!

Cứ nhớ đến biểu cảm của cô dành cho cái tên kia mà con nguoi hắn chỉ thiếu chút đem Diên Vũ Đạt giết chết đi. Nhưng mà có là gì của hắn đâu, hà có gì phải điên tiết như vậy. Quả thật Hà Y Mễ như vậy khiến hắn không thể đem cô mà nhốt lại.

- Mẹ kiếp! - Càng nhớ đến càng điên nguoi, Âu Dương Ngụy tay cầm chai rượu dùng lực ném đi, đập vào tường vỡ ra trăm mảnh.

Nhìn hắn đập phá như vậy nhưng không có ai dám ngăn hắn cả. Cơ may hắn chịu nghe lời xác xuất không phần trăm còn lại là không chết cũng tịt nguyên.

Sau đó, Thương Ngạn vừa kịp lúc đến pub, nghe tiếng mảnh chai vỡ mà không khỏi hoảng hồn. Gấp gáp chạy vào liền thấy Âu Dương Ngụy nốc cạn một chai liền đem nó quăng đi. Thương Ngạn thấy thế liền khó xử chạy lại, đỡ hắn.

- Trời đất ơi, Âu Dương Tổng, hà có gì cậu hành hạ bản thân như vậy??

Nghe thấy tiếng của Thương Ngạn, Âu Dương Ngụy dùng lực hất mạnh cánh tay đẩy cậu ta ra, miệng lầm bầm:

- Cậu tránh ra! đừng có làm phiền!

- Theo tôi về đi đừng ở đây quậy phá pub nguoi ta nữa!

Âu Dương Ngụy nửa người dựa trên vai Thương Ngạn. Cậu ta, một tay đỡ hắn, một tay lấy ra tấm chi phiếu đặt lên bàn:

- Tiền bồi thường chỗ này nha, thật xin lỗi cậu ta yêu quá hoá cuồng rồi ha ha!

Ra khỏi pub Thương Ngạn đẩy Âu Dương Ngụy vào trong, xoa xoa cơ vai của mình không khỏi than vãn:

- Rước họa vào tôi vừa thôi chứ cái tên này.

Chờ hắn đến trước cổng Hoa Viên Sứ, bấm chuông vài cái Hà Y Mễ chạy ra. Hôm nay Tiểu Nhu mang bệnh nên ngủ sớm mất, còn cô ngồi phòng khách chờ hắn cả đêm. Nghe tiếng chuông liền chạy ra, một nam nhân đỡ hắn đi lại gần cô. Càng gần mới thấy rõ khuôn mặt. Thương Ngạn thấy cô chạy ra cũng không khỏi ngạc nhiên, Âu Dương Ngụy nổi tiếng trắng hoa vậy mà nay lại đem tiểu bạch thỏ này về giam trong nhà, thì ra vì ghen mà tự hành hạ bản thân. Thương Ngạn thấy cô liền cười tươi:

- Không ngờ gặp em ở đây, Tiểu Mễ, đem tên này vào nhà hộ tôi với, nặng quá!

Nhìn qua kế bên bộ dáng hấn say khướt đập vào mắt Hà Y Mễ, bộ vest lịch lãm có chút lộn xộn. Đỡ lấy hấn từ tay của Thương Ngạn, Hà Y Mễ từ từ kéo hấn lên trên phòng mà không quên cảm ơn Thương Ngạn.

Thả hấn xuống giường, Hà Y Mễ ngán ngẩm nhìn thân ảnh to lớn nằm vô ý tứ. Nàng lấy ra một bộ đồ ngủ đặt lên giường, tay nhỏ cẩn thận tháo từng khuy áo. Mùi mộc hương nhẹ nhàng pha lẫn với mùi rượu càng thêm hoang dại.

Đến khuya cuối cùng Hà Y Mễ hô hấp như loạn nhịp, không khỏi đỏ mặt. Cơ thể nam tính màu đồng cân đối, khuôn ngực rắn chắc khiến Hà Y Mễ ngán ngẩm một lúc.

Cô là điên thật rồi, lại đi ngắm hấn kia chứ!

Định nhắc gót quay đi lấy khăn ướt lau người cho hấn, liền bị một lực mạnh đem cả cơ thể Hà Y Mễ vùi vào lồng ngực.

Cô còn cảm nhận được nhịp đập đều đặn của người dưới thân. Không khỏi đỏ mặt mà giấy giữa.

- A.... Thả tôi ra mau!

- Im lặng, ở yên thế này một lúc, em còn nhúc nhích thì đừng trách sao đêm nay lại dài.

Đầu óc khá đơn giản nên Hà Y Mễ không hiểu chủ ý mà hấn cảnh cáo cô, ra sức vùng dậy.

Quá sức chịu đựng Âu Dương Ngụy trở người đem thân thể nhỏ nhắn của Hà Y Mễ đè dưới thân. Đôi mắt hấn cháy rực - ngọn lửa tình dục, âm hiểm mà lạnh lẽo.

- Em là cô bé hư! Để xem tôi phạt em thế nào!!

Trông mắt to tròn chăm chăm nhìn vào mắt hấn, vừa long lạnh lại ngân ngấn nước đọng lại. Hà Y Mễ như một con thỏ dưới móng vuốt sắc nhọn của sói mà hấn thì lại chính là con sói tàn bạo đó!

- Anh... anh muốn làm gì!?

- Theo em nghĩ tôi muốn gì? - Âu Dương Ngụy đem gương mặt điển trai vùi sâu vào hõm cổ cô, nơi nhạy cảm nhất, chỉ cần thả nhẹ hơi thở liền cảm thấy thân thể nhỏ bé phản ứng theo.

- Anh đừng có mà làm vậy!

Vừa dứt câu. Hấn ngừng đầu nhìn cô, mang theo một tia căm phẫn, con ngươi như xuyên thấu tâm can, hấn gần giọng:

- Tiểu yêu tinh nhỏ! Em thế mà lại dám đi câu dẫn đàn ông. Nói đi, em thích tiểu tử họ Diên kia phải không?!

Lời của hấn lọt vào tai Hà Y Mễ có chút khó nghe, cơ mà hấn hỏi vậy là ý gì? Lẽ nào...?

Không kịp cho cô suy nghĩ, bàn tay của Âu Dương Ngụy nhanh nhẹn luồn vào bên trong áo Hà Y Mễ, bỏ qua lớp nội y mỏng, mạnh tay siết đầu nhũ hồng.

Hà Y Mễ cơ hồ như bị giật điện ươn người một cái, liền khó khăn nhìn hấn.

- Anh đây là như thế nào? Diên học trưởng cùng tôi chẳng có quan hệ gì! Mà nếu có thì liên quan gì tới anh?!

Câu nói của Hà Y Mễ vào tai hấn càng khiến tâm trạng hấn trở nên đen ngịt. Hay lắm! Con thỏ này bây giờ có gan cãi lại lời hấn!

Âu Dương Ngụy dúi tay lên phần cổ trắng nõn, dùng lực bóp mạnh, đôi mắt hấn nhìn cô, chỉ toàn là tức giận:

- Tôi nói cho em biết! Em là tôi đem về, tự tay tôi cũng có thể giết chết em. Đem cả tên Diên kia chôn xuống cùng em.

Lời của hấn như có ám khí in sâu vào tâm trí của Hà Y Mễ khiến cô không khỏi lạnh người.

Hấn cơ hồ điên lên thật rồi!

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Cô làm tôi cảm thấy thật dơ bẩn [18+]

Cảm nhận nguy hiểm cận kề bản thân, Hà Y Mễ cố chấp vùng vẫy muốn thoát ra.

Cô nào biết, càng bất lực, càng chống đối khi lọt vào mắt Âu Dương Ngụy nó như một liều thuốc kích dục không khỏi khiến hắn càng trở nên hưng phấn.

Hắn không an phận, đôi tay tuần lưu khắp cơ thể cô, những nơi hắn đi qua lại trở nên nhạy cảm mà đỏ ửng lên.

Đêm nay dưới thân hắn, cô không còn là cô bé nữa, giờ đây trong mắt hắn còn có sự sở hữu chiếm đoạt. Ngụ ý bảo: Cô chỉ là của riêng một mình hắn!

Âu Dương Ngụy mạnh bạo đem tất cả y phục trên người cô mà xé đi. Lồ lộ ra trước mắt hắn những đường cong tuyệt mỹ, nước da trắng như bạch ngọc mát lạnh mà sát theo từng cử động.

- Em rất đẹp!

Đồi núi cao, no đủ nhấp nhô theo nhịp thở vô tình đều xuất hiện trong mắt hắn. Khó nhìn được, Âu Dương Ngụy đem lớp áo lót mỏng đẩy lên tận quai xanh rồi há miệng ngậm lấy một bên nhũ hoa.

- A... ần... Không cần, thật xấu hổ quá!

Căn bản hắn mặc kệ lời cô nói, một bên tay đặt lên bầu ngực còn lại không ngừng vuốt ve, xe nắn.

Không đợi cô thích nghi, Âu Dương Ngụy đem quần tây ném đi, phóng thích con mãnh thú đã sớm ngẩng đầu phía dưới đũng quần.

Dùng lực đem hai chân cô tách ra.

- Không được... Hôm nay không được... Hôm nay không có an toàn...

Âu Dương Ngụy ngược mắt lên nhìn cô một cái rồi vẫn tiếp tục hành động ban nãy.

- Xin anh... Hôm nay thật sự không được...

Biết sức của cô so với hắn cũng như trứng chọi đá, bất lực đưa tay nắm lấy tay hắn. Không thể dùng lực với hắn thì chỉ có cách làm hắn mềm lòng!

Âu Dương Ngụy bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn, hắn đem hai tay cô khoá chặt trên đỉnh đầu. Mạnh mẽ đem côn th*t to, cứng đâm vào hoa huy*t nhỏ.

Mặc dù bây giờ không phải lần đầu của Hà Y Mễ nữa nhưng tiểu huyết vẫn co rút, như muốn nuốt lấy tiểu đệ của hắn.

- Tiểu yêu tinh, em thật biết cách lấy lòng người ta!

Trong mắt hắn chỉ đọng lại duy nhất là dục vọng, thêm cả thân thể của người phụ nữ dưới thân xinh đẹp, quyến rũ đến mê người. Không hiểu vì sao thường ngày cô trong mắt hắn giống như một đứa trẻ nhất là khi ánh mắt to tròn kia nhìn hắn. Vậy mà bây giờ chính cô gái nhỏ này lại khiến hắn điên cuồng như thế, lại đẩy lên cơn dục vọng của hắn.

- Trên giường em thật sự rất khác!

Âu Dương Ngụy mạnh mẽ thúc eo lưng, từng đợt từng đợt ra vào bên trong cô. Tiết tấu không một giây nào chậm lại, hắn đem cô ép ra mềm nhũn, cả cơ thể đang đưa theo hắn.

Hà Y Mễ không biết bản thân cảm thấy như thế nào, một cỗ khoái cảm xâm chiếm cơ thể, cô ấy thế mà lại ngênh đón tên ác ma này mặc cho hắn đang dày vò cơ thể cô. Hà Y Mễ hầu như không còn sức lực để mở lời, miệng chỉ phát ra những âm thanh rên rỉ nhỏ nhẹ như mèo nhưng lại quyến rũ, kích thích lạ thường.

Âu Dương Ngụy dùng lực mà ra vào, đâm đến chỗ sâu nhất bên trong tiểu huyết, khiến Hà Y Mễ không khỏi khóc ròng.

- A... Sâu quá...

Hiện tại trong đầu hắn chỉ có ý định chiếm hữu cô hoàn toàn, chỉ vừa nghĩ đến lúc cô cười nói với Diên Vũ Đạt không một chút phòng bị nào càng khiến hắn điên lên mà mạnh bạo đâm vào

Hà Y Mễ không còn cảm thấy được yêu thương nữa, hắn bây giờ chỉ là đang phát tiết trên thân thể cô, một cỗ tui thân, đau buồn chiếm lấy đầu óc cô.

- Xin anh... Nhẹ một chút...

- Câm miệng! - Không kịp để cô nói hết câu, hắn liền gầm lên chen ngang lời cô, người phụ nữ này dám to gan câu dẫn đàn ông. Khi hắn thấy cô và Diên Vũ Đạt, nhìn cách cư xử của tên đó với Hà Y Mễ hắn rõ ràng biết được tâm tình của Diên Vũ Đạt. Hơn thế, cô lại còn bao che cho hắn.

Càng nghĩ tới càng phát điên!

Không biết hắn đã chiếm hữu cô bao lâu rồi. Chỉ biết thân thể Hà Y Mễ như rụng rời.

Cô...! Đã từng nghĩ hắn rất tốt, rất yêu thương cô... Vậy mà bây giờ hắn giống như đang xem cô chẳng khác gì một con búp bê tình dục, mặc kệ cảm xúc của cô mà ra vào mạnh bạo.

Cô...! Đã từng nghĩ rằng hắn chính là nơi an toàn cô có thể dựa vào... Mới hôm qua vẫn còn ôn nhu, hôn tóc cô, hôn trán cô chẳng hiểu vì sao đêm nay hắn thay đổi đột ngột như vậy.

Cơ thể Hà Y Mễ như tê liệt phó mặc cho hắn chà đạp lên. Đột nhiên trái tim cô bỗng nhói lên một hồi. Hắn là ân nhân của cô, hắn là người đem cô về từ nơi chợ đen, hắn là người giúp cô đi học... Chỉ trong một lúc ôn nhu, cô liền nghĩ hắn có tình cảm với mình... Bên cạnh hắn đâu phải thiếu phụ nữ. Hà Y Mễ! Mày chỉ là dụng cụ làm ấm giường thôi. Thật ngu ngốc!

Để bây giờ có cố gắng thoát ra cũng muộn rồi!

Chìm vào suy nghĩ chính Hà Y Mễ cũng không biết vì có gì nước mắt lại chảy. Âu Dương Ngụy thấy cô khóc ngay lập tức dừng lại, tự dung hắn cảm thấy tội lỗi. Mà mặc kệ, hình phạt như thế còn nhẹ nhàng! Chán nản đem nam căn từ bên trong hoa huy* rút ra ném lên người cô tẩm chấn. Âu Dương Ngụy thờ ơ mặc đồ, sau đó nhìn cô một cái, ánh mắt sắc lạnh không một chút ấm áp ném cho cô.

- Cô làm tôi cảm thấy thật dơ bẩn!

Nói xong Âu Dương Ngụy ra khỏi phòng đóng mạnh cửa để lại Hà Y Mễ thân thể và tâm hồn như vết dao đâm vào. Vừa đau vừa bất lực!

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đưa tình nhân về nhà

Hắn như vậy mà đã hơn tuần lễ rồi không về lại Hoa Sứ Viên, kể từ đêm hôm đó thậm chí không một cuộc gọi.

Suốt ngày nhìn Hà Y Mễ như người mất hồn, cứ đi đi lại lại, sáng đi học về xong vẫn cứ chờ trông.

Tiểu Nhu nhìn cô như vậy không khỏi xót xa, khẽ kéo ghế ngồi cạnh Hà Y Mễ tâm sự hi vọng cho tâm tư của cô có thể thoải mái hơn một chút.

- Tiểu thư, có muốn ăn gì không?

Hà Y Mễ chỉ lắc đầu rồi lại thở dài. Quay sang hỏi Tiểu Nhu.

- Máy ngày nay Âu Dương Ngụy có trở về không?

Hi vọng rằng hắn sẽ chờ lúc cô ngủ say mà về một lần, nhưng mà chỉ đem lại thất vọng khi Tiểu Nhu lắc đầu.

- Tiểu thư đừng lo, thiếu gia chắc bận công việc thôi nay mai sẽ về.

Vừa dứt lời, ngoài cổng nghe thấy tiếng kèn xe bấm inh ỏi, Tiểu Nhu nhanh nhẹn chạy ra mở cửa.

Sau hơn một tuần hôm nay hắn lại về, Hà Y Mễ ngồi từ trong nhà nhìn ra, bóng dáng cao to của Âu Dương Ngụy bước ra khỏi xe. Hai tay chỉnh lại caravat, trong lòng Hà Y Mễ có chút vui chỉ là trước khi cánh cửa xe còn lại mở ra.

Một người phụ nữ lạ đứng cạnh Âu Dương Ngụy, hai người bọn họ sánh đôi đi vào sảnh chính.

Cảm giác như bản thân chỉ là nhân vật thừa trong căn nhà này, Hà Y Mễ không khỏi cảm thấy chua xót, không đợi hắn vào tới đã liền đứng dậy xoay gót ý định lên phòng lại bị thanh âm trầm lạnh bắt ép cô đứng lại.

- Tôi cho cô đi?

Bước chân sững lại, Hà Y Mễ đứng im xoay lưng lại với hắn.

- Lại đây

Hà Y Mễ hít sâu một hơi ngăn cho bản thân không đau lòng. Đôi mắt to tròn không chút bận tâm nhìn hấn. Bây giờ chính Âu Dương Ngự lại cảm thấy chán ghét ánh mắt này, nó quá vô tội, ngây thơ, lại làm cho hấn cảm thấy bản thân đang làm tổn thương cô.

- Anh gọi tôi?

- Tôi gọi cô cũng phải có lí do? - Xong quay sang nhìn Tiểu Nhu, khóe môi hờ hững:

- Tiểu Nhu, từ mai em không cần phải làm việc ở đây nữa

- Thiếu gia... - Nghe quyết định của Âu Dương Ngự, Tiểu Nhu có chút hơi hoảng, đánh ánh mắt qua bên Hà Y Mễ, thấy cô nhìn lại Tiểu Nhu có chút hơi chột dạ mà cúi đầu ngoan ngoãn lên phòng.

Âu Dương Ngự gác chân ngồi ghế sofa đối diện cô, khóe môi cười nhàn nhạt đem cô gái bên cạnh ôm vào lòng.

Người phụ nữ Âu Dương Ngự mang về nhìn rất quyến rũ, dáng người cao ba vòng đều chuẩn, khuôn mặt kiều diễm đến như vậy, Hà Y Mễ cô không dám so sánh.

- Ngự a, đây chắc hấn là phu nhân của anh nha? Giờ mới được biết đến, thật xinh đẹp?

Hấn đưa mắt nhìn cô mang theo một ý châm biếm:

- Từ giờ em cứ ở lại đây

Kiều Nhan hai má ửng hồng được Âu Dương Ngự ôm vào lòng, vừa ỡng ẹo, giọng nói ngọt ngào thêm một chút yếu ớt đáp lại hấn, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Hà Y Mễ

- Ngự anh thật quá đáng nha! Thiếu phu nhân còn ở trong nhà mà.

- Đêm nay, à không sau này em cứ ở lại đây.

Nghe lời Âu Dương Ngự vừa nói Kiều Nhan không khỏi vui mừng, hai tay ôm lấy cổ hấn, hôn nhẹ lên má một cái rồi đánh mắt nhìn qua Hà Y Mễ mang theo một ý đùa cợt, khinh thường.

Hà Y Mễ bây giờ như hoàn toàn mất hết niềm tin vào hấn, hoàn toàn chết tâm. Nhìn cảnh tượng vừa rồi tâm tình lại dấy lên một chút đau lòng nhưng thoáng chốc biến mất đi trở lại vẻ mặt điềm tĩnh thường ngày, cô nhàn nhạt nói.

- Nếu không còn việc gì tôi xin đi trước.

Không hiểu sao hành động của cô khiến hấn vừa thấy chán ghét vừa thấy khó chịu cùng tức giận. Chán ghét cái bộ mặt yên tĩnh như mặt hồ không một chút gợn sóng, có gì đối với người khác tùy tiện cười nói mà đối với hấn lại tránh né như vậy?

Nhìn Hà Y Mễ quay đi, tấm lưng nhỏ cô độc nặng nề bước, tâm tư hấn lại cảm thấy có lỗi. Cứ nhiên làm tổn thương cô, nhưng cũng đáng, tại sao hấn phải để tâm đến Hà Y Mễ chứ!

Kiều Nhan vẫn ôm chặt hấn không buông. Sở thích của cô là thấy Hà Y Mễ bị vứt bỏ thế này dù sao cũng mới là lần đầu gặp nhau nhưng thật tội nghiệp, Kiều Nhan cô cũng không muốn đương đầu đầu nhưng mà ai bảo Hà Y Mễ là phu nhân của Âu Dương Ngự kia chứ. Cô nhất định phải leo lên vị trí đó, chứ không phải đưa con gái yếu đuối, mềm mỏng, có lắm cũng chỉ được là bình bông đi động. Thật chướng mắt!

Không hiểu vì đâu Âu Dương Ngự lại có thêm con bé này nếu nó không xuất hiện thì vị trí Âu Dương phu nhân là của Kiều Nhan cô rồi, vừa có sắc vừa có danh tiếng, đứng bên cạnh Âu Dương Ngự sẽ rất hợp đi chứ?

Âu Dương Ngự mặt hơi tối lại, tâm trạng hấn bây giờ không được tốt, lạnh lùng nói

- Leo xuống!

Kiều Nhan cũng khỏi kinh ngạc vì lời hấn nói.

- Ngự....

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ai yêu ai?

" Cạch "

Tiếng cửa phòng đóng lại.

Hà Y Mễ thần thờ ngồi cạnh mép giường, không hiểu cô đang buồn gì điều gì. Vì hần đem Kiều Nhan về? Hay... Vì tâm tư của cô đã hoàn toàn đặt lên người hần?

Khẽ cong môi cười khổ, vốn dĩ ngay từ đầu đã không nên như thế. Là do Hà Y Mễ cô tự mình đa tình, rồi vướng vào ánh mắt của hần, vốn dĩ... Không nên rung động trước hần.

Cô và hần hoàn toàn không ở cùng một thế giới. Thế giới của hần là thượng lưu, giàu có, quyền quý, so với kẻ như cô giới hạ lưu cũng không bằng. Không có bất cứ thứ gì thuộc về bản thân cô, ngay cả cơ thể cũng là người của Âu Dương Ngụy, sống chết tùy hần định đoạt.

Không hiểu sao, cảm thấy có chút mặn ở môi, hai hàng lệ lăn dài trên má. Nếu có một điều ước, cô chỉ ước rằng có thể là một người bình thường, an nhiên mà sống, không vướng bận điều gì..

- -----

Sáng hôm sau.

Hôm nay không có người hầu, không có Tiểu Nhu, cho nên tất cả công việc trong nhà cô đều phải làm, vì thế đã dậy từ rất sớm.

Dọn dẹp một lúc, canh đồng hồ đúng tám giờ. Quay xuống bếp nấu bữa sáng. Loay hoay một hồi, Hà Y Mễ cũng làm xong, nhẹ nhàng tháo tạp dề màu hồng, rồi đem thức ăn bày ra bàn.

Ngước mắt nhìn lên, liền thấy Âu Dương Ngụy nhàn nhã ngồi trước mặt, từ tốn mà nhâm nhi tách trà nóng. Hần vẫn luôn như vậy, thần thái cao quý, lạnh lùng, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy. Âu Dương Ngụy vẫn chăm chú vào tờ báo trên tay, mà không quan tâm xung quanh, không phải không quan tâm. Mà là hần cố tình không muốn nhìn mặt cô.

- Ngụy... Âu Dương Tổng, Kiều tiểu thư... Cô ấy đã dậy chưa, bữa sáng sẽ nguội mất.

Bây giờ hần mới chậm rãi động con người ngược lên nhìn cô, đôi mắt hần như có ma lực thần bí, có thể một nháy liền chèn ép, đè bẹp người khác dưới ánh nhìn của hần, vừa sắc lạnh thật sự rất đáng sợ. Âu Dương Ngụy vuốt nhẹ tờ báo, khoe môi mỉm cười từ tốn cất lên giọng nói trầm mặc.

- Tôi nghĩ là cô hiểu nhiệm vụ của mình?

Vòn vẹn một câu như vậy, ánh mắt đó liền không nhìn cô nữa mà dán chặt vào tờ báo. Như vậy cũng đã hiểu, tự thân Hà Y Mễ lên phòng của Kiều Nhan. Nắm tay nhỏ cuộn lại khẽ gõ vào mặt cửa, lần thứ nhất không ai trả lời cô, lần thứ hai vẫn là im lặng. Hà Y Mễ kiên nhẫn gõ thêm lần nữa, vẫn chẳng nghe hồi đáp.

" Cô Kiều, Âu Dương Tổng chờ cô dưới sảnh " - Giọng nữ nhỏ nhẹ vọng vào, người bên trong vẫn không đáp lại, Hà Y Mễ chẳng biết làm sao, đứng trước cửa loay hoay một hồi lâu rồi xoay người đi xuống lầu.

" không cần gọi nữa, ngồi xuống đây "

Âu Dương Ngụy vốn đã kiêu kì, vậy mà mấy ngày nay hần lại càng lạnh lùng hơn. Thật sự không hiểu cô đã làm gì sai, hay hần biết là cô có tình cảm? Nhưng chính cô còn chưa xác định rõ ràng thì làm sao hần biết.

Cô biết chứ, hần thật sự ở rất xa cô, ngay cả có tình cảm với hần cô còn không dám nghĩ đến. Hà Y Mễ có chút rụt rè kéo ghế ngồi đối diện với hần, thấp thòm liếc mắt nhìn hần. Hần vẫn như vậy, âm trầm mà cao quý, trời thật sự ưu ái cho hần chăng? Vừa có sắc vừa có tài, nam nhân mà hàng vạn người ao ước.

Bất chợt đôi mắt hần ngược lên, Hà Y Mễ hơi giật mình một cái, liền chột dạ mà liếc mắt sang hướng khác, hai gò má cô rất nhanh chóng liền ửng đỏ lên. Không khí đột nhiên im lặng lạ thường, Hà Y Mễ chỉ cúi gằm mặt, chỉ còn tiếng dao nĩa va vào nhau.

Cho đến khi Kiều Nhan từ cầu thang đi xuống, chỉ có tiếng nói của cô ta mới làm phá vỡ đi không khí nặng nề vừa rồi. Hà Y Mễ hướng mắt lên nhìn cô, vội vàng đứng dậy, thanh âm nhỏ khẽ cất lên:

- Kiều tiểu thư chắc cô đói rồi, để tôi chuẩn bị bữa sáng.

Sau đó liền xoay gót rời đi, tâm trạng Hà Y Mễ càng ngày càng trở nên tệ hơn. Tệ là cô lo sợ bản thân sẽ nảy sinh tình cảm với hần, tệ là tại sao lại như nhược như vậy? Cô là Âu Dương Phu Nhân kia mà? Tại sao lại không khác gì người hầu gái. Nhắc đến mới nhớ, Âu Dương Phu Nhân chỉ là trên danh

nghĩa, còn bản thân cô, chỉ là một kẻ không cha không mẹ, không nơi nương tựa, tuyệt nhiên chỉ có duy nhất hấn là ân nhân của cô. Vậy mà, sống với ân nhân lại chẳng khác gì cầm tù.

Một cổ chua xót đẩy lên trong tâm trí Hà Y Mễ. Tuyệt đối! Tuyệt đối không để bản thân có tình cảm với hấn.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nửa thật, nửa giả

Không có Tiểu Nhu, hôm nay lại càng không có đi học, hơn thế hấn lại khoá mắt cổng ngoài. Hà Y Mễ chẳng biết làm gì cho hết thời gian. Chán nản mở TV lên, cô liền thấy khuôn mặt hấn rất rõ trên màn hình, thì ra là chương trình "gặp gỡ những doanh nhân ưu tú nhất thế giới". Trên màn hình, rõ ràng là hấn đang cười rất tươi, cô bây giờ mới biết, thì ra con người hấn có thể cười một cách tự nhiên như vậy. Thế mà đối mặt với cô, khuôn mặt hấn mọi ngày như một, chỉ là vẻ lạnh như băng, không nói không cười. Trò chuyện một lúc lại nghe được MC hỏi về chuyện gia đình của hấn.

- Âu Dương Tông, nghe nói ngài đã có vợ?

Âu Dương Ngụy cười nhẹ, khoé môi cong lên mang theo một chút thú vị mà trả lời:

- Đúng, tôi đã có vợ, và vợ của tôi là người tuyệt vời

Hấn đang nói đến cô sao? Hấn bảo cô "tuyệt vời", có nhầm lẫn hay không? Không, chỉ là đang ghi hình thôi, mọi người đều bị vẻ ngoài của hấn làm che mất bản tính con người hấn rồi. Không lâu sau, trên màn hình xuất hiện thân ảnh của Kiều Nhan, quyến rũ mà uyển chuyển đi tới bên cạnh Âu Dương Ngụy, ngẩng cao đầu khoác lấy tay hấn.

Phóng viên báo chí thấy liền hoài nghi, vội vàng hỏi hấn:

"Âu Dương Tông, "vợ" mà anh nhắc đến có phải là tiểu thư Kiều Nhan không?"

Bên dưới càng nhiều lười bàn tán, người ngưỡng mộ, kẻ ganh tị.

Trông thật là xứng đôi nha, trai tài gái sắc

Nhìn cô ta, chắc lại dùng kế sách gì để bỏ vào Âu Dương gia rồi.

Âu Dương Ngụy không hồi đáp lại, cũng không xác nhận là đúng hay sai. Hà Y Mễ liền với tay lấy remote, buồn bã tắt TV đi, bó gối ngồi một góc phía đầu giường.

Cô còn nghĩ là hấn nói đến cô, còn tưởng rằng trong tâm hấn, ít nhiều cô vẫn còn chiếm vị trí nhỏ.

Nhưng mà tại sao lại hi vọng như vậy? Hà Y Mễ khổ tâm, lắc mạnh đầu rồi nhẹ vả vào má mình hai cái.

Hình như ở nhà hoài thật sự rất chán, hơn nữa là đang nghỉ đông, không biết hỏi ý hấn cho cô đi làm thêm, liệu hấn có cho?

Vài tiếng sau, chuông cửa vang lên, Hà Y Mễ ra ngoài ban công nhìn ra, mới thấy xe hấn đậu trước cổng, vội chạy xuống nhanh nhẹn kéo cửa.

Mọi ngày là sẽ có Kiều Nhan đi bên cạnh, nhưng hôm nay chỉ có một mình hấn về biệt thự. Không hiểu tại sao, lòng Hà Y Mễ lại có chút vui. Theo bóng hấn trước mặt mà vào nhà

Âu Dương Ngụy, tay nói lỏng caravat, thả người xuống ghế sofa. Ngay sau đó liền đánh mắt về phía Hà Y Mễ, con người lạnh lẽo như xuyên thấu tâm can cô, khiến cơ thể nhỏ có chút run lên. Không khí rất tĩnh lặng, chẳng biết làm gì đành lấp bấp hỏi hấn.

"Anh... Anh đã ăn gì chưa?"

Đáp lại cô chỉ là cái lắc đầu

"Tôi có nấu sẵn, đợi một lát, tôi hâm nóng lại rồi đem ra"

Bóng dáng nhỏ không chần chừ mà chạy ngay xuống bếp, dựa vào thành bếp mà thở ra một hơi dài. Hấn có cần phải nhìn cô như diêm vương vậy không?

Nhìn vào chỗ thức ăn đã nguội, như này liệu có đơn giản quá không? Hay để làm thêm vài món rồi đem ra luôn nhỉ?

Hà Y Mễ với tay đem cái tạp dề mặc vào, tay vuốt nhẹ tóc mai bên má, khẽ xắn tay áo lên mà nấu ăn.

Còn chưa kịp làm gì, đã cảm nhận được hơi ấm của người sau lưng, khiến Hà Y Mễ giật mình một cái, xoay người lại, chột dạ nhìn hấn, lại có chút không tự nhiên.

"Anh... anh, không cần xuống đây đâu, đồ ăn nhanh lắm sẽ đem lên "

Âu Dương Ngụy sai tay thon dài mà tắt bếp đi, đem thân hình to lớn ép cơ thể Hà Y Mễ dựa sát thành bếp. Chông hai tay đem cô giam vào giữa ngực mình, con người lãnh đạm lại có chút ma mị mà nhìn cô, khoé môi bạc khẽ nhếch lên

"Chột hôm nay, tôi cảm thấy rất nhớ hương vị của em "

Hấn không đợi cô đáp, liền cúi đầu hôn lên cổ cô, rồi hít sâu một hơi.

"Cơ thể em vẫn cứ thơm như vậy? "

"Âu Dương Tổng, ách, hôm nay tôi không được khoẻ a "

Hấn cười nhẹ, đưa lưỡi vờn nhẹ viền tai cô, giọng nói cũng trở nên đục hơn:

"Em chỉ có việc dưới thân tôi mà thương thức, mệt là mệt như thế nào? "

"Tôi... "

"Hơn nữa, lâu ngày tôi còn chưa động đến em, bây giờ em mệt? "

"Tôi là bệnh trong người a "

"Dối là không tốt, sắc mặt em đang chống lại em! "

Hà Y Mễ chỉ biết cúi đầu không dám nhìn hấn.

Âu Dương Ngụy một tay nâng cằm cô lên, nhanh chóng hôn lên môi cô, mút lấy hương vị ngọt cô có. Hấn chột cảm thấy thật sự các cô gái khác không ai có thể ngọt như người phụ nữ đang ở dưới thân hấn bây giờ. Tinh khiết mà trong sạch, dù không phải lần đầu nữa nhưng cơ thể cô cứ kích thích hấn, mời gọi con mãnh thú dưới quần hấn thức dậy. Càng hôn hấn càng không muốn dứt, muốn đem lưỡi cùng hương vị của cô triển miên không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoan ái [18+]

Dù đây không phải lần đầu tiên thân mật, nhưng cơ thể mềm mại, ngọt ngào của cô khiến hấn càng trở nên phấn khích. Mùi sữa tắm nhẹ nhàng quần lấy hấn, vừa thơm ngọt vừa quyến rũ khó tả.

Còn với cô, ngày trước có thể cô sẽ bài xích hành động của hấn, chán ghét hấn, thậm chí là căm thù hấn. Nhưng bây giờ, ngay lúc này, từng nơi hấn chạm tới đều cảm thấy thật sự dễ chịu.

Âu Dương Ngụy dùng lực bế thốc Hà Y Mễ lên rồi đặt cô xuống bàn ăn, một tay tháo caravat ra bịt mắt Hà Y Mễ, tay còn lại kéo tạp dề xuống mà trói tay cô lại. Cơ hồ trước mắt đều là màu đen, Hà Y Mễ bắt đầu có chút lo sợ, hai tay đều bị trói, ngập ngừng hỏi hấn.

"Anh... làm gì? "

"Tôi làm gì? Rồi em sẽ biết "

Nhìn thân thể thiếu nữ đầy đặn trên bàn, như một món ăn đang mời gọi hấn. Đôi môi khép hờ, cánh môi căng mọng mà đỏ hồng, hai má cũng bắt đầu nóng ran lên, vì động chạm của hấn cùng sự ngại ngùng.

Hấn trở tay vuốt nhẹ má cô, da thịt non mềm như da em bé, lại mát lạnh, cánh tay dòi chạm xuống vùng cổ rồi đến trước ngực cô. Âu Dương Ngụy mạnh tay đẩy cả áo thun lẫn áo ngực lên tận xương quai xanh. Hai ngón tay hư hồng không yên phận mà trêu chọc đầu nhũ nhạy cảm.

"Ừm... đừng "

Cơ thể Hà Y Mễ khẽ run nhẹ, cảm giác tia điện truyền từ tay hấn khi hấn chạm tới cơ thể cô. Có chút xấu hổ nhưng mà thật sự thoải mái.

Phụ nữ dưới thân hần, không ít, nhưng hần lại chỉ có cảm giác mãnh liệt với cô, cơ thể cô bằng mọi lực nào đó khiến hần không hề chán ngán, chỉ cần động đến là ngay lập tức nghiện. Âu Dương Ngụy có chút gấp gáp, len tay xuống váy cô, miết nhẹ bên ngoài lớp quần lót mỏng, chất lỏng trong suốt sớm đã bám lấy ngón tay hần.

" Yêu tinh nhỏ, em nhìn xem, em đã ướt như này rồi? "

Hà Y Mễ nghe hần nói chỉ còn biết ngại ngùng mà quay đầu đi

" Tôi mới không có... a.. đừng trêu đùa "

Thuận tay, hần với lấy 1 quả nho nhỏ trên đĩa trước mặt, ma sát nhẹ bên ngoài tiểu huyết rồi bất chợt nhét vào bên trong.

" Á... cái gì vậy... anh cho thứ gì vào bên trong vậy? "

" đừng nói nhiều, việc của em chỉ là hưởng thụ thôi "

Không hiểu sao hôm nay hần có ý rất muốn trêu chọc cô suốt đêm. Âu Dương Ngụy rải vết hôn lên khắp người cô, nhẹ nhàng mút lấy từng thớ da thịt mát lạnh. Di chuyển dần, khuôn mặt hần chỉ cách hoa huy*t non mềm vài cm, ngón tay vẫn không ngừng đùa cợt, thêm đó, Âu Dương Ngụy khẽ đưa lưỡi liếm nhẹ bên ngoài tiểu huyết. Kích thích cực đỉnh khiến cho cơ thể Hà Y Mễ như mềm nhũn, co rút bóp lấy quả nho bên trong.

" Hư thật, nhìn xem nơi này của em đã nuốt mất quả nho rồi này! "

" Đừng trêu chọc nữa... A... xin anh "

" Xin tôi? Làm gì đây? "

Đôi mắt hần nhìn cô mang theo ý cười và đậm màu của dục vọng. Ngón tay thon dài không ngừng trêu ghẹo nơi non nót, hồng hào ấy.

" Khó chịu quá, ừm.. đừng.. "

" Nói đi? Tôi nên làm gì bây giờ? "

Từng lời hần rót vào tai cô đầy uỷ mị, khản đục, mà bàn tay thon dài đó vẫn không yên vị, mỗi lúc càng khuấy động bên trong cô nhiều hơn. Đem cơ thể Hà Y Mễ lơ lửng trên mây.

" Tôi muốn... A... "

" Muốn gì? "

" Muốn anh đi vào bên trong... ừm "

" Ngoan, theo ý em, tiểu yêu tinh "

Âu Dương Ngụy ngẩng người ngồi dậy, hai tay nhấc phần hông của cô lên, mạnh mẽ mà đưa côn th*t nóng bỏng, cứng rắn vào hoa huy*t nhỏ.

Móng tay sắc nhọn của Hà Y Mễ hần sâu lên tám lưng sấn chắc màu đồng của hần, cô nhắm nghiền mắt, hai hàng mi hơi chau lại.

" A... Thật thoải mái "

Căn bếp nhỏ chỉ còn lại bóng dáng nam trên nữ dưới, không khí đậm mùi dục vọng, kèm theo tiếng thờ gấp, hoan ái và khoái cảm đưa họ lên tận mây.

Hà Y Mễ không nhớ hần ra vào bên trong cô bao nhiêu lần. Chỉ nhớ, cô chịu không nổi đến mức buông miệng cầu xin thì hần mới ngừng lại.

[có thịt ăn rồi / v]

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Xin lỗi, nhưng tôi không thích loạn luân

Sáng hôm sau_ 7:30 tại Trường Đại Học S

Vẫn như thường lệ, cuộc sống của cô chỉ xoay quanh, ăn ngủ và học, nghĩ về chuyện hôm qua cô cùng hân ái, hai má liền đỏ ửng tới mang tai, hình như hôm qua hân có chuyện vui thì phải, bởi vì hân đã rất ôn nhu. Mà thật sự Hà Y Mễ cũng không hiểu được, có lẽ lúc vui thì nâng niu, nhu hoà với cô, lúc tâm trạng bất ổn thì con người hân chẳng khác gì một tảng băng. Cô biết nếu có tình cảm với hân nhất định là sai, sẽ rất đau khổ, cho nên dù chỉ suy nghĩ đến việc cô "yêu" hân thì tâm trí đã tự đào thoát suy nghĩ ấy đi.

"Mề Mề, cậu làm gì mà ngẩn người ra thế? Aaaa có phải để ý ai rồi không?"

Bây giờ Hà Y Mễ mới giật mình, ngược mặt nhìn Vi Túc Anh, nghe được lời cô nói liền cúi đầu, chối lấy chối để

"Không có, làm gì có, cậu đừng suy nghĩ lung tung!"

"Vừa nãy Diên Vũ Đại tìm cậu đó, à còn có Thương Giáo Sư nữa, chắc làm sao mà chỉ mới đây hai người họ đã thân thiết với cậu thế"

Vi Túc Anh híp mắt nhìn Hà Y Mễ với vẻ mặt đa nghi.

"À... Không, Diên học trưởng là do vô tình gặp trong thư viện, còn Thương giáo sư là... là bạn của anh tôi"

"À nhắc mới nhớ, từ lúc là bạn nhau, tôi vẫn còn chưa biết nhà cậu kia, có thể dẫn tôi đến chơi một chuyến chứ"

Yêu cầu của Vi Túc Anh khiến Hà Y Mễ bất ngờ một lúc rồi chuyển sang cảm giác hơi hoảng loạn.

"Nhà tôi, không đẹp, nó còn hơn bữa nữa, để cậu đến chơi thật ngại quá"

"Không sao mà, không sao mà, được không? Được không?"

Vi Túc Anh nhìn cô với đôi mắt to tròn, khuôn mặt mang theo vẻ đáng thương, hai tay không ngừng ôm cánh tay Hà Y Mễ mà lay.

Hà Y Mễ thật sự không dám chấp nhận, mà từ chối thì cũng không biết làm sao. Nhìn Vi Túc Anh cứ nấn nỉ cô như vậy, Hà Y Mễ đành phải gật đầu.

Có thể Âu Dương Ngụy hôm nay hân sẽ không về Hoa Sứ Viên.

Vi Túc Anh vui như nhật được vàng khi Hà Y Mễ chấp thuận, ai thấy được nỗi khổ của cô không? Lỡ đâu hân về đột xuất thì làm như nào đây!?

Đến chiều, như lời hứa đành phải đưa Vi Túc Anh đến biệt thự một chuyến mà trong lòng Hà Y Mễ không khỏi lo lắng.

"Mỗi ngày cậu đều phải đi xe bus như thế này sao? Từ ngoại ô đến thành phố S rất là xa đó"

"Tôi quen rồi" Hà Y Mễ chỉ cười trừ, điều cô lo lắng bây giờ là sợ Âu Dương Ngụy trở về, hân liệu thấy cô đưa người khác về biệt thự chơi có nổi giận không?

Đến trạm cuối, hai người mới xuống xe, rảo bước khoảng chừng năm phút là nhìn thấy được ngôi biệt thự hoa lệ trước mặt.

Hà Y Mễ hơi chần chừ đưa tay ấn chuông. Ngay sau đó, liền thấy thân ảnh nhỏ bé của Tiểu Nhu nhanh nhẹn chạy ra cổng.

"Tiểu thư, chị về rồi."

Hà Y Mễ nhận ra trong mắt của Tiểu Nhu có chút ngỡ ngàng khi nhìn Vi Túc Anh. Thế nên cô vội vàng giải thích.

"Đây là Vi Túc Anh, là bạn của chị"

"Vâng, hai người vào nhà đi, cũng gần tối rồi, kéo lạnh"

Vi Túc Anh lúc này mới trầm trồ khen ngợi - "Mề Mề a, nhà cậu to thế này mà lại khiêm tốn quá đi"

Hà Y Mễ cũng chỉ biết cười trừ, cô nên nói thế nào bây giờ...

"Không có, nhà này là của... à anh họ tôi, tôi từ dưới tỉnh N lên đây nên sống cùng"

"Oa thật sự rất rất đẹp cơ, nhà của tôi cũng rộng thế nhưng so với căn biệt thự này chắc không đáng kể a!"

Chỉ vừa trò chuyện một lúc, thì từ ngoài cổng đã nghe tiếng xe đậu, sau đó là tiếng còi xe vang lên. Mặt Hà Y Mễ hiện tại tối sầm lại, chết thật, hôm nay Âu Dương Ngụy về sao?

Tại sao hân lại về đúng thời điểm vậy chứ?!

Căn bản là Vi Túc Anh không quan tâm lắm, cô chỉ huyên thuyên cùng Hà Y Mề mà không nhận ra trên mặt bạn mình bắt đầu đổi sắc.

Nghe tiếng giày tây vang trên đất, Túc Anh mới ngẩng đầu lên, trước mắt cô là một nam nhân thân hình đĩnh bạt, dáng người cao lớn. Hơn thế là khuôn

mặt kia quả thật quá sức đẹp trai. Âu Dương Ngụy nhận ra có người lạ, đôi mắt đánh lại, mang theo tia lạnh mà nhìn Vi Túc Anh. Còn cô gái nhỏ kia, chỉ biết cúi đầu.

Anh không ngại có người trong nhà, miễn Hà Y Mễ không phải đất nam nhân về.

Chiếm hữu?

Không phải! Hoàn toàn không phải!

Không khí có phần cô đọng, im ắng vì tiếng nói của Vi Túc Anh mà vỡ ra.

" Anh... Hình như là anh họ của Tiểu Mễ? "

Âu Dương Ngụy nghe xong liền liếc mắt sang phía Hà Y Mễ, môi bạc khẽ cong lên. Mèo nhỏ này bây giờ dám xem anh là anh trai? Nhân nhả đi tói, tây trang trên người cũng phong thái dường như bức người, khiến Hà Y Mễ cảm thấy giống như có một lực vô hình đang đè nặng cô.

Hắn vậy mà đưa tay ôm cô lại, trước mắt Vi Túc Anh mà nói câu hàm ý chứa đầy đen tối.

" Anh họ à? Ra là em thích "anh họ", xin lỗi, nhưng tôi không thích loạn luân "

Sắc mặt Hà Y Mễ đang từ đen chuyển dần sang đỏ. Cô đương nhiên hiểu anh đang ám chỉ điều gì. Chỉ có riêng Vi Túc Anh vẫn còn đang ngơ ngẩn.

Không thích loạn luân? Là sao cơ?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Như thế nào mới tốt ?

Sau khi nghe câu nói đầy hàm ý của Âu Dương Ngụy, Vi Túc Anh một hồi lâu mới định ý được hắn đang ám chỉ điều gì. Bản thân dường như nhận biết được điều gì đó liền tròn mắt hỏi Hà Y Mễ.

" Tiểu Mễ, cái tên mặt lạnh như băng kia, bảo là không thích loạn luân, lẽ nào... hai người là người yêu? "

Còn chưa kịp để Hà Y Mễ trả lời, Vi Túc Anh đã chen ngang: " Cậu có bạn trai lại không nói với mình, anh ta cũng thật sự đẹp quá mức ấy chứ? Lại còn ở chung nhà với nhau, thật ngưỡng mộ nha "

Vi Túc Anh vừa dứt lời, Tiểu Nhu liền lên tiếng, giọng nói mang vẻ tự hào, đôi mắt nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Ngụy: " Tiểu thư không hẳn là bạn gái đâu ạ, cô ấy hiện tại là nữ chủ nhân của ngôi biệt thự này, còn người khi này là chủ nhân của Hoa Sứ Viên này "

Trong mắt Vi Túc Anh loé lên một tia sáng rồi nhanh chóng vụt tắt, khuôn mặt đầy hào hứng.

" Hẳn là một nhân vật rất huyền bí đi? Thoáng nhìn thôi cũng đủ thấy cao quý rồi "

Vi Túc Anh lén đưa mắt nhìn sang Hà Y Mễ, cô mới nghĩ lại, Hà Y Mễ vậy mà lại rước được một đại gia như vậy.

Bản thân cô cũng xinh đẹp như vậy lại chẳng có ai để dựa dẫm, nhìn lại bản thân cô có khi cũng hơn Hà Y Mễ không chừng? Nhất là đôi mắt tím này.

" Cũng muộn rồi, tôi về trước, sáng mai lại gặp Tiểu Mễ, tạm biệt "

" Để tôi đưa cậu về? "

" Không cần đâu, có tài xế riêng đến đón tôi mà "

" Vậy cậu về cẩn thận, tạm biệt "

Sau khi Vi Túc Anh rời khỏi, Hà Y Mễ khẽ thở dài một hơi, xoay người lại thì thấy bị thân hình cao lớn của Âu Dương Ngụy chắn trước mặt.

Hai mắt chạm nhau, cô bất chợt cảm thấy có chút chột dạ nên nhanh chóng cúi đầu xuống, vẫn nghe thấy giọng nói trầm khàn nhỏ nhẹ trên đầu mình.

" Tôi không nghĩ là em thích loạn luân? "

" Tôi không... "

Không kịp để cho Hà Y Mễ phản bác, hắn từng bước ép cô phải lùi, dần dần ngã ngồi xuống sofa sau lưng. Âu Dương Ngụy lười biếng chống hai tay lên thành ghế, cúi người thấp xuống ghé sát vào mặt Hà Y Mễ mà đùa cợt, đôi mắt hắn nhìn cô luôn không thay đổi, vừa cảm nhận được sự độc quyền chiếm hữu, vừa nóng bỏng mà càn quét khắp cơ thể cô.

Hai con người kia cứ thế thân mật mà không hề để ý đến Tiểu Nhu, cô chỉ biết khóc ròng, làm gì thì cũng phải tắt bóng đèn này đi chứ!

" Nếu em thích, tôi không ngại cùng em loạn luân "

" Khoan đã, chúng ta từ từ nói chuyện "

" Vậy thì nói chuyện bằng hành động "

" Anh... um "

Môi mỏng chỉ mới thốt lên một chữ liền bị Âu Dương Ngụy mạnh mẽ chiếm lấy.

Hắn vẫn không để cho lời nói của cô có chút trọng lực nào!

Lạ kì chỉ là hôn môi mà lại khiến Âu Dương Ngụy cảm thấy phấn khích lạ thường. Hắn thích mùi hương của cơ thể cô, vị ngọt mà chỉ đôi môi cô mới có được. Thơm diệu mà thanh thuần, nếu tình dục là cám dỗ đối với hắn, hắn vẫn có thể lờ đi, nhưng chỉ cần là cô, không hiểu vì gì lại không thể kiểm soát được bản thân.

Chính là nếu cô đứng trước mặt hắn, hắn đều muốn đem cô mà ăn sạch sẽ.

Hà Y Mễ đoán được hắn đang muốn làm gì, liền liều mạng tránh mặt đi.

" Hôm nay cơ thể tôi không được khoẻ "

Hắn cũng không làm gì thêm, tiêu soái thẳng người đứng dậy, môi bạc chậm rãi ngâm lấy điều thuốc, tay phải hướng bật lửa mà đốt lên, Âu Dương Ngụy chỉ liếc nhìn cô một cái rồi quay người đi, hắn nói

" Tôi mai theo tôi đi hội nghị "

" Tôi không muốn đi "

Mi tâm hắn hơi chau lại, ánh mắt lạnh nhạt quay lại nhìn cô: " Tôi nghĩ là cô hiểu tôi không thích điều gì? "

" Tầm thường như tôi không xứng hơn nữa tôi không thích nơi đông người, thiết nghĩ Kiều tiểu thư sẽ rất mong chờ nếu anh ngỏ ý "

Sau câu nói của cô, Hà Y Mễ cảm giác không khí hiện tại như lạnh đi, nhất là trên đỉnh đầu cô. Hà Y Mễ định ninh là hắn rất giận, có chết cô cũng không dám ngược mặt lên nhìn, chỉ dám một mực nhìn xuống chân mình, hai bàn tay nhỏ run run nắm lấy vạt áo. Âu Dương Ngụy cuối cùng cũng lên tiếng, câu nói còn mang theo ý cười

" Em đây là đang dối? "

" Tôi mới không có "

" Em như nào là việc của em, mệnh lệnh của tôi một lời cũng không được từ chối, rõ chưa? "

Hà Y Mễ chỉ biết im lặng gật đầu.

" Em đừng lo thiệt thòi, tôi sẽ để người phụ nữ của tôi không thua kém một ai "

Đợi cho bóng dáng hắn rời khỏi đại sảnh, Hà Y Mễ mới ngược mắt nhìn lên.

Bản thân cô không hề thích nơi ồn ào, ngược lại thì cô thích yên tĩnh hơn. Trong quá khứ cô không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng thật sự những nơi đông đúc và cả ánh nhìn của mọi người đều khiến Hà Y Mễ cảm thấy không an toàn.

Hơn nữa, mỗi lần cố nhớ lại quá khứ thì đầu cô lại đau đến mức muốn chết đi sống lại.

Khẽ thở dài một hơi

Chỉ cần thời hạn một năm kết thúc là bản thân cô sẽ được tự do. Nhưng tự do rồi làm gì? Khi đó cô chỉ vừa mới tốt nghiệp, gia sản không có, người thân cũng không.

Vậy thì một năm kết thúc, cô đi về đâu?

Sống với hán cũng chẳng thể định hình nổi, khi thì như thiên đường, lúc thì tàn nhẫn chẳng khác gì địa ngục. Thiết nghĩ tự do một mình vẫn tốt hơn.

Cố gắng làm rồi tự sống vậy!

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hồ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Như thế nào mới tốt?

Sau khi nghe câu nói đầy hàm ý của Âu Dương Ngụy, Vi Túc Anh một hồi lâu mới định ý được hán đang ám chỉ điều gì. Bản thân dường như nhận biết được điều gì đó liên quan đến hán Hà Y Mễ.

"Tiểu Mễ, cái tên mặt lạnh như băng kia, bảo là không thích loạn luân, lẽ nào... hai người là người yêu?"

Còn chưa kịp để Hà Y Mễ trả lời, Vi Túc Anh đã chen ngang: "Cậu có bạn trai lại không nói với mình, anh ta cũng thật sự đẹp quá mức ấy chứ? Lại còn ở chung nhà với nhau, thật ngượng mộ nha "

Vi Túc Anh vừa dứt lời, Tiểu Nhu liền lên tiếng, giọng nói mang vẻ tự hào, đôi mắt nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Ngụy: "Tiểu thư không hẳn là bạn gái đâu ạ, cô ấy hiện tại là nữ chủ nhân của ngôi biệt thự này, còn người khi này là chủ nhân của Hoa Sứ Viên này "

Trong mắt Vi Túc Anh loé lên một tia sáng rồi nhanh chóng vụt tắt, khuôn mặt đầy hào hứng.

"Hắn là một nhân vật rất huyền bí đi? Thoáng nhìn thôi cũng đủ thấy cao quý rồi "

Vi Túc Anh lén đưa mắt nhìn sang Hà Y Mễ, cô mới nghĩ lại, Hà Y Mễ vậy mà lại rước được một đại gia như vậy.

Bản thân cô cũng xinh đẹp như vậy lại chẳng có ai để dựa dẫm, nhìn lại bản thân cô có khi cũng hơn Hà Y Mễ không chừng? Nhất là đôi mắt tím này.

"Cũng muộn rồi, tôi về trước, sáng mai lại gặp Tiểu Mễ, tạm biệt "

"Để tôi đưa cậu về?"

"Không cần đâu, có tài xế riêng đến đón tôi mà "

"Vậy cậu về cẩn thận, tạm biệt "

Sau khi Vi Túc Anh rời khỏi, Hà Y Mễ khẽ thở dài một hơi, xoay người lại thì thấy bị thân hình cao lớn của Âu Dương Ngụy chắn trước mặt.

Hai mắt chạm nhau, cô bất chợt cảm thấy có chút chột dạ nên nhanh chóng cúi đầu xuống, vẫn nghe thấy giọng nói trầm khàn nhỏ nhẹ trên đầu mình.

"Tôi không nghĩ là em thích loạn luân?"

"Tôi không..."

Không kịp để cho Hà Y Mễ phản bác, hán từng bước ép cô phải lùi, dần dần ngã ngồi xuống sofa sau lưng. Âu Dương Ngụy lười biếng chống hai tay lên thành ghế, cúi người thấp xuống ghé sát vào mặt Hà Y Mễ mà đùa cợt, đôi mắt hán nhìn cô luôn không thay đổi, vừa cảm nhận được sự độc quyền chiếm hữu, vừa nóng bỏng mà càn quét khắp cơ thể cô.

Hai con người kia cứ thế thân mật mà không hề để ý đến Tiểu Nhu, cô chỉ biết khóc ròng, làm gì thì cũng phải tắt bóng đèn này đi chứ!

"Nếu em thích, tôi không ngại cùng em loạn luân "

"Khoan đã, chúng ta từ từ nói chuyện "

"Vậy thì nói chuyện bằng hành động "

"Anh... ưm "

Môi mỏng chỉ mới thốt lên một chữ liền bị Âu Dương Ngụy mạnh mẽ chiếm lấy.

Hán vẫn không để cho lời nói của cô có chút trọng lực nào!

Lạ kì chỉ là hôn môi mà lại khiến Âu Dương Ngụy cảm thấy phấn khích lạ thường. Hán thích mùi hương của cơ thể cô, vị ngọt mà chỉ đôi môi cô mới có

được. Thơm diệu mà thanh thuần, nếu tình dục là cám dỗ đối với hắn, hắn vẫn có thể lờ đi, nhưng chỉ cần là cô, không hiểu vì gì lại không thể kiểm soát được bản thân.

Chính là nếu cô đứng trước mặt hắn, hắn đều muốn đem cô mà ăn sạch sẽ.

Hà Y Mễ đoán được hắn đang muốn làm gì, liền liều mạng tránh mặt đi.

" Hôm nay cơ thể tôi không được khoẻ "

Hắn cũng không làm gì thêm, tiểu soái thẳng người đứng dậy, môi bạc chậm rãi ngậm lấy miếng thuốc, tay phải hướng bật lửa mà đốt lên, Âu Dương Ngụy chỉ liếc nhìn cô một cái rồi quay người đi, hắn nói

" Tôi mai theo tôi đi hội nghị "

" Tôi không muốn đi "

Mi tâm hắn hơi chau lại, ánh mắt lạnh nhạt quay lại nhìn cô: " Tôi nghĩ là cô hiểu tôi không thích điều gì? "

" Tầm thường như tôi không xứng hơn nữa tôi không thích nơi đông người, thiết nghĩ Kiều tiểu thư sẽ rất mong chờ nếu anh ngỏ ý "

Sau câu nói của cô, Hà Y Mễ cảm giác không khí hiện tại như lạnh đi, nhất là trên đỉnh đầu cô. Hà Y Mễ định ninh là hắn rất giận, có chết cô cũng không dám ngược mặt lên nhìn, chỉ dám một mực nhìn xuống chân mình, hai bàn tay nhỏ run run nắm lấy vạt áo. Âu Dương Ngụy cuối cùng cũng lên tiếng, câu nói còn mang theo ý cười

" Em đây là đang dối? "

" Tôi mới không có "

" Em như nào là việc của em, mệnh lệnh của tôi một lời cũng không được từ chối, rõ chưa? "

Hà Y Mễ chỉ biết im lặng gật đầu.

" Em đừng lo thiệt thòi, tôi sẽ để người phụ nữ của tôi không thua kém một ai "

Đợi cho bóng dáng hắn rời khỏi đại sảnh, Hà Y Mễ mới ngược mắt nhìn lên.

Bản thân cô không hề thích nơi ồn ào, ngược lại thì cô thích yên tĩnh hơn. Trong quá khứ cô không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng thật sự những nơi đông đúc và cả ánh nhìn của mọi người đều khiến Hà Y Mễ cảm thấy không an toàn.

Hơn nữa, mỗi lần cố nhớ lại quá khứ thì đầu cô lại đau đến mức muốn chết đi sống lại.

Khẽ thở dài một hơi

Chỉ cần thời hạn một năm kết thúc là bản thân cô sẽ được tự do. Nhưng tự do rồi làm gì? Khi đó cô chỉ vừa mới tốt nghiệp, gia sản không có, người thân cũng không.

Vậy thì một năm kết thúc, cô đi về đâu?

Sống với hắn cũng chẳng thể định hình nổi, khi thì như thiên đường, lúc thì tàn nhẫn chẳng khác gì địa ngục. Thiết nghĩ tự do một mình vẫn tốt hơn.

Cố gắng làm rồi tự sống vậy!

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chiêu Mạn Đình - Chiêu Mạn Tuyệt

Hà Y Mễ nhẹ tay kéo cửa phòng mình rồi khẽ nhìn vào trong. Không thấy hắn bên trong tự dưng cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường, mọi lần hắn về phòng ngủ là không cần nói cũng biết cả đêm chắc chắn sẽ hành không cho cô kịp nghỉ ngơi.

Cả ngày hôm nay áp lực khá nhiều cho nên vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Qua một ngày học, Hà Y Mễ nhìn đồng hồ mới chợt nhớ Âu Dương Ngụy có bảo với cô là 7 giờ tối hôm nay dự tiệc, mà bây giờ đã hơn 5 giờ rồi.

Cô mới gấp gấp nhắc điện thoại gọi cho Tiểu Nhu, vừa nhìn xung quanh để bắt xe về

" Alo, Tiểu Nhu, hôm nay chị có tiệc, nhờ em chọn giúp chị một bộ đồ nhé "

" Dạ được "

Về tới nhà đã thấy xe của Âu Dương Ngụy đậu trong sân, còn hắn đang ngồi trên ghế sofa mà lướt điện thoại. Hà Y Mễ cảm thấy hình như hắn đã đợi khá lâu rồi mới nhanh chóng chạy lên phòng. Vì hôm nay có tiết của giáo sư Nghị cho nên mỗi lần ông ta giảng là phải trễ hơn mọi ngày khá lâu.

Hà Y Mễ ngồi trước gương, nhìn lại khuôn mặt mình, tự nhủ thăm bản thân cô cũng đâu quá xấu, khá là dễ nhìn ấy chứ. Nhưng mà, đó giờ cô còn không biết trang điểm, thì bây giờ phải làm sao?

Đành tắm xong rồi thay trang phục, nhìn lại từ trên xuống dưới, quả thật Tiểu Nhu rất biết chọn đồ. Hà Y Mễ có thể nói rằng cô là một mỹ nhân, không thuộc dạng kiều kỳ như người khác, không sắc sảo ngược lại chính vẻ đẹp đơn thuần mà thanh khiết, khuôn mặt nhỏ nhắn, nước da trắng như ngọc, nhìn Hà Y Mễ bây giờ không cần trang điểm đã y hệt một nữ thần, cho nên chọn cho nàng một bộ váy trắng có lẽ sẽ rất hợp. Hơn nữa thiết kế ôm sát cơ thể, cổ áo là cổ trễ vai, vừa tôn lên vóc dáng mảnh mai nhưng đầy đặn, vừa đánh bật được nước da tuyệt đẹp.

" Em nghĩ đúng là không sai mà, tiểu thư thật sự rất đẹp nha, không trang điểm mà đã xuất thần thế này rồi, em ghen tị quá "

" Chị mau xuống đi, thiếu gia đợi từ chiều tới bây giờ rồi a "

Hà Y Mễ từ từ bước xuống cầu thang, ngại ngần không dám đưa mắt nhìn Âu Dương Ngụy. Hắn này giờ vẫn chăm chú nhìn vào điện thoại, chẳng làm gì cả, chỉ là trợ lý của hắn mới tìm được weibo của một cô gái, khuôn mặt y hệt Hà Y Mễ nhưng tên thì lại là Chiêu Mạn Đình liền báo với hắn. Cho nên từ chiều tới giờ chỉ có ngồi lướt tài khoản Weibo đó, nhờ nó hắn mới biết được thêm nhiều điều thú vị.

Cô bị mất trí nhớ, không nhớ mình là ai và tại sao lại ở sàn đấu giá đêm đó. Hoàn cảnh và gia thế của cô Âu Dương Ngụy vẫn luôn điều tra nhưng không hề có bất cứ một thông tin nào.

Nhìn tài khoản weibo cá nhân được cho là thân thế của Hà Y Mễ, đã có những tấm ảnh, những dòng trạng thái cô rất vui vẻ, thì ra Hà Y Mễ cũng đã từng rất vui vẻ chứ không hề ảm đạm như bây giờ.

Biết cô từ trên lầu đi xuống, Âu Dương Ngụy mới nhắn tin cho trợ lý rồi bảo hắn: " cứ tiếp tục điều tra ". Xong hắn tắt điện thoại đi, ngược mắt lên nhìn cô, trong một khắc hắn như thần thờ.

Không phải hiện tại cô đã quá giống rồi sao? Một người mà hắn từng say mê và cũng chính là mối tình đầu của hắn. Sở dĩ, khi trước hắn mua cô về vì trong một khoảnh khắc, hai khuôn mặt lại giống nhau như hai giọt nước, nhất là đôi mắt kia, long lanh như nước, nhưng lại quá buồn. Mối tình trong quá khứ của hắn, khuôn mặt thật sự khá giống cô, khi nhận cô về hắn tự nhủ đã không phải là cô ấy nữa. Vì người kia đôi mắt không như Hà Y Mễ, con ngươi sáng như mặt trời, còn cô, đôi mắt lại buồn như ánh trăng, mặt dù long lanh đó nhưng vẫn không hề vui tươi. Một người tựa như ánh mai, còn một người lại y hệt như bóng trăng. Quá khác biệt nhau, dù là cùng một khuôn mặt.

Âu Dương Ngụy mới tỉnh ra khỏi suy nghĩ, lạnh lùng đứng dậy, hắn đã tự nhủ rằng không bao giờ nghĩ đến nữa. Vì sao ư? Vì mối tình đầu kia của hắn, đã mất rồi. Và rồi 8 năm sau đó, như là định mệnh vậy, ông trời lại đem cô đến, lại mang khuôn mặt đã từng ám ảnh hắn một thời, vô duyên vô cớ mà bắt hắn phải nhận về. Chỉ vì cái chết của Chiêu Mạn Tuyết là do hắn. Nên hắn nghĩ rằng ông trời quả thực đang trừng phạt hắn. Chỉ cần là bóng dáng ấy, hắn đều day dứt, đều không thể kìm chế bản thân mà đem cô về.

Và cùng vì như vậy, hắn đã rất sợ, đối mặt với cô, hắn luôn nghiền nát tâm tư của mình mà khẳng định rằng đây không phải là Chiêu Mạn Tuyết

Yêu thương và hoảng sợ trong hắn hỗn loạn.

Hắn cư nhiên làm tổn thương cô!

Và tài khoản Weibo kia, cái tên kia là Chiêu Mạn Đình, ngay cả khuôn mặt y hệt cô, đôi mắt tuy cười vẫn mang nét buồn như Hà Y Mễ.

Chiêu Mạn Tuyết và Chiêu Mạn Đình, tại sao lại trùng hợp như vậy?

Chiêu Mạn Tuyết có chị em song sinh? Hắn như vậy mà còn không biết là có thêm một Chiêu Mạn Tuyết thứ hai.

Chiêu Mạn Đình - Chiêu Mạn Tuyết, người tựa như ánh mai, kẻ như một bóng trăng!

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hà Y Mễ gặp chuyện

Tại hội nghị các tập đoàn hàng đầu, riêng Âu Dương Ngụy đã là có thể đứng cao quý hơn người. Nếu nói ở đây hẳn so về quyền lực chỉ đứng thứ hai, thì thách thức một ai dám bỏ lên vị trí thứ nhất.

Âu Dương Ngụy để có ngày hôm nay không phải dựa vào quyền thế của gia tộc. Từ năm hẵn 21 tuổi, đã tự mình khước từ sự thừa kế của Âu Dương Gia mà dựa vào chính bản thân hẵn để xây dựng nên thế lực chỉ riêng hẵn đứng đầu.

Âu Dương Gia, từ lâu đã không còn là gia đình của hẵn!

Thương trường không phải chỉ dựa vào cái tài. Mà còn dựa vào cái đầu của kẻ cầm quyền lạnh đến mức nào. Và Âu Dương Ngụy, hẵn đã có thể bước lên đến tận đây chỉ dựa vào chính bản thân hẵn, khiến người đời đều không thể phủ nhận tài năng của hẵn mà còn thầm khẳng định rằng, Âu Dương Ngụy không phải là kẻ tầm thường.

Sói và cọp có thể làm thú vui trong rạp xiếc của con người, nhưng sói thì không. Hẵn cũng như vậy, biết tiến và biết lùi đúng lúc. Không phải dùng cái danh tiếng để khiến mọi người khiếp sợ mà chính là dùng sự nhẫn tâm và mưu kế khiến kẻ đối địch ngàn vạn lần không dám động đến.

Sự xuất hiện của hẵn trong bữa tiệc này đều thu hút toàn bộ sự kính trọng của các thương gia được cho là hàng đầu trong thương trường.

" Âu Dương Tổng, Âu Dương Phu Nhân, hân hạnh được tiếp đón "

Chỉ bước đến cửa ra vào, chủ toạ đã tự mình vội vàng chạy ra để đón khách, không quên sự kính trọng đối với hai người.

Hà Y Mễ đưa mắt nhìn vị chủ bữa tiệc, là người đàn ông cũng đã trạc tuổi cha mẹ cô, mà đối với hẵn lại một mực cung kính như vậy. Bất giác cô khẽ liếc mắt nhìn qua Âu Dương Ngụy, hẵn vẫn như vậy, vẫn cao cao tại thượng, cô và hẵn đã định không phải là người cùng thế giới.

" Phó tổng đã cất công mời tôi đến, thứ lỗi cho sự chậm trễ này "

" Không sao không sao, Âu Dương Tổng có thể đến là hân hạnh cho lão già này rồi, nào mời vào "

Hà Y Mễ nhìn xung quanh có chút sợ sệt, từ đầu đến giờ cô không hề mở miệng, chỉ như con mèo nhỏ dựa sát vào hẵn. Không hiểu vì gì cô có cảm giác có điều không lành ở đây.

Âu Dương Ngụy tất nhiên biết sự thay đổi trong cảm xúc của Hà Y Mễ, liền trấn an cô bằng cách nắm chặt lấy tay nhỏ của cô. Hà Y Mễ hơi giật mình nhìn tay hẵn, bàn tay thon dài đang một mực ôm gọn lấy tay cô.

Tìm Hà Y Mễ bỗng hẫng đi một nhịp.

Hẳn như vậy là đang che chở cho cô? Nhìn Âu Dương Ngụy, khuôn mặt hẵn dù vậy nhưng vẫn lạnh tanh, đôi mắt hẹp dài vẫn nhìn thẳng và phong thái hẵn vẫn luôn luôn cao ngạo.

" Y Mễ, có muốn cùng tôi đi giao lưu? "

Cô chậm rãi lắc đầu, tự động tách tay hẵn ra, rồi nói

" Tôi không quen nơi đông người, đi theo chỉ phiền anh "

" Vậy ở đây đợi tôi "

Cô có chút bất an mà gật đầu. Âu Dương Ngụy đưa tay xoa nhẹ đầu cô rồi rời đi

Chỉ là xoa đầu thôi mà khiến Hà Y Mễ như lơ lửng, cảm giác ầm ập lạ thường.

Chỉ sợ là do cô lại tự đa tình

Hà Y Mễ nhìn xung quanh tìm một chỗ trống để ngồi, trên tay còn cầm một ly rượu vang. Vì Phó tổng cứ ép vào tay cô chứ thật sự một giọt cũng chưa hề động đến.

Đôi mắt buồn nhìn chăm chú vào ly rượu, ngón tay nhỏ nắm hờ thân ly mà xoay xoay. Bỗng một giọng nói vang lên chen vào sự yên tĩnh của riêng cô.

" Chiêu Mạn Đình? Cô đến đây làm gì? "

Cô gái đó mắng lớn lên một tiếng rồi đi lại phía cô mà giật ly rượu trên tay, tiếp đó cô ta thẳng thừng chỉ trỏ vào mặt cô rồi hùng hổ nhục mạ.

" Cô hay lắm, 3 năm nay cô ở đâu? Cô có biết anh trai tôi vì cô mà bệnh lên bệnh xuống, cả ngày lẫn đêm chỉ vì tung tích của cô ăn uống không muốn ăn "

Hà Y Mễ chỉ biết trợn tròn mắt nhìn cô ta. Đây là ai? Tại sao đến đây nói với cô những lời này? Còn Chiêu Mạn Đình là gì? Cô rõ ràng tên là Hà Y Mễ cơ mà.

Vốn là người từ tốn không phản ứng kịp với tình huống này. Hà Y Mễ chật vật muốn nói mà không nói lên lời, càng ngày ánh nhìn càng sự chú ý về phía cô càng đông hơn.

" Cô... cô có nhầm người không? Tôi không phải Chiêu Mạn Đình, tôi họ Hà "

Cũng vì ồn ào ở đây, đã lôi kéo sự chú ý của thêm hai con người khác, không chỉ riêng đối với thượng khách tại nhà hàng này.

Đầu đó trong đám đông

" Tại sao cô ta còn sống? "

Người lạ mặt lấy đi động từ trong túi ra bấm một dãy số lạ nhưng chỉ nhận lại câu nói từ tổng đài:

Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau

Người đàn ông lạ mặt đó khuôn mặt hiện rõ vẻ tức giận, mạnh tay bóp vỡ di động. Rồi nhanh chóng ra khỏi đại sảnh.

Tiếp tục vụ ồn ào ban nãy, Hà Y Mễ từ sau lúc hấn đem cô về, trừ trường học và Hoa Sứ viên ra thì chưa hề đi đâu cả, cho nên khá nhút nhát với tình huống này.

Nhưng bản thân cô lại là người kiên định, đôi mắt trong phút chốc từ hoảng loạn lại quay về tĩnh lặng như mặt hồ. Riêng với sự tình mà bản thân cô không rõ sự việc, thì vẫn nên im lặng, càng giải thích càng rắc rối. Hơn nữa Hà Y Mễ không phải người giỏi giao tiếp.

" Cái con đàn bà không biết vô liêm sỉ này, cô khiến anh tôi ra nông nổi như vậy, 3 năm sau lại cùng một tên đại gia bao nuôi đi đến chốn này à? Cô vẫn nghĩ bản thân mình cao thượng à? "

Hà Y Mễ chỉ im lặng nhìn thẳng, xem như người phụ nữ trước mặt không hiện diện. Ngay lập tức, bên vai cô truyền đến một hơi ấm, trên đỉnh đầu cô có một giọng nói quen thuộc phát ra

" Cô nói ai không biết vô liêm sỉ? "

Người phụ nữ đang hùng hổ ban nãy là Tưởng Linh Yên, sau khi nghe chất giọng nguy hiểm của Âu Dương Ngụy, mới biết mình đã gây nhầm người. Nhưng thật sự là như vậy mà, cô ta nhìn không khác gì Chiêu Mạn Đình, là người yêu của anh trai cô, dùng một cái tâm hơi biệt tích, khiến anh trai cô sống chết cũng phải tìm cho ra.

Không phải Chiêu Mạn Đình thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trở thành thú vui

Trông phút chốc tâm tư Tưởng Linh Yên nghĩ rằng chỉ là mặt giống mặt, cô ta vừa định rút lời xin lỗi, lại vô tình tầm mắt Tưởng Linh Yên hướng về vết bớt nằm trên tay trái của Hà Y Mễ.

Chỉ trong phút chốc, dường như đã định ninh được chuyện gì.

Chỉ trong phút chốc, Tưởng Linh Yên bỏ nhào đến Hà Y Mễ không ngừng càn quấy.

" Đúng thật chính là cô rồi, con đàn bà đề tiện, cô tính chơi trò mèo vờ chuột với tôi à?! Hân Phong anh ấy, hai năm nay vẫn luôn tìm kiếm cô, vậy mà cô... cô lại dám bám theo chân người đàn ông khác, cô có còn liêm sỉ khôn?! "

Âu Dương Ngụy vẫn thản nhiên như đang ngồi xem một màn kịch. Chiêu Mạn Đình, Tưởng Linh Yên cô ta bảo Hà Y Mễ chính là Chiêu Mạn Đình.

Môi bạc khẽ cong lên, hấn vô tình đem về một tiểu rắc rối cho mình rồi!

Hà Y Mễ từ lúc theo hấn về Đế Uyển, đây là lần đầu tiên cô đến nơi sang trọng như thế này, ít nhất là đối với lúc này, lúc mà Hà Y Mễ vẫn chưa biết quá khứ mình như thế nào.

Trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn, Hà Y Mễ giống như trở về cái ngày đó, ngày mà bản thân cô chật vật đứng càng không vững trên khán đài đấu

giả. Bên dưới toàn bộ là bao nhiêu ánh nhìn xuyên thấu cơ thể cô, lại cũng chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra.

Cô đã rất sợ!

Và hôm nay cũng thế, trước đông đảo ánh nhìn, Hà Y Mễ giống như con thỏ trắng mặc cho người ta chà đạp, mềm mỏng, yếu đuối khiến người ta đều không khỏi thương xót.

"Chiều Mạn Đình!!! Cô đừng tỏ ra vẻ yếu đuối, lương thiện, vô liêm sỉ chẳng khác gì mẹ của cô, đúng là mẹ nào con nấy "

Âu Dương Ngụy hừ lạnh một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo. Hắn vẫn quan sát cô, chỉ là hắn đang xem cô có thể làm được gì ngoài bộ dáng yếu đuối mỏng manh như thế.

Vẫn là không nhìn được, Âu Dương Ngụy khề trề giọng cùng ngoắc tay với người nam nhân bên cạnh.

"Dạ Đường "

Thủ hạ bên cạnh hắn nhìn chủ nhân của mình ra hiệu, hà tất cũng biết hắn ta lệnh làm gì. Vốn định sẽ đến giải vây cho phu nhân...

"Chát "

Nhưng hình như hắn không cần phải xuống nữa.

Giữa không khí náo nhiệt, tưởng chừng như Hà Y Mễ không thể nào tự bảo vệ cho bản thân được. Nhưng sức chịu đựng của cô có giới hạn, giữa lời trách mắng, gào thét của Tưởng Linh Yên, Hà Y Mễ vừa giáng xuống cho cô ta một cái tát mạnh tay.

Thoáng chốc cả sảnh đường như rơi vào im lặng.

"Cái tát này là dành cho tôi, tôi có thể chịu đựng nhưng không phải nhu nhược đến mức để cho cô khi dễ "

Chát

"Cái tát này là dành cho mẹ tôi, mặc dù tôi không biết bà là ai, hoặc là đã không nhớ nữa, nhưng cô có thể sỉ nhục tôi chứ đừng hòng bôi tro trét trấu lên mẹ tôi "

Chát

"Cái tát này để... chẳng để làm gì cả, để hả dạ thôi "

Âu Dương Ngụy vẫn chưa lên tiếng, hắn đã nghĩ Hà Y Mễ chỉ là súc vật yếu đuối, ngay cả bản thân mình cũng không thể bảo vệ nổi.

Nhưng hắn hình như phải xem lại rồi!

"Dạ Đường, đưa thiếu phu nhân lại đây "

"Vâng "

Dạ Đường theo lệnh của Âu Dương Ngụy, đến trước mặt Hà Y Mễ mà cung kính, cúi đầu nâng tay cô.

"Thưa, Âu Dương tiên sinh muốn gặp cô "

Gặp cô, nực cười, vợ mình bị bắt nạt hắn còn chẳng thèm đoái hoài. Nhưng cô cũng không tính sẽ nhẫn nhịn được lâu, hít sâu một hơi rồi đi về hướng Âu Dương Ngụy đang ngồi.

Nép người kế bên ghế của hắn, trong lòng Hà Y Mễ có chút bức bối. Cô muốn về nhà, muốn trò chuyện với Tiểu Nhu. Rối loạn phiền não trong lòng thì bỗng nhiên Âu Dương Ngụy đem cô bế lên sau đó đặt cô yên vị trên đùi hắn.

Hà Y Mễ thật sự bất ngờ, xoay người tính rời khỏi chân hắn lại bị cánh tay rắn chắc đè lại bên hông, còn dùng thêm chút lực như ngụ ý không cho phép Hà Y Mễ di chuyển.

Trước sự ngỡ ngàng của rất nhiều người, Âu Dương Ngụy ôm chặt lấy cô, thoải mái tựa lưng lên ghế, môi bạc ghé đến mái tóc cô mà thả nhẹ nụ hôn.

"Thật ngại quá, bảo bố nhà tôi có chút hưng hăng, nhưng cũng không phải người thiếu phép tắc như thế, chỉ sợ có người cố tình muốn gây sự với Âu Dương phu nhân mà điên lên mất kịch vừa rồi "

Âu Dương Ngụy ôm cô trong lòng, đôi ngươi sâu thẳm của hắn liền đánh lại, giọng nói chột trở nên trầm hẳn: "Cả gan động đến người của Âu Dương Ngụy tôi, có lẽ ngay cả mạng cũng không cần " Từng câu từ tuôn ra đều lạnh đến mức tựa như hàn cức.

Nhưng ai ai chẳng biết Âu Dương Ngụy nổi tiếng nói đi kèm với làm, làm là làm ngay lập tức chứ không chần chừ, hắn tàn nhẫn, lạnh lùng, hành động

không chút nhân tính.

Không!

Hắn không còn là người nữa, hắn máu lạnh như sói vậy, tàn bạo như quỷ dữ. Bất kì ai động đến hắn thì khác nào tìm đường chết đâu.

Tường Linh Yên dường như cả thân người cứng đờ, vậy mà Hà Y Mễ lại là phu nhân của Âu Dương Ngụy. Tường Linh Yên mặt trắng bệch, không còn một giọt máu, biết mình vừa đắc tội với người không nên đắc tội, cô ta ngay lập tức quỳ xuống, dập đầu xuống đất liên tục, miệng không ngừng cầu xin.

" Âu Dương tiên sinh, là tôi sai rồi, tôi xin lỗi, mong ngài bỏ qua, tôi xin lỗi, là tôi sai, tôi sai!! "

" Dạ Đường "

" Vâng "

Từng câu chữ hắn phun ra đều như đánh thẳng vào tâm trí của Tường Linh Yên. Cô ta sợ đến mức khóc nức lên.

" Xin ngài, xin ngài, tôi dù gì cũng là tiểu thư của Tường Gia, xin ngài tha cho tôi một mạng "

Cô ta cảm thấy không thể lay động được hắn. Liên chuyển ánh mắt sang Hà Y Mễ, với chút hi vọng cuối cùng.

" Xin cô, làm ơn, giúp tôi, làm ơn, tôi xin lỗi, rất xin lỗi "

Hà Y Mễ trông thấy một màn như thế, cả bản thân còn chưa hoàn hồn, với lương tâm của bản thân, quả thật cô rất muốn cứu Tường Linh Yên, nhưng ngẩng đầu nhìn lên người đàn ông trước mắt mình, đành nhắm mắt quay đi.

Và mặc kệ cô ta có van nài bao nhiêu, Âu Dương Ngụy vẫn thản nhiên ngồi hưởng thụ, cảm giác nhìn một sinh mạng trước khi chết van nài thảm thiết, thật sự rất thú vị.

Và hắn, dường như việc đó đã trở thành thú vui.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hồ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ánh trăng mê hoặc lòng người

Tường Linh Yên bị dọa đến mức sợ xanh tái mặt, cô ta khóc đến hai mắt sưng húp, cả eyesliner trên mí mắt trôi nhoe đi. Dường như cô ta bất lực đến mức không thể phản kháng nữa, ngồi thẫn thờ giữa đám đông. Hà Y Mễ thấy thế trong lòng dấy lên một cỗ thương hại, nhíu mi tâm lại, bàn tay nhỏ kéo nhẹ tay áo Âu Dương Ngụy.

" Ngụy, hay là bỏ qua cho cô ta đi, cô ta cũng không phải là cố ý "

Không khí lạnh đột nhiên lan toả xung quanh cơ thể Hà Y Mễ, cô biết rằng người trước mặt, hắn đang rất rất không hài lòng. Lấy hơi hít thật sâu, lực ngón tay bầu chặt hơn một chút.

" Coi như tôi cầu xin anh, bỏ qua cho cô ấy một mạng "

" Em, quá lương thiện! Dạ Đường, đưa thiếu phu nhân ra xe "

" Vâng "

Hà Y Mễ không cách nào phản kháng lại lời của hắn, suy cho cùng, cô chỉ đành liếc mắt nhìn lại chỗ Tường Linh Yên, cầu cho cô ta bình an,

Cô đã cố giúp sức rồi!

Bóng dáng nhỏ của Hà Y Mễ khuất sau cánh cửa thì Âu Dương Ngụy mới hừ lạnh một tiếng. Tầm mắt liếc nhìn Tường Linh Yên đang quỳ dưới chân hắn, khoé mắt trở nên sâu dần, hắn hiện tại giống như diêm vương đang hành án kẻ phạm tội, mà con người dưới kia hà tất biết hắn đang nhìn mình, cả người không ngừng run rẩy.

Một lúc sau thoát người đứng dậy. Nhớ đến cảnh lúc nãy Hà Y Mễ cầu xin hắn tha cho cô ta, khoé môi Âu Dương Ngụy cong lên nụ cười lạnh lẽo.

Hay thật, người phụ nữ đó dù hắn có tổn thương cô thế nào, đôi mắt ấy vẫn ẩn hiện nét kiên cường, chỉ là bị lấp mờ bởi vẻ buồn. Nhưng hắn tất nhiên vẫn có thể nhìn được. Vậy mà hôm nay hắn vừa thấy con thỏ nhỏ bình thường yếu đuối trước mắt hắn thế mà lại là con mèo có đôi vuốt rất bén, lại còn

cầu xin, nét cười vẫn giữ trên môi. Cái mạng quên của Tường Linh Yên tưởng chừng sắp mất rồi, lại được Hà Y Mễ cứu vớt.

" Các vị. " Đội toàn bộ sảnh chính đều hướng ánh mắt về hắn, đôi môi cương nghị mới tiếp tục nói: " Hôm nay vô tình phá vỡ không khí của các vị rồi, thật lòng xin lỗi, Âu Dương Ngụy tôi hôm nay không thể ở lại lâu, không phiền các vị nữa "

Dứt lời hắn rời chỗ ngồi, từ từ rời khỏi sảnh chính, lướt ngang qua thân thể Tường Linh Yên dưới chân, đôi người hắn trừng thẳng vào mắt cô ta, như ngụ ý bảo ngầm rằng " một lần nữa động đến đồ của tôi thì mạng của cô không còn "

Tường Linh Yên tất nhiên nhận được sát khí từ ánh mắt của hắn, một hồi run sợ trong lòng cô ta vẫn chưa dứt. Chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa, một giọng nói chạy theo hắn.

" Âu Dương Tổng, còn, còn hoạch định khoảng đất Tân Giang, tôi, tôi có thể bàn với ngài không? "

" Liên hệ với Dạ Đường "

" Vâng, cảm ơn ngài "

Hà Y Mễ từ nãy đến giờ vẫn ngồi yên trên xe đội hắn, một phần vừa lo không biết cái mạng nhỏ của Tường Linh Yên có toàn vẹn không, một phần có chút vui thầm, hắn hôm nay đích thân bảo vệ cô, mặc dù con người hắn vẫn quá tàn nhẫn. Chỉ là không biết ở bên cạnh hắn được bao lâu, có qua nổi thời hạn kết hôn trong hợp đồng hay không.

Lỡ đâu, trong thời hạn vô tình chọc giận hắn, có khi, có khi cô chết không thấy xác...

Cạch

Cánh cửa xe ghé lái chính mở ra, Âu Dương Ngụy ngồi vào trong, đóng nhẹ cửa lại, với tay rút một điều thuốc trong ngăn kéo, ngậm lên miệng bật lửa rồi rít nhẹ một hơi, tiện tay nhấn nút cửa sổ ghé lái kéo xuống để xua tan mùi thuốc lá. Hắn lạnh lùng.

" Cài dây an toàn vào, nếu không muốn đập đầu "

Hà Y Mễ làm theo răm rắp, kéo dây an toàn nhang người mình rồi cài vào nút nhấn.

Xe từ từ rời đi.

Không khí bây giờ ngọt ngào đến khó chịu, cô biết hắn kiêu ngạo, cô thì không hắn, nhưng nói chuyện với hắn chắc là chuyện trên trời. Chóng cảm nhìn theo vô vàn ngôi nhà chạy qua khung cửa sổ, đành thở dài một tiếng, chợt dấy lên trong lòng một chuyện muốn nói với hắn, ngập ngừng mãi cuối cùng cũng lên tiếng.

" Âu Dương tiên sinh, tôi, tôi có chuyện muốn nói "

" Em gọi tôi là gì? "

Hà Y Mễ ngoảnh nhìn hắn, phút chốc mới nhận ra: " Ngụy, tôi.... muốn đi hát "

Hắn không hề cử động.

" Tôi, tôi nhận được thư mời của tập đoàn giải trí S, tôi... "

" Làm sao họ biết giọng hát của em? "

Hít sâu một hơi, quả thật lần nào nói chuyện với hắn cũng như đang bị diêm vương tra khảo cung, tay nhỏ của Hà Y Mễ day day gấu vấy của mình.

" Là Vi Túc Anh, cô ấy giới thiệu tôi, lần đó, tôi có đi thử giọng, và họ gửi thiệp mời đến gmail "

Xe bắt chợt phanh gấp lại. Bây giờ Âu Dương Ngụy mới nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt hắn sâu đến mức không thấy đáy, ánh trăng bên ngoài len vào khung cửa sổ xe phản chiếu khuôn mặt hắn hiện rõ trong mắt Hà Y Mễ.

Hắn, thật đẹp, chân mày rậm nhưng sắc bén, sống mũi cao, cả đôi môi bạc cương nghị, từng đường nét trên mặt hắn giống như được tạc tượng. Ánh mắt xanh lục sâu thẳm, như chẳng thể thấy đáy, hắn dường như không một ai có thể đọc được hắn đang nghĩ gì.

" Em nhìn đủ chưa? "

" Tôi " Hà Y Mễ như đứa trẻ vừa làm chuyện xấu mà bị bắt gặp, đôi gò má phồng hờn, dưới ánh trăng mờ ảo như thiếu nữ 18 thẹn thùng. Tim Hà Y Mễ gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tự nhiên cô lại ngẩn ngơ nhìn hắn, quả thật không biết giấu mặt đi đâu.

Xoạc

Bất ngờ Âu Dương Ngụy cúi gằm người về phía cô, vây cô trong vòng tay của hắn, bao lấy cơ thể Hà Y Mễ trong phạm vi của hắn, điều đó khiến Hà Y

Mẽ một lần nữa tim cô đập nhanh đến không tưởng, đôi gò má kia càng trở nên hồng hào, đỏ lan đến tận mang tai. Khoảng cách này Hà Y Mễ càng dễ ngấm trọn khuôn mặt của hắn hơn.

Trong lòng Hà Y Mễ dấy lên một cổ không đoán được.

Dưới mắt Âu Dương Ngụy, làn da Hà Y Mễ tựa như em bé, nhẵn nhụi, trơn bóng lại còn mềm mại trắng hồng khó tin, cô thẹn thùng khiến khuôn mặt càng trở nên kiều diễm.

Hắn biết cô là tiểu mỹ nhân, từ lúc đem cô về trong buổi đấu giá, dù cả cơ thể bụi bặm bám quanh, nhưng vẫn không giấu được nét quyến rũ, xinh đẹp, càng chưa nói về cơ thể cô.

Con người to tròn, hàng lông mi cong vút, ánh mắt cô còn phản chiếu lại bóng trắng bên ngoài, đẹp như hồ nước tĩnh lặng, không chút gợn sóng, đôi lúc long lanh như sao trên trời. Mà Mạn Tuyết trước kia của hắn, toàn bộ gương mặt đều như hai giọt nước, chỉ riêng đôi mắt, Mạn Tuyết tựa hồ như ánh dương, lấp lánh trong ánh mắt đều là vàng sáng. Còn cô, Y Mễ hay Mạn Đình thì vẫn là cô, đôi mắt long lanh như sao trời, nhưng lại xanh thẳm như trời đêm.

Cả đôi môi này nữa, chúm chím đỏ hồng, căng mọng như quả nho tươi, thật khiến người ta muốn cắn cho một cái. Vậy mà ma xui quỷ khiến hắn cúi đầu ngậm lấy cánh môi cô, mềm mại như muốn lấy mạng hắn.

Hà Y Mễ vô tình tránh đi nụ hôn của hắn, không phải là bài xích, mà là cô không ngửi được mùi thuốc lá. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn nhỏ ho nhẹ, hắn mới nhận ra điều gì đó, đem điều thuốc trong tay ném ra ngoài cửa sổ.

Hắn cũng chẳng nói gì chỉ im lặng lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hồ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Sự ôn nhu của loài sói

Phút chốc cả khoang xe đều trở về trạng thái tĩnh lặng, chỉ nghe mỗi tiếng đệm nhạc du dương từ radio mà Âu Dương Ngụy bật lên.

Nếu hết thời hạn hợp đồng hôn nhân, cô sẽ đi đâu, ngay cả bây giờ chỉ muốn ra ngoài tìm việc nhẹ để làm, nhưng điều đó cô biết là hắn sẽ không đồng ý.

Hết thời hạn hợp đồng, cô có thể đi.

Đi, là đi về đâu mới được. Có lẽ cô sẽ rời xa cuộc sống mà cô có, điều này Hà Y Mễ có thể chấp nhận.

Cô sẽ rời xa hắn.

Chợt một luồng suy nghĩ loé lên trong đầu cô, không phải là cô chưa từng nghĩ đến, chỉ là mỗi lần nghĩ đến lại có cảm giác hụt hẫng một chút. Nhưng có lẽ chắc chỉ do hắn là ân nhân cứu mạng của cô, không hơn không kém.

Cô nghĩ là vậy.

Ôm trùm trùm suy nghĩ trong đầu, mi mắt của Hà Y Mễ có chút nặng trĩu, cả cơ thể rơi vào trạng thái buồn ngủ. Khoé mắt dần dần nhắm lại, cô thiếp đi giữa đây suy nghĩ cắt ngang.

Theo thói quen thường ngày, Âu Dương Ngụy tay cầm lái, tay còn lại với đến ngăn kéo vừa tính rút ra một điều thuốc, thì nhớ đến người bên cạnh hắn không thích nghi được với mùi thuốc. Muốn hút nhưng đành thôi, đóng ngăn kéo lại, con người xanh thẳm liếc ngang về ghế lái phụ.

Dáng vẻ cô khi ngủ thật sự rất yên tĩnh, cũng không tồn tại vẻ mặt kiên cường nhưng lại tỏ ra vâng lời trước mặt hắn. Không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ quật cường đó của cô, mặc dù khoé mắt có chút rung rung nhưng đủ biết được cố gắng kìm lại.

Hắn không thích điều này, tại sao Hà Y Mễ không hoàn toàn phụ thuộc vào hắn như những người phụ nữ khác, cố gắng lấy lòng hắn bằng bất cứ giá nào. Còn cô, phục tùng hắn bằng sự miễn cưỡng. Mặc dù rất muốn bóp nát gương mặt này của cô, nhưng nhìn cô yếu đuối lại có chút không nỡ.

Một lúc lâu sau, xe dừng trước cổng chính của Đế Uyển. Biết được xe của hắn về, Quân gia mở cổng ra sau đó cung kính cúi đầu đợi chiếc xe đỗ tại bãi sân rồi mới chậm rãi đóng cổng lại. Âu Dương Ngụy tự tay mở cửa ghế phụ, nhẹ nhàng ôm cô lên, cổ ý không dùng lực mạnh để tránh cô thức dậy, nghiêng đầu ra lệnh cho Tiểu Nhu.

" Đem khăn ấm lên phòng tôi "

" Vâng "

Hà Y Mễ được hắt đặt xuống giường, vừa đúng lúc Tiểu Nhu đem khăn ẩm lên: " Âu Dương tiên sinh, khăn của ngài "

" Để lên bàn rồi ra ngoài "

" Vâng "

Tự tay hắt cùi trang phục của cô ra, cũng chính tay hắt đem khăn ẩm lau khắp cơ thể cô, tay hắt di chuyển đến đâu, đều cảm nhận được làn da mềm mại, trơn bóng dù đã qua một lớp khăn. Da trắng như tuyết, môi đỏ như son, mái tóc dài đen nhánh như gỗ mun, thật sự chẳng biết cô có phải là Bạch Tuyết ở đời thật hay không, nếu có thì hắt chắc chắn không phải là hoàng tử, hắt hoàn toàn không phù hợp với hai từ " Hoàng Tử " chút nào.

Người ta gọi hắt là ma vương, còn cô giống như con mồi của hắt.

Mặc lại cho Hà Y Mễ bộ đồ ngủ, nhẹ tay kéo tấm chăn đắp lên người cô. Âu Dương Ngụy bây giờ mới thở dài một hơi, hắt xưa nay chưa hề chăm sóc cho một ai, vậy mà hôm nay ma xui quỷ khiến, hắt lại muốn tự tay thay đồ cho cô. Ngón tay thon dài tháo cúc áo đầu tiên ra, rồi tiện thể xăn hai tay áo lên trên, Âu Dương Ngụy đứng ngoài ban công phòng, trên tay cầm một liều thuốc, bật lửa đốt thuốc rồi rít nhẹ một hơi.

" Thương Ngạn, tư liệu tôi đưa cho cậu, cậu điều tra đến đâu rồi? "

Đầu dây bên kia phát lên tiếng nói trầm thấp của đàn ông, pha thêm chút đùa cợt: " Sao thế, Âu Dương Tổng tò mò về vợ mới cưới à? "

Không thấy đầu dây bên kia trả lời, Ngạn Thương đành thở dài nói tiếp: " Quả thật là 20 năm trước ở tài liệu khá sâu so với bề mặt internet, có lẽ là Chiêu Gia thất lạc một đứa con gái, vừa hay năm đó Chiêu Mạn Tuyết được sinh ra, thế nhưng thông tin này không được đào lên, cả Chiêu Gia cũng không đá động gì đến nữa, có vẻ như chính Chiêu Gia không muốn ai biết về đứa con đó, cậu nghĩ phải không. Hà Y Mễ năm nay tầm 20 tuổi, chưa nói khuôn mặt giống Chiêu Mạn Tuyết như hai giọt nước, rất có thể cô ấy là đứa trẻ đã thất lạc, cũng có thể là sinh đôi của Mạn Tuyết "

Hắt chợt dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn về phía giường đơn bên trong, Hà Y Mễ vẫn ngủ rất say, trong đầu hắt loé lên suy nghĩ gì đó. Âu Dương Ngụy trở về trạng thái cũ, đưa liều thuốc lên miệng tiếp tục rít thêm một hơi dài. Trời đêm nay, trăng không quá sáng, mờ mờ ảo ảo, phản chiếu vào sơ mi đen bóng mà hắt mặc, cơ thể hắt tựa như một cổ tạc hình, tấm vai rộng giữa ban công lớn, một mình đứng giữa trời đất ban đêm, trông hắt giống như một chúa tể giữa khung trời dành riêng cho hắt, nhưng phảng phất trong đó lại có dáng vẻ cô đơn đến lạ. Khuy áo trên ngực hắt bung ra, vẫn có thể nhìn thấy rõ cơ ngực săn chắc cùng nước da màu đồng bên trong. Gương mặt lạnh như tiền của hắt dưới ánh trăng càng thêm cương nghị, cả mi tâm nhíu lại.

Hắt đang có tâm trạng trong lòng, là cổ tâm trạng khó nói.

Chợt đầu dây bên kia lên tiếng, hắt mới sực tỉnh: " Ngụy, có nghe hay không? Hay thông tin đặc biệt quá làm cậu bất động rồi? "

" Cứ tiếp tục điều tra đi "

Dứt lời liền tắt máy, để lại người bên kia tức tối mà rửa thầm: " Cái tên chết tiệt, ngang nhiên tắt máy, sáng thì làm giảng viên, tối về làm trợ thủ cho cậu, một chết tôi rồi "

Hắt có thể định ninh bảy mươi phần trăm trong lòng rằng người nằm trên giường kia là Chiêu Mạn Đình đã thất lạc, thế nhưng tại sao cô vẫn mang cái tên Chiêu Mạn Đình, nếu muốn thủ tiêu hoặc cắt đứt quan hệ huyết thống thì ít nhất cũng phải đổi tên đổi họ chứ. Chợt nhớ hắt đã quên hỏi Thương Ngạn về lần gần đây nhất cô bị đem bán vào Phương Dạ Kỳ đấu giá, còn lí do khiến Hà Y Mễ mất trí nhớ nữa...

Hơi bất mãn một chút, Âu Dương Ngụy đem liều thuốc trên tay dụi vào trong gạc tàn, đến khi đóm lửa tắt đi rồi ném nó vào thùng rác kế bên. Hắt nghĩ là hắt đã vô tình làm tổn thương cô rồi.

P/s: Tại sao Hà Y Mễ lại có tên là Chiêu Mạn Đình mà lại không thay tên đổi họ, nếu Tưởng Linh Yên biết Hà Y Mễ là Chiêu Mạn Đình của thời gian trước khi mất trí nhớ và bị đem ra đấu giá, thì tất nhiên người của Chiêu Gia sẽ biết đứa bé 20 năm trước còn sống phải không, và việc thân thế thật của Hà Y Mễ còn tồn tại thì chắc chắn sẽ bị thủ tiêu ngay đúng không? Không phải là cốt truyện mâu thuẫn đâu, thắc mắc này sẽ được lí giải trong vài chương tiếp theo nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hò: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Thay đổi kì lạ

Sáng sớm có chút lạnh, dù màn cửa khá dày nhưng tia nắng nhỏ vẫn len lỏi vào được bên trong. Như một thói quen khi tia nắng đầu tiên mon trón trên da mặt cô, Hà Y Mễ mới từ từ mở mắt, chỗ trống bên cạnh không có hơi ấm, người đã rời đi từ lâu.

Hà Y Mễ mới dần hình thành kí ức, tối hôm qua, cô cũng chẳng nhớ mình đã thiếp đi lúc nào, gằm mặt nhìn xuống, trang phục trên người Hà Y Mễ cũng

đã được thay.

Cô nghĩ là Tiểu Nhu giúp cô làm việc đó.

Hơi sương buổi sáng có chút lạnh, Hà Y Mễ lười nhác phải nhấc thân ngồi dậy giữa thời tiết đã cuối thu đầu đông này.

Nhưng rồi vẫn ráng gượng dậy.

Sau một lúc lâu đánh răng, rửa mặt, Hà Y Mễ đối diện với tấm gương trước mặt, chiếc lược trên tay cô đan theo từng sợi tóc, mềm mại như suối mà chải xuống. Với mái tóc đen dài thế này, thì búi một ít tóc phần trên cho gọn lại, sau đó cài một cái nơ nhỏ lên đỉnh, như vậy cũng dễ nhìn rồi.

Hà Y Mễ ngắm mình trong gương, gương mặt rạng rỡ với mái tóc gọn gàng, cô càng trở nên tràn đầy sức sống. Với tay lấy son môi trên bàn bôi nhẹ một lớp mỏng, khẽ vén tóc mai, cố ý ngấm lại bản thân, cười mỉm một lần nữa rồi mới yên tâm rời khỏi phòng.

Từ cầu thang nhìn xuống, cô thấy hần ngồi ở ngay sofa, hôm nay trông Âu Dương Ngụy có nét nhẹ nhàng hơn so với mọi ngày, có lẽ là do hần mặc bên ngoài lớp áo len xanh đen phối cùng quần tây. Thay vì mỗi ngày đều thấy Âu Dương Ngụy với một cây đen từ đầu đến chân, mặc dù hôm nay cũng chẳng có màu nào sáng hơn, nhưng ít nhiều hần cũng bỏ được lớp áo vest bên ngoài.

Thế nhưng hần dù có nhìn cách nào đi nữa thì vẫn không giống người bình thường.

"Đói chưa?"

Cô biết hần đang nói với cô, cũng chẳng đáp lại, chỉ nhẹ gật đầu một cái. Hần không nhìn, nhưng hà tất đều biết cử chỉ của cô: "Lại đây, tính đứng đó đến hết ngày hay sao?"

A, cô có cảm giác hôm nay hần nói chuyện với cô thoải mái hơn mọi ngày một chút. Điều đó khiến cho tâm tình Hà Y Mễ tươi hẳn ra.

"Nguy, hôm nay tôi..."

Không để cô nói hết, hần đã chen ngang: "Ăn sáng xong rồi đi, ăn hết thì đi, thừa dù một chút cũng ở nhà"

Hà Y Mễ rậm rập gật đầu, cúi xuống nhìn đĩa beefsteak trên bàn, hai tay cầm lấy dao nĩa rồi cẩn thận cắt từng miếng nhỏ bỏ vào miệng. Cô không dám nhìn hần, sợ lỡ vô tình chạm phải ánh mắt của hần, cả cơ thể Hà Y Mễ như bị một luồng điện chạy ngang. Nhưng vẫn không nén được tò mò mà muốn xem thử hần đang làm gì.

Đôi con ngươi lén lút ngược lên, trước mắt cô chính là nhân vật bạc tỷ, gây tầm ảnh hưởng rất lớn đối với xã hội. Âu Dương Ngụy không nóng, không vội, mặc dù công việc của hần so với nỗi sợ còn cao hơn, cứ như thể ngồi nhàn nhơ đọc báo, hàng lông mi dày, lại còn dài, đôi mắt hần chăm chú từng dòng chữ lưu trên mặt báo, trông hần vẫn điềm tĩnh không chút gọn sóng. Từ ngày cô đến Đế Uyên cũng chưa hề nhìn thấy dáng vẻ hần mất kiểm soát, con người tựa như tảng băng kia vẫn tĩnh lặng như vậy, thật sự không thể hiểu được hần đang nghĩ gì.

Dường như hần không để ý đến cô.

Quả thật, gương mặt hần so với hình ảnh điện ảnh còn đẹp hơn rất nhiều. Nhưng đẹp thì đẹp vẫn không thể ăn được, điển hình con người hần càng không dễ chọc vào.

"Hình như em rất thích gương mặt của tôi?" Hà Y Mễ vẫn nghĩ hần chăm chú vào tờ báo không quan tâm cô làm gì, cho đến khi tay hần đem tờ báo đặt xuống, gương mặt lên nhìn thẳng vào cô, Hà Y Mễ liền trở nên chột dạ.

"Tôi không, tôi ăn xong rồi, tôi đi trước đây" Hà Y Mễ không giấu được gò má đang đỏ hồng, vội vàng vàng đứng dậy gấp rút tránh mặt hần.

"Đứng lại, tôi đưa em đi" Âu Dương Ngụy cũng đứng dậy, hướng cô mà đi tới.

"À không, không cần..."

Chưa nói hết câu, hần đã tới trước mặt cô, chủ động đem tay nhỏ đặt lên gò má của hần. Môi bạc khẽ cong hình bán nguyệt, ghé sát mặt cô mà trêu chọc, lời nói lại có chút vô si.

"Lão bà của tôi, muốn ngắm tôi cũng không cần phải lén lút như thế, chỉ cần em nói tôi liền đem cả thân này đến chỉ để cho em ngắm, vậy có phải hay hơn không?"

Hà Y Mễ cảm giác cô không ổn nữa rồi, đôi gò má nóng đến đáng sợ, còn bàn tay nhỏ của cô, hần vẫn giữ nguyên trên mặt mình, cảm giác lạnh lạnh từ da hần truyền đến tay.

Da mặt hần đẹp quá.

Nhìn bóng dáng trước mắt mình đang then thừng, trước mặt người khác là mèo hoang, trước mặt hần lại chẳng khác gì con thỏ nhỏ. Cô cũng phải thấp hơn hần rất nhiều, chỉ đứng đến hơn vai hần một chút là cùng, môi hần cong lên nụ cười thú vị, cũng không cố ý trêu chọc cô thêm nữa, Âu Dương Ngụy mới thả tay cô xuống, rồi ra xe.

" Lên xe "

Hà Y Mễ không nói gì, chỉ ngoan ngoãn nghe theo mà mở cửa vào ghế phụ, cô vẫn cảm thấy cả khuôn mặt mình vẫn chưa hết đỏ, cả trái tim cô vẫn còn đập như muốn nổ tung.

Chiếc Maybach đen bóng lăn bánh rời khỏi Đế Uyển. Hà Y Mễ trong lòng có chút lo sợ về đột phòng vẫn sáng hôm nay.

Đến trước tập đoàn giải trí SE, đợi cô xuống xe, bóng dáng nhỏ kia không quên quay người lại vẫy tay tạm biệt hần rồi khuất sau dòng người tập nập trước cửa tập đoàn. Âu Dương Ngụy mới lấy một điều thuốc, châm ngòi rồi rít một hơi, hần đem điện thoại bấm một dãy số lạ.

" Đại ca, đại ca gọi em có chuyện gì không nha? "

" Để ý tới Hà Y Mễ một chút, mắt miếng thịt nào thì tôi lấy thịt cậu đắp vào "

Đồng Phương Thiên Ngao nghe đến nổi da gà, cũng không dám phản nản, cười phì phì đáp lại hần: " Đại ca yên tâm, chị dâu sẽ không mất dù chỉ là một cọng lông đâu "

Tút...

Kết thúc cuộc trò chuyện, giống như yên tâm một chút rồi mới lái xe rời đi, điều thuốc trên tay tàn đi một nửa, con người xanh thắm chợt đánh lại, Âu Dương Ngụy dường như đang tính toán điều gì.

Hần nghĩ nên ghé thăm Chiêu Gia một lần.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hà Y Mễ. Cô chết chắc rồi!

Hà Y Mễ từ khi trở về từ buổi đấu giá thì đây là lần đầu cô được tự do làm điều mình thích, tâm tình tất nhiên không khỏi trở nên vui vẻ, nét cười trên mặt vẫn giữ nguyên không hao đi điểm nào.

Nhắc mới nhớ Vi Túc Anh có bảo đợi cô nường ở công ty, nhưng đến giờ này vẫn chưa thấy Vi Túc Anh đâu cả.

Hà Y Mễ trong lòng dấy lên một cỗ sốt ruột.

Thời gian hiện tại vẫn còn sớm hơn 20 phút để bắt đầu phỏng vấn, Hà Y Mễ đứng ngồi không yên đành tự thân đi tìm Vi Túc Anh.

Chắc cô nường chỉ ở đâu trong công ty thôi.

Trong lúc loay hoay tìm người, thì bất ngờ một nữ nhân va vào cô. Hà Y Mễ so với người kia thì cao hơn một chút, miễn cưỡng cho cô ta mang thêm đôi cao gót kia thì may ra nhìn hơn cô, vừa định sẽ xin lỗi nữ nhân kia, thì bị chính giọng chanh chua của cô ta cắt ngang, chất giọng này Hà Y Mễ thật sự rất quen.

" Mắt mũi để ở đâu thế hả? Bảo hiểm đôi chân của tôi sợ còn hơn giá trị bản thân cô, lỡ có trầy xước gì, cô đền nổi không? "

Hà Y Mễ mới ngước mắt lên nhìn, năm giây trước còn có chút cảm thấy tội lỗi, năm giây sau trong mắt Hà Y Mễ chỉ còn nổi chán ghét.

Tưởng ai hoá ra lại là Kiều Nhan, mới đầu ngày đã khiến người ta thật có cảm giác phiền phức.

" Thật ngại quá chắc tại cô nhỏ bé quá nên tôi không nhìn thấy, áy chết, Kiều Nhan tiểu thư có mang đôi giày cao thế kia mà, tôi sai rồi, là tôi thấp bé hơn mới phải. "

Kiều Nhan hiển nhiên biết được thâm ý sâu xa trong câu nói của Hà Y Mễ, chính là muốn bảo cô ta vì chiều cao có hạn nên phải mang thêm cao gót vào. Nhưng quả thật Hà Y Mễ không cần mang cao gót vẫn đã đứng ngang cô ta rồi.

Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, đường đường là diễn viên, nếu gây sự ở đây, truyền thông sẽ chú ý. Kiều Nhan nuốt cục tức vào trong, chú ý đến hồ sơ Hà Y Mễ đem trong tay, cô ta cười nửa miệng, hình như có chuyện để làm khó Hà Y Mễ rồi.

Hà Y Mễ a, để tôi xem, cô có vượt qua vòng phỏng vấn được không.

" Khá khen cho cô, nhưng mà xinh đẹp thế này lại bị Âu Dương Tổng bạc bèo, không biết Hà tiểu thư có nhìn lại mình hay không? "

Hà Y Mễ khẽ cong môi, lần trước ở Đê Uyển năm lần bảy lượt gây khó dễ, Hà Y Mễ tôi giống như để cho cô khi dễ như thế? Hôm nay không có Âu Dương Ngụy ở đây, xem cô còn hống hách được bao lâu.

"Bạc bẽo hay không thì tôi cũng là vợ chồng hợp pháp với Âu Dương Ngụy, chỉ sợ tiểu thư Kiều Nhan nhìn không được lại muốn đục khoét hôn nhân của chúng tôi, phận làm tiểu tam mà lại hỏi vợ chính có nhìn lại bản thân hay không, cô không thấy tự sỉ nhục à? "

"Cô " Kiều Nhan hoàn toàn bất ngờ trước Hà Y Mễ, ấn tượng trước kia của cô ta thì Hà Y Mễ giống như bình hoa di động, mặc người ta có chà đạp cũng nhẫn nhịn. Càng không nghĩ Hà Y Mễ lại mềm mỏng sắc bén như thế này, thật sự khiến cô ta phải tức run người.

"Cô cứ ngồi lên cái ghế Âu Dương phu nhân được bao lâu thì ngồi, sớm muộn nó cũng là của tôi "

Nói rồi cô ta ôm cục tức hậm hực bỏ đi, Hà Y Mễ đứng đấy vẫn không hết hả dạ, cảm giác khoá miệng của con hồ ly tinh đúng là khiến tâm trạng sáng khoái.

Bỗng sau lưng cô vang lên giọng nói lớn.

"Tiểu Mễ, cậu đợi có lâu không? Minh ngủ quên mất, xin lỗi Tiểu Mễ a "

Vi Túc Anh vội vàng chạy đến, còn chấp hai tay van xin cô bỏ qua cho. Hà Y Mễ trông thấy liền bật cười thành tiếng.

"Này Túc Anh, ban nãy mình mới khoá mõm một con chó đó "

"Sao cơ, trong công ty rộng lớn thế này mà cũng có chó nữa sao? "

Vi Túc Anh có chút hơi không hiểu, cái tập đoàn SE của Đông Phương Thiên Ngao, cô chạy tới chạy lui cả mấy năm trời có thấy con chó nào đâu?

"Bỏ đi mau vào phòng chờ phỏng vấn thôi "

"Được được, mau đi. "

Vi Túc Anh vui vẻ theo Hà Y Mễ, tay còn lại gấp rút trả lời tin nhắn trong điện thoại.

"Đông Phương Thiên Ngao, anh mà làm khó dễ Tiểu Mễ thì đừng có nhìn mặt em. "

"Rồi rồi, tôi hứa sẽ không gây khó dễ với bạn thân của em, được chưa? "

"Hứa thì đừng rút lời. "

"Này Tiểu Túc, hết buổi phỏng vấn đi ăn cơm với anh đi. "

[Sticker năn nỉ]

"Không đi là không đi. "

"Nể tình anh chiếu cố bạn thân em, cho anh cơ hội đi mà. "

[Sticker khóc ròng]

"Được rồi, hôm nay thôi nhé? "

"Tuân lệnh, bảo bối "

"Ai bảo bối của anh? Đừng có tùy tiện như thế "

Vi Túc Anh vừa đọc tin nhắn vừa cười thầm, cô biết Đông Phương Thiên Ngao có ý với cô, nhưng mà.

Cô lại thích trêu chọc hấn thêm một thời gian.

Đợi khi Đông Phương Thiên Ngao trả lời tin nhắn cuối thì Vi Túc Anh mới tắt máy đi.

"Này nhắn tin với ai mà cười tùm tùm nãy giờ thế? "

" Suyt "

Vi Túc Anh cũng không nói nhiều, chỉ đưa ngón trỏ lên môi mình, thái độ có chút ranh ma cùng đùa giỡn.

Cuối cùng thì cũng đã đến số thứ tự của cô, Hà Y Mễ hít sâu một hơi.

" Tiểu Mễ giỏi nhất, mình tin cậu làm được mà. "

" Cảm ơn cậu nhiều. "

Đội Hà Y Mễ vào trong phòng thẩm vấn, Vi Túc Anh đành ở bên ngoài chờ. Thầm ủng hộ cô, cầu may cho cô, mặc dù Vi Túc Anh biết 80% là Hà Y Mễ vượt qua được.

Hà Y Mễ cũng chẳng hề hay biết phía sau mình có hai thế lực ngầm trợ giúp cho cô.

Một người là Vi Túc Anh, thanh mai trúc mã của Đông Phương Thiên Ngạo, là người hấn rất thương yêu, tất nhiên hấn không thể khiến Vi Túc Anh nhìn xấu về mình được.

Một người là đại ca của hấn, Âu Dương Ngụy, cái người này thì chắc chắn không thể giỡn mặt được, mà Hà Y Mễ lại là vợ của đại ca, chính Âu Dương Ngụy đã tự tay bảo hấn phải để ý đến cô, thì ngàn vạn lần hấn không thể nào để Hà Y Mễ về tay không được.

Thế nên Hà Y Mễ hoàn toàn không biết, bản thân mình vừa mới vào cửa đã nắm chắc 100% trong tay có thể vượt qua cửa ải rồi.

Vừa vào trong, cái điều cô không muốn thấy nhất lại ngồi chễm chệ trên ghế giám khảo - Kiều Nhan.

Sắc mặt của Hà Y Mễ tối sầm lại.

Con hồ ly này lại chuẩn bị gây khó dễ cho cô.

Còn Kiều Nhan bên kia, tất nhiên rất mong chờ đến lượt phỏng vấn của Hà Y Mễ, cô ta có thể tùy thích hành hạ cô mà không lo sợ sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của bản thân.

Kiều Nhan cong môi lên một cách đầy quỷ dị, Hà Y Mễ trông thấy thế kia cũng đủ biết lần này thật sự khó đối phó rồi, thậm chí dài một hơi, nhưng cô vẫn chờ xem Kiều Nhan có thể làm được gì.

Hà Y Mễ. Cô chết chắc rồi!

*Note:

Chương này đủ 10 vote sẽ ra tiếp chương 26 nhé ☐

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chiêu Gia

Hà Y Mễ bình tĩnh ngồi xuống ghế cử viên, trước mặt cô ngoài Kiều Nhan ra thì còn bốn vị giám khảo khác. Mà người ngồi chính giữa kia, tám báng trước mặt anh ta đề là " Tổng Giám Đốc - Đông Phương Thiên Ngạo " thế nên cô mới biết tổng tài của tập đoàn SE đích thân đến phỏng vấn. Đông Phương Thiên Ngạo cũng được cho là một đại mỹ nam, có điều so với Âu Dương Ngụy thì hấn có chút phong lưu, thoải mái hơn. Chỉ cần nhìn sơ qua, Hà Y Mễ cũng có thể đoán được người ngồi đối diện cô cũng thuộc loại cao thủ tình trường.

Không khí trong phòng có chút không đúng cho lắm, ngoài ánh mắt căm ghét của Kiều Nhan, thì một trong bốn vị giám khảo còn lại có chút bất thường. Cụ thể là vị đầu tiên bên tay phải, hấn ta quả thật từ đầu buổi đến giờ chăm chú nhìn cô rất nhiều, khiến cho Hà Y Mễ có chút không tự nhiên lắm. Thôi nhìn thì lại vội vàng nhả tin với ai đó, theo cô biết giám khảo trong lúc thẩm vấn hầu như là không được động đến điện thoại.

" Thừa ngài, cô ta... "

Kèm một bức ảnh.

Khi người bên kia vừa xem tin nhắn, điện thoại hấn chợt rung lên, vị giám khảo đó phai vội vàng tắt chuông báo đi, hướng đến bốn vị giám khảo còn lại xin phép có công việc cần nghe điện thoại, sau đó gấp rút rời khỏi phòng thẩm vấn.

Thái độ của hấn có chút bất thường, cụ thể thì khá là mờ ám.

Hà Y Mễ cũng không rõ, những vị giám khảo kia không để tâm đến mấy.

Đông Phương Thiên Ngạo nhìn hồ sơ trên bàn, liếc đến dòng chữ họ tên: Hà Y Mễ. Hấn mới ngạc nhiên.

Hoá ra đây là lão bà bà của Đại ca hần. Không nén được tò mò liền ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt cô đập vào mắt hần chỉ có thể miêu tả hai từ.

Mỹ nhân.

Nhưng mà mỹ nhân này sao lại quen mắt đến thế, Đông Phương Thiên Ngao lục lọi trong mớ kí ức của mình, chợt một hình ảnh hiện lên trong đầu hần. Thiếu nữ bị đem đến Phụng Dạ Kỳ đấu giá, gương mặt giống hệt nhau.

Thật sự là cô rồi. Vậy đại gia bí ẩn lần đó chính là Âu Dương Ngụy sao.

Cũng may, hần không cứng đầu theo tới cùng, không thì chỉ sợ Âu Dương Ngụy xé xác hần mất.

Nhưng nhìn kĩ thì, Hà Y Mễ có phần giống Chiêu Mạn Tuyết nhỉ? Không, phải là thật sự quá giống rồi đi?

Lẽ nào Âu Dương Ngụy bỏ mười vạn mang cô về chỉ vì khuôn mặt này..

Hà Y Mễ chờ được một lúc cũng thấy chột dạ trong lòng, sao lại nhìn cô nhiều như thế. Bộ trên mặt cô dính ghèn à?

" Cô là Hà Y Mễ? "

Bây giờ Đông Phương Thiên Ngao mới lên tiếng, Hà Y Mễ vì thế cũng hoá được phần nào khó chịu trong lòng cô.

" Vâng, là tôi. "

Không kìm lòng được muốn hỏi một chút về thân thế của chị dâu.

" Sao trong hồ sơ tôi chẳng thấy đề thân thế của cô nhỉ? "

Hà Y Mễ có chút vương mắt, lại không biết nói làm sao.

" Tôi. Không có gia thế. "

Hần quên mất, là cô nhặt từ Phụng Dạ Kỳ về.

" Xem nào, một người có giọng hát mà ngay cả Ngôn Trạch còn phải cất lực lời khen. "

Đông Phương Thiên Ngao đóng tập hồ sơ lại, hướng về phía cô đan tay lại với nhau mà nở nụ cười: " Được rồi, cô được nhận. "

Hả? Chỉ vậy thôi sao?

" À, miễn cưỡng gương mặt xinh xắn này nên cho thêm 40% qua cửa nữa nhé. "

Nói rồi hần ta cười phì phì. Hà Y Mễ không thể tin vào tai mình, nó có thể dễ đến vậy sao? Đây là công ty giải trí nằm trong top 10 của Trung Quốc đây sao? Như vậy có phải hơi dễ dãi quá rồi.

Ngay cả Kiều Nhan còn không tin vào mắt cô ta. Liền quay mặt sang, thái độ bất ngờ pha thêm một chút khó tin cùng tức giận.

" Thiên Ngao, anh, đây là ý gì? "

" Ý gì cần phải nói cho cô? " Đông Phương Thiên Ngao xưa nay không thích người khác nhúng tay vào quyết định của mình, nhìn Kiều Nhan với ánh mắt sắc lạnh.

" Khoan đã, ai, là ai thẩm vấn đợt thử giọng, tôi không tin cô ta có tài. "

Hà Y Mễ bây giờ mới không nhận được, thái độ xen lẫn giữa chán ghét, cùng phiền phức, trỏ tay đến vị giám khảo thứ ba, lười nhác nói.

" Là vị này thử giọng cho tôi. "

Ngôn Trạch vẫn không nói gì, Hà Y Mễ quan sát hần, có lẽ hần khá là giống Âu Dương Ngụy, vẫn là chưng ra cái bộ mặt lạnh như tiền.

" Tôi không tin, chắc chắn có nhầm lẫn. " Kiều Nhan gần như tức đến đỉnh điểm, tại sao ngay cả Đông Phương Thiên Ngao và Ngôn Trạch đều phê cho cô qua cửa. Kiều Nhan nghiêng rằng dù căm ghét nhưng không thể làm được gì.

" Ý cô là khả năng đánh giá của tôi chưa tới? " Ngôn Trạch hiện giờ mới lên tiếng, xung quanh hần lan toả hàn khí khiến Kiều Nhan phải lùi một bước.

" Cô Kiều Nhan, nếu cô không phục, tôi cũng không ngại tại đây hát một bản cho cô nghe. "

" Nói láo, là cô ta bám chân Âu Dương Ngụy nên mới được thế này. Ha, chứ quê mùa, thấp hèn như cô ta làm sao có thể. "

"Này cô, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, cô cũng đừng nên công tư lẫn lộn thế chứ? Mặc dù tôi biết cô rất căm ghét tôi, lí do chắc vì tôi đang yên vị ở cái ghế Âu Dương Phu Nhân mà cô mãi không có được, thế nên cô Kiều à, éch ngồi ở đâu thì nên ngồi một chỗ ở đó thôi, đừng mơ tưởng xa xôi."

Đông Phương Thiên Ngao liền phì cười một cái. Thật không ngờ lão bà của Âu Dương Ngụy lời lẽ cũng đanh thép lắm. Được, như thế mới xứng đôi với đại ca của hần. Ngôn Trạch ngồi kế bên, hần cũng không thái độ gì nhiều, chẳng qua là trong tâm của hần quả thực đánh giá Hà Y Mễ rất cao.

Còn về Kiều Nhan, cô ta tức đến độ không nói nên lời, hậm hực đập bàn một cái, đá ghế rồi đi khỏi vị trí ban giám khảo.

Hà Y Mễ, tôi không tin cô còn có thể giữ bản mặt đắc ý vậy được bao lâu.

"Cô đừng để bụng, Kiều Nhan vốn là thiên kim tiểu thư nuông chiều đến hư rồi. Hi vọng sẽ hợp tác suôn sẻ." Đông Phương Thiên Ngao đích thân rời ghế chính, bước đến trước mặt cô đưa tay ra.

Hà Y Mễ đương nhiên hiểu được Đông Phương Thiên Ngao muốn bắt tay với cô.

Hà Y Mễ liền vui vẻ hợp tác.

Tại Chiêu Gia.

Chiếc Maybach đen bóng đậu trong bãi sân rộng của Chiêu Gia. Dạ Đường rời khỏi ghế lái chính, đi một vòng ra mở cửa sau. Một tay hướng vào cửa nhà Chiêu Gia, một tay còn lại áp lên ngực, vô cùng cung kính.

"Âu Dương tiên sinh, mời."

Không để Âu Dương Ngụy đợi lâu, chủ nhà ngay lập tức ra mặt. Mặc dù Chiêu Gia là một gia tộc lâu đời, nhưng gia chủ đứng trước mặt Âu Dương Ngụy cũng phải nể hần 7 phần, chưa nói đến gia tộc Âu Dương đằng sau hần, chỉ riêng hần đã có thể một tay che trời được rồi.

"Âu Dương tiên sinh, không biết con gió nào đưa cậu đến đây, thật vinh hạnh quá, mời vào"

Gia chủ của Chiêu Gia - Chiêu Đình Trị là một người rất biết lễ nghi, cùng với Chiêu Phu Nhân hiền từ như đức mẹ. Oái ăm vậy mà, cô con gái Chiêu Mạn Tuyết không biết vì sao mất tích gần ba năm nay.

Nói đến Chiêu Gia, phải nói đến danh tộc trà đạo lâu đời, cho đến ngày nay, trà của Chiêu Gia luôn được xếp vào loại thượng hạng. Thời xưa, thì dùng cho vua chúa thưởng thức, thời nay thường dành cho các giới quý tộc đam mê trà đạo. Vì thế ngay cả biệt thự Chiêu Gia cũng xây theo kiểu phong kiến thời xưa của Trung Quốc.

"Chiêu Tổng cũng đừng nên khách sáo như vậy."

Vào trong biệt thự, một bàn ba người, đứng kế bên Âu Dương Ngụy là Dạ Đường. Chiêu Đình Trị hôm nay cũng lấy làm lạ chuyện Âu Dương Ngụy ghé thăm Chiêu Gia.

Chắc hần là có chuyện gì đó.

"Nghe báo hôm nay là ngày giỗ của Chiêu Lão gia thì phải?"

"Đúng rồi, Âu Dương tiên sinh có muốn cùng chúng tôi thấp nén nhang hay không?"

Âu Dương Ngụy cười lấy lệ một cái, chất giọng vẫn âm trầm, không hề từ chối lời đề nghị của Chiêu Đình Trị.

"Tất nhiên, dù sao lão gia lúc còn sống vẫn là bạn tốt của ông nội mà."

Trên đường đến phòng thờ, mặc dù nơi này Âu Dương Ngụy đến cũng không hần là ít. Thế nhưng, biệt thự phong cách này làm hần có phần kiêng nể, yên tĩnh, nhẹ nhàng, không cầu kỳ như các biệt thự Tây Âu, đậm chất Phong kiến Trung Quốc.

Trước mặt hần chính là tấm ảnh thờ của Chiêu Lão Gia, nụ cười ông vẫn phúc hậu như vậy. Cung kính dâng hương lên lư, Âu Dương Ngụy dừng lại một chút, như thể đang cầu nguyện điều gì. Một lúc sau, cả ba người mới ra khỏi phòng thờ.

"Mạn Tuyết, Chiêu Tổng cùng Chiêu Phu Nhân có thông tin gì không?"

Nhắc đến Mạn Tuyết, Chiêu phu nhân có chút buồn lòng, nét mặt của bà từ ngày Chiêu Mạn Tuyết mất tích, Chiêu phu nhân đều tiêu tụy như vậy.

"Chúng tôi không có, từ ngày con bé mất tích, không còn dấu vết gì nữa."

"Âu Dương tiên sinh, chúng tôi là bậc phụ huynh, há có thể hiểu được cảm xúc của cậu. Chỉ là đã ba năm rồi, cậu cũng đừng nên quá đặt tâm vào nữa, người nên đặt tâm phải là bậc phụ huynh chúng tôi mới phải..."

Chiêu Tổng cũng không kém phần ghen ngào, ông biết Âu Dương Ngụy rất yêu mến con gái của ông, nhưng một người đã không còn tung tích, ông

cũng chẳng muốn người còn lại phải đau khổ dài dài.

" Chiều Tổng đừng lo, tôi có thể tự lo liệu được. Và, Chiều Tổng cùng phu nhân liệu có thời gian rảnh hay không? Tôi có một điều muốn cho các vị xem "

" Chúng tôi, nếu Âu Dương tiên sinh đã có lòng, thì thời gian đều phụ thuộc vào cậu cả. "

" Vậy nếu không phiền, tối ngày mai Chiều tổng cùng phu nhân đến Tường Nguyệt Dạ Quán được chứ? "

" Chắc chắn rồi. Hẹn gặp lại cậu. "

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tình mẫu tử

Rời khỏi phòng thẩm vấn, Hà Y Mễ tâm trạng vô cùng thoải mái, đưa mắt tìm Vi Túc Anh. Chính Vi Túc Anh bảo chờ cô bên ngoài, sao bây giờ chạy đâu mất rồi. Có chút hơi ngỡ ngàng, liên văng vẳng bên tai tiếng của Vi Túc Anh.

" A Tiểu Mễ, cậu ra rồi à? "

Thấy Vi Túc Anh chạy đến, trên tay cô là một chai Ô Long. Vi Túc Anh ép chai nước vào tay cô: " Nào, có khát không? Đông Phương Thiên Ngao có làm khó cậu không? "

" Bảo chờ tớ mà chạy đi mất thế? "

" Đi mua nước cho Tiểu Mễ đó, sợ cậu thẩm vấn xong khát đó nha. "

Hà Y Mễ nhìn gương mặt cười rạng rỡ như thái dương của Vi Túc Anh, khẽ cười một tiếng nhận lấy chai nước của cô.

" Cảm ơn cậu. "

" Này, chiều nay mình có hẹn, cậu tự đi về nhé? "

" Được mà, cậu đi đi. "

" Mình đi trước nhé, hẹn gặp lại sau. " Nói rồi Vi Túc Anh rời đi giữa đám đông tấp nập.

Hà Y Mễ nghĩ lại việc cô được nhận vẫn có chút không hợp lý cho lắm, phải là quá sức không hợp lý rồi, ngoài tên tuổi ra thì Đông Phương Thiên Ngao chỉ hỏi cô đúng một câu "tại sao không thấy gia thế cô điền vào hồ sơ". Là thật, không hỏi tại sao cô thích ca hát, tại sao lại nộp hồ sơ vào đây, vân vân như những nơi khác thường sẽ hỏi khi phỏng vấn hay sao?

Nhìn lại đồng hồ đeo tay nhỏ, Hà Y Mễ mới để ý là đã năm giờ chiều rồi. Dường như đúng ngay thời điểm đồng hồ sinh lý của cơ thể reo, cô nghe rõ tiếng trống bụng vang lên.

Đói rồi.

Đếm lại chút tiền trong túi, còn lại đủ cho một bữa cơm, cũng vì sáng nay cô đi mà không nghĩ rằng sẽ phải tiêu tiền nhiều cho lắm, nên mới ý y không đem theo nhiều. Đạo bước trên phố chiều, hoàng hôn buông xuống trên vai Hà Y Mễ, dáng người mảnh khảnh dưới nắng chiều, có lẽ Hà Y Mễ cũng không biết rằng dung mạo mình sợ rằng sẽ gây thương nhớ cho nhiều người.

Tìm được một tiệm mì nhỏ, nhưng trước khi vào trong, Hà Y Mễ rẽ vào nhà vệ sinh công cộng một chút.

Chỉ định sẽ tô lại một lớp son mỏng rồi rời đi ngay, trong lúc thu dọn đồ đạc cất vào túi, Hà Y Mễ mới để ý người phụ nữ bên cạnh có biểu hiện hơi bất thường.

Chăm chú nhìn một chút, gương mặt lấm tấm mồ hôi lạnh, hàng mi nhũ chặt lại với nhau, còn cả da mặt tái xanh. Nhận ra điều bất thường, Hà Y Mễ liền đi tới.

" Bác ơi, bác ổn chứ? "

Người phụ nữ kia không nói gì, gương mặt mỗi lúc một đau đớn hơn, tay bầu chặt phần ngực tim, hơi thở càng trở nên khó khăn.

"Này bác, bác làm sao thế? "

Lúc này người phụ nữ đó mới ngã nhào, vừa kịp Hà Y Mễ nhanh tay đỡ bà ấy, tay trái bà chỉ kịp chỉ vào túi áo bên dưới, há không thể nói được nổi.

Theo chỉ dẫn, Hà Y Mễ vội vàng lấy một lọ thuốc từ túi áo, nhét một viên vào miệng bà ấy. Tay còn lại kéo balo sau lưng xuống, đem chai nước đã vụng vụng giúp người phụ nữ kia uống.

Thuốc ngấm dần, người phụ nữ kia mới tỉnh táo lại, bà ta cũng vừa bị một phen hoàn hồn, lại vô tình bệnh tim bà tái phát ngay trong nhà vệ sinh công cộng, may có cô gái nhỏ này, không thì mạng già của bà cũng khó mà giữ.

Con nguy hiểm vừa rồi qua đi, người phụ nữ ấy ngược mắt nhìn lên, muốn xem thử ân nhân cứu mạng chính là ai, bà liền phải khựng lại một chút, gần như không thể kiềm nén cảm xúc mà rung rung: "Tuyệt Nhi..."

Tuyệt Nhi?

Hà Y Mễ có hơi khó hiểu, trăn mắt nhìn bà. Người phụ nữ ấy sâu trong ánh mắt vẫn không giấu được niềm xót xa, nỗi đau của người mẹ mất con, mà hôm nay chính gương mặt thân thương ấy lại đứng trước mắt bà. Nhưng rồi, một điều nhỏ khiến bà hụt hẫng đi, chỉ là Mạn Tuyết con gái bà có một vết bớt nhỏ ở cằm cô.

Vậy là, đã nhận nhầm thật sao?

Người phụ nữ kia trông thoáng chốc nét mặt có chút thất vọng, nhưng không tồn tại được lâu. Kim nén lại nỗi đau thương, bà ấy mới chột cất lời.

"Đứa nhỏ này, thật sự cảm ơn con, nếu không nhờ con, chắc có lẽ hôm nay là ngày giỗ của ta rồi. "

Hà Y Mễ giống như vừa làm được một điều gì đó vô cùng phước lành, cũng chẳng ham hoa vinh hay lời khen bên ngoài, gương mặt cô có nét điềm đạm giống người phụ nữ này, nhưng lạ thay, chỉ mới vừa gặp qua bà, Hà Y Mễ liền có cảm giác rất thân thuộc.

"Điều mà cháu nên làm thôi, bác không sao thì là điều may mắn rồi. "

"Đứa nhỏ này, ăn nói có duyên lắm, trời cũng vừa sắp tối, con có thể cùng ta dùng bữa cơm hay không? Xem như là đáp trả ân tình cứu mạng ta một lần? "

Lời bà ấy nói tựa hồ quá hợp lý, Hà Y Mễ mặc dù đứng là không muốn nợ ân tình của ai, và cũng không cần ai phải đáp lại ân tình của mình. Nhưng với tình huống này, cô từ chối thì quả thật là bất nghĩa.

"Được chứ, miễn là bác vui. " Hà Y Mễ không màng suy nghĩ nhiều, liền cong môi cười một cái.

"Ta đã tuổi già sức yếu, không thể đi bộ xa được, hay là chúng ta đến quán ăn đối diện nhé? "

"Được chứ, để con dìu bác. "

Thâm tâm bà cũng rất vui, cô bé này chỉ vừa gặp qua mà như đã là người thân của nhau từ đời nào. Không nói đến gương mặt của cô, bà biết nếu bây giờ chưa biết chắc chắn thân thể cô bé ra sao, bất chợt kinh động quá cô bé sẽ sợ hãi. Chẳng có một người mẹ nào có thể bình tĩnh đối diện với dung mạo giống hệt hài tử của mình như thế. Chỉ là.

Bà không muốn gây áp lực lên cô bé...

Hai người thâm tình như mẹ con, sau khi vào quán được năm phút, thức ăn đều dọn đầy đủ ra bàn. Người phụ nữ ấy ánh mắt vẫn hiền từ như thế, nhẹ giọng hỏi cô.

"Đứa nhỏ này, con tên là gì thế? "

"Dạ, là Hà Y Mễ ạ. " Hà Y Mễ cũng vui vẻ trả lời.

"Cái tên thật dễ nghe. "

Thức ăn đều ở trên bàn, chẳng qua là bà không đói, nhìn vóc dáng người trước mặt mình, bà lại liên tưởng đến con gái bà đang ở trước mặt, hồn nhiên mà gấp thức ăn như thế. Bất chợt, một miếng thịt kho tàu được để vào trong bát của bà, ngẩn đầu nhìn thì thấy gương mặt cô tươi cười, rạng rỡ. Không kìm nén được xót xa trong lòng, nước mắt liền rung rung, nhưng không để nó lăn xuống, bà đã vội lau đi.

"Bác, làm sao thế ạ? Hay là thức ăn không ngon? "

"Không, không có. Chỉ là con giống với đứa con gái đã mất của ta quá. Xin lỗi, chỉ vừa gặp con. "

Muống sành trên tay Hà Y Mễ chợt dừng lại, tại sao nhìn bà ấy nghẹn ngào mà thâm tâm cô cũng đau lòng theo.

Thật sự muốn ôm lấy bà một lần.

"Bác đừng lo, bác ăn đi, đồ ăn đều đã sắp nguội rồi, nếu sau này muốn gặp con, con đều sẽ đến trước mặt bác." Hà Y Mễ mới bỏ muống xuống bát của mình, hai tay ôm chặt bàn tay da đã nhăn đày của bà, Hà Y Mễ nghĩ rằng bà muốn nhìn cô cười, thế nên những lúc thế này cô đều cười thật tươi trước mặt bà.

Chỉ là, mong bà sẽ nén đau thương trong lòng.

Ting.

Bất chợt dòng tin nhắn nổi lên màn hình điện thoại, Hà Y Mễ liếc mắt nhìn xuống, là tin nhắn của Âu Dương Ngụy với nội dung.

"Em đang ở đâu?"

Thấy thế, Hà Y Mễ ngược mắt nhìn bà, khẽ cúi đầu một cái xin phép có chuyện riêng, đợi gương mặt bà hiện lên nét cười mới cầm điện thoại trả lời tin nhắn kia.

"Tôi đang ở Thiên Thu Quán."

"Tại sao còn chưa về?"

"Có một vị phu nhân mời tôi dùng bữa, tôi sẽ về liền."

"Ồ đó, đợi tôi."

"Không sao, tôi có thể tự về mà."

Tin nhắn đã gửi đi, mãi nhiều phút sau vẫn chưa thấy hồi âm. Hà Y Mễ cũng không quan tâm mấy, bỏ điện thoại xuống, hàn huyên chuyện đời với vị phu nhân kia.

Quả thật là tình mẫu tử, cách xa đến vậy vẫn có thể cảm giác được tâm tư.

Với bà, cô chẳng kém gì đứa con gái của mình, phải thật sự mà nói, chỉ mới gặp nhưng lại muốn bao lo, che chở cho cô bé. Còn cô, chẳng hiểu vì sao, một vị phu nhân lạ mặt lại có thể cùng cô hàn huyên đôi chuyện trên đời, không những thế lại còn có thể cho cô cái cảm giác mà ai cũng cảm nhận, chỉ riêng cô chưa từng cảm nhận nó.

Tình thân. Tình mẫu tử.

Phải, nếu bà muốn nhận làm con nuôi, cô có lẽ sẽ không chần chừ mà gật đầu liền.

"Cũng đã tối rồi, đứa nhỏ này, con đi xe hay có người đến đón?"

"Con..."

Chưa kịp trả lời thì chuông điện thoại lại vang lên. "Nhìn ra ngoài."

Hà Y Mễ bất giác nghiêng đầu nhìn về phía cửa, là xe của hắn. Hắn là đến đón cô về, không hiểu vì sao, tâm tình lại âm ảm lạ thường, hôm nay có đến hai cô ảm ảm xâm nhập vào tâm can cô.

Cô không muốn mất đi chút nào.

"Con là có người đến đón, người ấy đã đến trước cửa rồi ạ. Còn bác, hay là để con nhờ anh ấy tiễn bác một đoạn nhé?"

"Không cần đâu, con về đi, một lát nữa sẽ có người đón ta. Đứa nhỏ này, gặp được con có lẽ là phúc của ta."

"Bác, con cũng thấy ngày hôm nay chính là phúc của con. Nếu bác muốn gặp con, chỉ cần gọi đến dãy số này thôi."

Cô ra khỏi bàn ăn, hai tay đặt xuống một tờ giấy nhỏ đã xé rách, có vẻ như cô vội vàng xé đại từ một góc bìa, lễ phép cúi đầu một cái không quên nở nụ cười rồi mới rời đi. Người phụ nữ kia trông cho đến khi cô mở cửa bước vào xe, rồi mới yên tâm quay đầu, hai mắt nhìn về tấm giấy kia, tâm tình cuối ngày trở nên hài hòa, liền đem tấm giấy cẩn thận cất vào túi áo.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Sự thật phơi bày

Chiếc Maybach đen lao vun vút trên đường cao tốc, ghế lái chính là Dạ Đường và một người phụ nữ tầm tuổi trung niên ngồi phía sau.

" Vị thiếu niên này là? " Người phụ nữ kia nhẹ giọng hỏi.

" Tôi là cận vệ của Âu Dương tiên sinh. " Dạ Đường chỉ trả lời câu hỏi mấu chốt, những điều không liên quan hẳn không đề cập tới. Trông nét mặt hẳn một mực nghiêm túc như vậy, khiến cho vị phu nhân kia có chút lúng túng.

" Ngài ấy, gặp tôi có chuyện gì sao? "

" Đến nơi bà sẽ biết, bà cần gặp một người, tiên sinh chỉ là tạo cơ hội cho hai bên. " Ngừng một chút, Dạ Đường nói tiếp: " Thảm phu nhân, bà cũng đang là mẹ, bà hà tất sẽ biết cảm giác của một người mẹ phải không? "

" Tất, tất nhiên rồi. Cậu hỏi như thế có nghĩa gì? " Thảm phu nhân có hơi chột dạ một chút.

" Tôi mong là bà sẽ hiểu sự tình. " Hẳn không cho biết chi tiết, chỉ trả lời sơ xài như vậy, nhưng chủ ý trong từng câu từ thì có lẽ người phụ nữ kia có thể hiểu được đôi chút.

Chỉ là, chuyện đã 20 năm, không một ai biết, làm sao hôm nay lại có thể đào lên.

Quả thực, chuyện 20 năm trước, bà đến bây giờ vẫn cảm thấy tội lỗi. Nhưng nếu không làm, cả nhà bà sẽ không toàn mạng. Chỉ trách số phận nhỏ bé kia, lại quá khổ tâm, cùng là hai đứa bé có gương mặt giống hệt nhau, vậy mà một người trong nhung lụa, người kia lưu lạc bao nhiêu năm trời.

Nhưng bà cũng không dám kể rằng ai đứng sau chuyện này. Khi đem cô bé đi, bà để lại một mảnh giấy có viết tên của cô bé, rồi đưa cho một cặp vợ chồng không có con. Còn tương lai của cô bé đó, cái tên vẫn giữ lại được, mà có thể về lại với Chiêu Gia hay không, thì là số phận của nó. Bà đã cố gắng làm điều tốt nhất cho cô bé, nếu nhiều năm sau này, có đổi bằng mạng của bà, cũng yên lòng.

Dù sao, đứa nhỏ đó cũng vô tội.

Xe dừng trước một nhà hàng lớn có đề tên là Tường Nguyệt Dạ Quán. Dạ Đường mở cửa xe, vòng ra cửa sau mời Thảm phu nhân theo chỉ dẫn mà vào trong. Đến nơi, một bàn ba người đã đợi trước, thậm chí là sớm hơn cả một canh giờ.

Và tất nhiên, nỗi lo sợ trong lòng bà cuối cùng cũng thành hiện thực. Khi nghe Dạ Đường trò chuyện, bà đã có cảm giác về chuyện này, chỉ là nó đến quá nhanh. Và chính lúc này, ngay cả đối diện với cặp vợ chồng kia, bà cảm thấy thật sự tội lỗi.

Thì ra Chiêu phu nhân đã tiêu tụy đến như vậy. Cũng phải thôi, một người mẹ không biết rằng 20 năm trước mình mang thai đôi, một trong hai đứa bé đã bị đem bắt đi, 17 năm sau thì lại lạc mất đứa con còn lại. Một người mẹ như vậy, thật quá khổ tâm.

Thảm phu nhân đối diện với hai vị kia có chút lúng túng.

" Chiêu Tổng, Chiêu phu nhân, đã lâu không gặp. "

" Trần Dư? Âu Dương tiên sinh, sao cậu lại muốn tôi gặp bà Trần. "

Âu Dương Ngụy cũng không nói nhiều, liền đứng lên đi ra ngoài, để lại một câu nói cho cả ba người kia.

" Chuyện gia đình của hai người, tôi không liên quan cho lắm, cứ tự nhiên. " Rồi hẳn rời đi.

Đợi Âu Dương Ngụy ra khỏi quán ăn, đi sau là Dạ Đường. Trần Dư mới hít sâu một hơi, bà ngập ngừng lên tiếng.

" Thật ra, đứa con sinh đôi còn lại của Chiêu Phu Nhân, vẫn còn sống. "

" Cái gì? " Chiêu Đình Trị như không tin vào tai mình, lớn tiếng đập bàn một cái, mới nhận ra phản ứng của ông kinh động đến những người xung quanh, ngay lập tức ho khan rồi ngồi xuống.

Cả Chiêu Phu Nhân như cũng không tin cho lắm, phải gọi là không thể tin được. Đứa bé đó ngay lúc mới chào đời, bác sĩ Thảm đã chẩn đoán vì nghẹt khí bên trong nên đã chết lúc sinh ra rồi. Giọng bà có phần run run.

" Trần Dư, điều đó là không thể nào... "

" Chiêu Phu Nhân, quả thật Chiêu Mạn Đình tiểu thư, vẫn còn sống, nhưng trước khi kể ra sự thật, mong hai vị nhận một đập đầu của nô gia để tạ lỗi. " Ngay vừa khắc nói xong, Trần Dư liền quỳ xuống sàn nhà, đập đầu liên tục trước mọi ánh nhìn ngỡ ngàng của mọi người.

Chiêu Phu Nhân liền đỡ Trần Dư dậy, bà mới biết, điều Trần Dư nói không phải là giả dối, và ngay cả Chiêu Đình Trị gương mặt ông không nén được cảm xúc lẫn lộn.

" Bà đứng lên đi, đừng làm như thế, bà đã có tuổi rồi, có chuyện gì từ từ rồi nói cũng được. "

Trần Dư mới rung rung nước mắt, nhìn gương mặt tiều tụy của Chiêu Phu Nhân, bà không kìm được mà khóc thành dòng. Ngày bà còn là người hầu ở Chiêu Gia, Chiêu Phu Nhân - Lam Ngọc vốn là một viên ngọc quý, không chỉ xinh đẹp, Lam Ngọc là người nổi tiếng hiền từ như đức mẹ, đối xử với người nào dù có là thân phận thấp hèn cũng rất mực quan tâm. Vậy mà, bà lại nữ phụ lòng tốt của Lam Ngọc.

" Tôi thật sự có lỗi với Chiêu Phu Nhân, sau khi biết sự thật, hai người muốn làm gì lão bà này, tôi cũng không hề trách than. "

" Ngày của hai mươi năm trước, lúc phu nhân hạ sinh hai tiểu thư họ Chiêu, đã có một đứa bé chẩn đoán là chết trong lúc sinh nở, nhưng thật ra, đứa bé đó lúc vừa chào đời chỉ bị ứ huyết không được khóc, mà cô bé đó vốn dĩ năm đó cũng không hề động đậy, vì vậy điều đó thuận lợi cho việc giả chứng cứ rằng đứa bé đã chết. Vị bác sĩ kia là người đã đỡ đẻ cho phu nhân. Sau khi mọi người đã tin, chính tôi đã đem đứa bé đó... "

Ngập ngừng một chút, bà dường như nghẹn ngào đến mức nói không nổi. " Đưa cho một đôi vợ chồng ở Hải Giang. "

Lam Ngọc nghe lời cuối Trần Dư nói, thính giác của bà dường như ù đi, bà không thể tin được sự thật tàn khốc này. Con của bà, đứa con đáng thương, chỉ vừa sinh ra đã lưu lạc đến thế. Bất chợt cơn đau tim của bà tái phát, khuôn mặt vốn đã tiều tụy trở nên trắng bệch, Chiêu Đình Trị thấy vợ mình như thế không khỏi chua xót. Vợ vàng trấn an, rồi đem viên thuốc trợ tim cho bà uống.

" Phó Ngạch, đưa phu nhân ra xe. "

" Vâng. "

Vốn không thể để bà chịu thêm kích động, Chiêu Đình Trị đã cho người dìu Lam Ngọc rời đi. Còn ông vẫn ở lại, gương mặt ông vẫn điềm tĩnh như vậy nhưng sâu trong ánh mắt đó, vẫn không giấu được nỗi lòng.

" Vậy đứa bé đó hiện giờ đang ở đâu? "

" Thừa ngài, ba năm trước tôi cùng chồng tôi có ghé đến đôi vợ chồng nhận nuôi năm xưa. Mới ban đầu, họ vòng vo rằng tiểu thư đã đi ra ngoài, tôi đợi mãi không thấy về, lão gia nhà tôi mới dùng biện pháp mạnh. Ép hai người kia khai ra, mới biết rằng, con bé đã vào tay người khác, mà hai người kia vì chút tiền tài đã nhẫn tâm bán nó đi. " Nghe đến câu chữ " bán nó đi " Chiêu Đình Trị gần như tức giận đến run người, nhưng vốn dĩ nổi lên cảm xúc này đều là từ đau thương trong lòng.

" Tại sao? Vợ chồng tôi xưa nay chưa hề bạc đãi bà, tại sao bà làm như vậy? "

" Chiêu Tông, tôi thực sự rất khổ tâm, người kia, người kia bảo nếu tôi không làm, gia đình tôi chết không toàn thây. Tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi. " Nói đến đây, nước mắt Trần Dư ngày một trào hơn.

Đến bây giờ Chiêu Đình Trị mới thật sự kìm nén không nổi, vẻ mặt điềm tĩnh kia không còn nữa, ông cũng chẳng thể trách Trần Dư, đôi mắt đã đầy vết chân chim phiền lòng mà rũ xuống, cả gương mặt ông chỉ còn lại nỗi buồn.

Hai đứa con gái lần lượt đều mất tích, một đứa từ lúc mới sinh ra đã bị kẻ khác mang đi, một đứa năm 17 tuổi đã mất tích không một dấu vết.

Phải chăng đây là trừng phạt của ông trời dành cho vợ chồng ông.

" Vậy người đứng sau việc này là ai? "

" Chiêu Tông thứ lỗi cho tôi, tôi không thể nói, nếu ngài muốn tôi chết, tôi liền chết. "

Chiêu Đình Trị đã không còn gì để nói nữa.

Phía ngoài cổng quán, tại một bàn trà nhỏ đặt bên ngoài, Âu Dương Ngụy vẫn không thể bỏ thói quen hằng ngày, hán trên tay vẫn cầm điếu thuốc, đôi mắt xanh lục nhìn lên bầu trời.

Chuyện này, ngay cả hán cũng khó lòng tin được.

" Tiên sinh, tại sao ngài không để Hà Y Mễ tiểu thư gặp hai người bọn họ? "

Trầm tư một lúc, chất giọng trầm như phím đàn nốt đô mới cất lên:

" Vẫn chưa tới lúc. "

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hồ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Tiêu Phong Hàn

Hà Y Mễ khi thức dậy đã thấy Âu Dương Ngụy rời đi từ sớm, hắn không nói không rằng chỉ để trên đầu giường cô nằm một tấm thẻ đen. Thậm chí còn sắp xếp cả một tài xế riêng cho cô, ngày ngày chờ cô đến trường hoặc công ty.

Hắn dạo này chu đáo lạ thường.

Tâm tư Hà Y Mễ vẫn nhớ lại tình cảnh tối hôm qua cô đã gặp vị phu nhân kia thế nào. Ấy vậy mà lại quên không hỏi tên bà ấy, Hà Y Mễ giống như có chút nhớ mong, chẳng hiểu vì sao lại cứ muốn gặp bà.

Rời khỏi phòng, cô chuẩn bị vài thứ mà đến trường, lúc mang giày vào chuẩn bị ra khỏi cổng, một chiếc xe đã đậu trước mặt cô. Gương mặt Hà Y Mễ có chút khó hiểu, thì người lái xe bên trong đã đi đến.

" Hà tiểu thư, từ hôm nay Âu Dương tiên sinh phó thác cho tôi việc đưa đón cô, tên tôi là Từ Tâm, cô cứ gọi là A Tâm. Xin mời. "

" Cảm ơn, mà cậu Từ, có thể lần sau để tôi tự đi được không? "

Từ Tâm có chút ngạc nhiên, sau vẫn giữ miệng cười, chỉ là giới quý tộc tiểu thư nào cũng muốn được đưa đón, riêng vị trước mặt cô lại chỉ thích ngồi xe bus hằng ngày.

" Việc đó tiểu thư có thể nói lại với tiên sinh, tôi hoàn toàn không có phận sự. Và, tôi là nữ thừa cô. "

Hà Y Mễ cũng phải há hốc mồm, người thiếu niên đứng trước mặt cô ấy vậy mà lại là nữ nhi.

Không để cô đợi lâu, Từ Tâm miệng nở nụ cười nhàn nhạt, tay mở cửa sau ý mời cô vào. Hà Y Mễ trước giờ vốn dĩ thoải mái muốn làm gì thì làm đã quen rồi, hôm nay có người tận tay đưa đón quả thật có chút lạ lẫm.

Nhưng mà cô gái này, lại khiến người ta có cảm giác an tâm, mái tóc màu bạch kim cắt tằm gọn gàng, cả trang phục cô mặc cũng là bộ vest đen từ đầu đến chân. Quả thật nếu nhìn ngang qua, dung mạo của Từ Tâm khi không biết rõ giới tính, cũng đủ khiến cho nhiều cô gái phải chết đứng.

Thêm cả, ngoài việc làm tài xế riêng, Từ Tâm còn là vệ sĩ của cô.

Ngay cả tài xế cũng phải là nữ, Âu Dương Ngụy dường như không muốn nam nhân nào tiếp cận cô.

Xe dừng trước cổng trường Đại Học, ngay cả việc mở cửa ra khỏi xe cũng do Từ Tâm làm cho cô, bản thân Hà Y Mễ không cần làm bất kì điều gì. Trước khi rời đi, Từ Tâm còn đưa cho cô một sợi dây chuyền nhỏ, từ tốn nói với Hà Y Mễ.

" Tiểu thư, sợi dây chuyền này để liên kết giữa tôi và cô, nếu có chuyện gì nguy hiểm, nó sẽ ngay lập tức báo đến cho tôi, tiểu thư đừng để mất nó nhé. Thân phận của cô đã được lan rộng ra, vì là Âu Dương thiếu phu nhân, cho nên chỉ cần sơ xuất cô cũng có thể mất mạng. "

Hà Y Mễ thật sự có hơi bất ngờ, không nghĩ tính mạng cô bây giờ bất kì lúc nào cũng có thể mất. Nhận lấy sợi dây chuyền, liền tay đeo nó lên cổ của mình, vốn dĩ nó giống như một sợi dây hộ mệnh, khá đơn giản cũng không cầu kì.

Âu Dương Ngụy thật sự đối xử tốt với cô, vì hắn biết tính mạng cô bây giờ đều liên quan đến hắn, không chỉ điều đó, mà còn chính thân phận thật của cô là Chiêu Mạn Đình, đứa trẻ vốn đã bị thù tiêu lại còn sống, bất cứ lúc nào Hà Y Mễ cũng luôn gặp nguy hiểm, nhưng nếu làm một sợi dây câu kì, thì việc giết cấp tất nhiên sẽ diễn ra. Như vậy còn nguy hiểm hơn.

Ở một khu vực khác ngoài ngoại ô phía bắc của thành phố. Một người phụ nữ đã quá tuổi trung niên, nhưng khí thế của bà ta vô cùng bức người, thân ảnh đó vẫn nghiêm nghị ngồi trên chiếc ghế gần sát tấm kính, ánh nắng mặt trời bên ngoài chiếu vào phản lại phần tối của gian phòng bên trong, hà tất không thể nhìn thấy rõ gương mặt của bà vì phản ánh sáng.

" Thừa bà, cô bé mà bà cần tìm. "

Người nam nhân cỡ tuổi trung niên bí ẩn dâng tấm hình của một thiếu nữ gương mặt vô cùng quen thuộc, lẫn lộn giữa đám đông. Người phụ nữ kia, đôi con ngươi màu đồng đỏ nhìn kĩ tấm hình dưới bàn của bà, khoé môi khẽ cong lên.

Người phụ nữ kia, lại dám chống đối lệnh của bà.

" Được rồi, lui ra đi. "

Ngay lập tức cánh cửa phòng đóng lại, bên trong phòng bất chợt trở về trạng thái tĩnh lặng. Người phụ nữ đó, đôi mắt hướng ra vườn trúc trước mặt, dưới ánh mặt trời chói chang, vườn trúc trước mặt vô tình che bớt nắng đi, chỉ còn một mảng vườn trong xanh, thanh khiết.

Vị phu nhân ấy, trên người mặc một bộ kimono màu trầm, trên tay vẫn từ tốn nhâm nhi tách trà hoa văn. Gương mặt không chút gọn sóng.

Vốn dĩ, chồng bà là người Trung Quốc, còn bà là người Nhật Bản. Một gian phòng rộng nhưng so với kiến trúc của biệt thự thì cũng không được tính là hoành tráng cho lắm, gian phòng ấy, chỉ riêng nó được xây theo kiểu Nhật, những tấm thảm Takumi xếp nối tiếp nhau, trên tường là những bức bình

phong mang phong cách Nhật Bản, gian phòng của bà, tựa như kéo về thời chiến quốc Nhật Bản ngày xưa.

Chỉ có điều người phụ nữ kia, tâm địa nguy hiểm, bà nghĩ gì thì cũng khó lòng mà đoán được.

" Tiểu Mễ. "

" Túc Anh? " Từ xa đã nghe thấy tiếng gọi trong vắt như nước của Vi Túc Anh, cô gái này vẫn năng động như mọi ngày, thay vì một người điềm đạm như Hà Y Mễ, có thêm người bạn năng động như thế mới không nhàm chán được.

" Cậu đến lớp trước đi, mình phải đem xấp tài liệu này đi photo đã, trước công trường mà thôi. "

" Được, vậy đợi cậu trên lớp nhé. "

Nói rồi, Hà Y Mễ đi ngược hướng với Vi Túc Anh, đến trước tiệm photo ngay đối diện, tài liệu đều đưa cho người làm cả rồi, cô phải đứng đợi một lúc mới có thể lấy.

Tầm khoảng năm phút sau, một cuộc điện thoại gọi tới máy cô.

" Alo. "

" Y Mễ, Túc Anh bị ngã cầu thang rồi. "

" Cái gì? " Nghe giọng của một cô bạn cùng lớp có chút gấp gáp, Hà Y Mễ tâm trạng liền bất ngờ, pha lẫn lo lắng. Vừa kịp lúc người photo đưa xấp tài liệu cho cô, gửi tiền xong gấp rút chạy nhanh vào trường.

Băng qua đường lại không để ý cho lắm, tiếng còi xe vang lên inh ỏi, tai cô giống như ù đi, chiếc xe kia thắng gấp lại, vừa lúc tông phải Hà Y Mễ nhưng vẫn may là phanh xe kịp thời, Hà Y Mễ ngã xuống, xấp tài liệu trên tay cô vì thế mà rơi ra tung toé. Vẫn không sao cả, chỉ là hơi trầy xước một chút.

Người nam nhân trong xe mới vội vàng mở cửa đi nhanh đến cạnh cô. Ngồi xuống phụ gom lại tài liệu rơi đầy ra đất, giọng người kia mới cất lên.

" Cô gái, không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không? "

" Tôi không sao. Là do tôi gấp gáp quá, thực xin lỗi. "

Lúc này Hà Y Mễ mới ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt cô vô tình chạm mắt với nam nhân kia.

Thình thịch.

Hắn có cảm giác giống như tim hắn vừa lệch đi một nhịp. Gương mặt cô gái này, chỉ vừa mới nhìn lại có thể khiến hắn có chút động lòng.

Thật sự là một tiểu mỹ nhân.

Chẳng nói nhiều, gương mặt của nam nhân đó, quả thực cũng là một mỹ nam, dung mạo của hắn có chút tây, hình như là một người lai. Trông hắn cỡ tầm trạc tuổi với Âu Dương Ngụy.

Nhẹ nhàng đỡ cô dậy, hắn dịu dàng cười với cô, sau lại đưa cho cô một tấm thiếp.

" Nếu có chuyện gì cứ gọi cho tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm với chuyện hôm nay. "

Tiêu Phong Hàn.

Tổng giám đốc tập đoàn Đế Quốc.

Cùng dòng số điện thoại bên dưới.

Tên của hắn in rõ trên tấm thiếp xanh lục, Hà Y Mễ vốn cũng không quan tâm lắm, lấy lệ đem tấm thiếp cất trong ví nhỏ của mình, cúi chào hắn, rồi vội đi mất.

" Túc Anh, cậu... "

Trước mắt cô là hình ảnh Vi Túc Anh nằm trên giường bệnh, chân cô phải băng bó thạch cao lại. Trên miệng vẫn là cười rạng rỡ khi gặp Hà Y Mễ.

" Tiểu Mễ, làm cậu lo lắng rồi. "

Nhìn kĩ một chút, trang phục Hà Y Mễ có hơi lắm tấm bụi bẩn, cả trên da tay của cô có một vết trầy xước, ống quần jeans xanh bị rách mất một chỗ ngay ở đầu gối. Vi Túc Anh cảm nhận vừa có gì xảy ra.

" Y Mễ, cậu vừa té ở đâu sao? "

"Mình không sao, chỉ có trầy xước chút thôi. Còn cậu kia, sao lại nặng đến mức phải bó bột thế kia? "

"Hehe, lỡ chân té cầu thang thôi. "

Rầm

Vừa dứt lời nói, cánh cửa phòng y tế của trường bị kéo mạnh ra, cả ba ánh mắt đều hướng về phía cửa.

Là Đông Phương Thiên Ngao, hần bây giờ trông thật sự rất buồn cười, trên trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở gấp gấp cho thấy hần vừa một mạch chạy đến đây, đến mức ngay cả trên người hần còn mặc áo choàng ngủ, và dưới chân hần là một đôi dép bông đi nhà.

"Tiểu Túc, em bị ngã cầu thang sao? "

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trêu đùa em đến nghiện

Đông Phương Thiên Ngao ánh mắt vẫn không hề dời khỏi Vi Túc Anh dù chỉ một giây. Tấm thạch cao bó quanh bắp chân của cô, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy đau rồi.

"Ngao, em không sao. " Vi Túc Anh thở dài một hơi, liền mở lời trấn an hần.

"Như thế nào mà không sao cho được? " Liền lao đến bắp chân bị thương của Vi Túc Anh liên tục xuýt xoa, thậm chí không màng tiết tháo mà ôm chân cô xoa xoa.

Vi Túc Anh nhìn một pha vừa rồi không khỏi đen mặt.

Chân còn lại một cước đạp thẳng vô mặt hần.

"Nhặt tiết tháo của anh lên. "

"Bên cạnh em thì tiết tháo là cái gì? " Gương mặt điển trai của hần vừa bị đập không thương tiếc, cũng chẳng dám hó hé lời nào, chỉ biết xoa xoa nhẹ chóp mũi đã sưng đỏ. "Nhưng mà em không biết thương hoa tiếc ngọc à? "

Vi Túc Anh bấu môi một cái, chầm chọc mà nói: "Đáng đời. "

Người bạn học còn lại chợt chú ý đến cánh tay bị trầy xước của Hà Y Mễ, liền đi lấy dụng cụ y tế lại gần.

"Y Mễ, cậu lại đây, mình khử trùng vết thương cho. "

Hà Y Mễ cong tay nhìn đến vết thương nhỏ trên da, khách sáo cười cười. "Không sao đâu, trầy nhẹ ngoài da thôi. "

"Vẫn nên khử trùng sẽ tốt hơn đó. "

Nhìn cô một chút, Hà Y Mễ cuối cùng cũng chịu để bạn học kia khử trùng cho mình. Vết thương rách ra tiếp xúc với oxi già càng thêm đau xót, mi tâm cô hơi chau lại gắng chịu đựng đến khi khử trùng xong. Bạn học kia dán lên chỗ vết thương đó một tấm băng cá nhân mỏng, rồi mới yên tâm đem cất bộ dụng cụ.

"Cảm ơn cậu. "

"Không có gì mà. "

Chợt tiếng thông báo tin nhắn điện thoại vang lên, màn hình điện thoại nổi lên dòng tin nhắn.

"Em đang ở đâu? "

Là Âu Dương Ngụy hỏi.

"Tôi đang trên trường. "

"Bây giờ hình như vẫn chưa tới thời gian nhập học lại. "

" Vốn tính cùng Vi Túc Anh ghé đến thư viện. "

" Vợ à, anh đói rồi. "

Nhìn dòng tin nhắn cuối cùng, Hà Y Mễ phải tự trấn an bản thân rất nhiều lần. Đỉnh đầu của cô gần như muốn nổ tung, hai gò má từ lúc nào đã đỏ ửng cả lên, chỉ trách thầm trong lòng, nhưng trái tim không ngừng run lên.

Thật sự là tên yêu nghiệt mà.

Đảo mắt sang phía Vi Túc Anh, thấy Đông Phương Thiên Ngao chăm sóc cho cô ấy ân cần như vậy, Hà Y Mễ cũng yên tâm vài phần, hướng đến hai người họ mà nói.

" Mình có chút việc phải về, chúng ta đợi khi khác chân cậu lành rồi đến thư viện nhé? "

" Được, chân mình lành sẽ kéo cậu đi tiếp. "

Vẫn nhìn theo bóng dáng cô cho đến khi cánh cửa y tế đóng lại, Vi Túc Anh mới dời tầm mắt đi.

Đến trước cổng trường, nhìn xa vẫn thấy được chiếc xe mà hần cho đưa đón cô mỗi ngày. Từ Tâm bất chợt thấy bóng dáng cô đi đến, liền ra khỏi xe, Hà Y Mễ không đợi Từ Tâm mở cửa cho mình, đã tự thân ngồi vào bên trong, tâm trạng thập phần thoải mái, cười nhẹ.

" Về thôi A Tâm "

" Vâng. "

Thì ra, cảm giác được yêu thương là như thế này. Nhưng, đó chỉ là hiện tại, Hà Y Mễ không thể biết rằng chỉ vài tiếng sau đó, mạng sống cô giống như ngàn cân treo sợi tóc.

Xe dừng trước cổng Đế Uyển, Hà Y Mễ từ trong xe nhìn ra, ngay cánh cửa kia là bóng dáng cao lớn của Âu Dương Ngụy, một chiếc sơ mi trắng với quần tây đen, hai tay hần đút hần vào túi quần, đôi mắt kia xanh thẳm dường như nhìn xuyên thấu cánh cửa xe dù là nó màu đen, trên môi hần.

Nở nụ cười.

Hà Y Mễ đứng hình một lúc, hần cười sao, dù cách nhau một lớp kính, và khoảng cách cũng không gần, nhưng cảm giác như hần xuyên thấu tâm can cô. Hần quả thật chưa bao giờ cười, từ lúc cô đến, chưa hề thấy trên môi hần cười dịu dàng như thế. Tim cô, đập lệch mất một nhịp rồi.

Ngơ ngẩn một lúc lâu, không hề biết tấm kính kia được Từ Tâm hạ xuống lúc nào, cũng chẳng biết hần đến trước mặt cô khi nào.

" Còn muốn ngồi trong đó đến bao lâu đây? "

Giọng hần vang lên, cô mới giật mình, lúng túng mở cửa xe mà ra ngoài. Một chân cô chỉ mới chạm đất, hần đã nắm tay cô dùng lực kéo mạnh một cái. Cả cơ thể nhỏ của Hà Y Mễ ngã vào vòm ngực rộng của hần, lời hần nói ra có đôi chút giận dỗi.

" Em dạo này bỏ bê chồng mình hơi lâu thì phải? "

Cô có làm hay không, hần lúc này giống như đang ăn vạ với cô thế?

Không hiểu sao hôm nay hần liên tục công kích vào tâm trí cô, làm cả trái tim cô không kìm được mà run lên. Gương mặt không chịu được luồng công kích ấy, thoáng chốc đã phồng hồng, ánh mắt Âu Dương Ngụy vẫn nằm trên người cô, chưa hề dời đi một giây nào. Ngượng đến mức muốn chôn cả mặt, Hà Y Mễ vội đẩy hần ra, một mạch cứng nhắc đi thẳng vào bên trong.

Có chúa mới biết, cô hiện tại tim đập muốn nhảy ra ngoài.

" Vào, vào trong đi, anh bảo đói, để em làm đồ ăn. "

Âu Dương Ngụy tất nhiên nhận ra sự thay đổi trong cách xưng hô của cô, liền trở nên cao hứng, theo cô vào bên trong.

Đứng dưới phòng bếp, tay thì làm nhưng tâm trí thì không ngừng nghĩ đến việc hần vừa làm.

A, trái tim của một thiếu nữ mới biết yêu, làm sao chịu được loạt công kích chí mạng như vậy chứ.

Có lẽ mãi chăm chú, mà không hề hay biết Âu Dương Ngụy đang tựa lưng bên cửa phòng bếp, nghiêng đầu nhìn cô. Cả thân ảnh cô lọt vào tầm mắt hần. Hần thích nhất nhìn cô lúc này, cũng một phần cần biết thực này chưa từng ám áp như bây giờ.

Bỗng chợt phía sau lưng cô truyền đến hơi ấm, thậm chí có thể cảm nhận cả cơ thể của người sau lưng, hai tay hần ôm eo cô lại, bản thân lại như một đứa con nít dúi đầu vào mái tóc hạt dẻ bóng bèn kia, tham lam hít lấy hương thơm trên cơ thể cô.

Bao lâu rồi hán chưa động vào cô nhỉ? Chỉ là mỗi lần va chạm cơ thể, cảm giác mềm mại của Hà Y Mễ ăn sâu vào tâm trí hán, không kim lời được mà nói.

"Phu nhân của tôi, em nói xem cơ thể em làm sao lại có được mùi hương mê hoặc như thế? " Vòng tay hán siết chặt cô hơn một chút, lời nói của hán như âm thanh thuần túy, phảng phất bên tai cô không rời.

Nhìn thấy bên tai Hà Y Mễ đỏ lên, Âu Dương Ngụy giống như tìm thấy thú vui, khẽ cong nhẹ môi, lời hán giống như có sức hút, lọt vào tai cô lại có thể mê hoặc như vậy: "Thêm cả cơ thể của em, làm sao mà mềm mại đến thế? " Hán giống như con sói, còn cô là con thỏ nhỏ ngon ngọt đến thế, không kim được mà liếm nhẹ vành tai phấp phồng đó. Bất chợt cơ thể Hà Y Mễ run lên một hồi.

"Ngụy, em đang nấu ăn. "

"Cả làn da này làm sao có thể mát lạnh, trong suốt như thủy tinh vậy? " Bàn tay của hán không hề an phận, bắt đầu di chuyển đến cánh tay cô, từng nơi hán lướt qua đều giống như rục rủa.

Thật kì lạ.

Nhưng mà, căn bản thì hán chẳng quan tâm cô nói gì cho lắm.

"Ngụy, a... Ngụy, dừng lại... "

Tay còn lại của hán, luồn vào trong lớp áo sơ mi của cô, vuốt nhẹ phần eo thon gọn, dần dần di chuyển lên trên.

"Cả cảm giác căng tròn, mềm mại trong tay nữa. " Nói đến đây, hán không ngần ngại mà vén lớp áo bra mỏng của cô, ngón tay hán xâm nhập vào trong, ở trên đỉnh đầu ngực, kiềng dè véo nhẹ một cái. "Thì ra phu nhân của anh, hư hỏng như thế, chỉ vuốt ve vài cái hạt đậu này đã cứng lên rồi sao? "

Cô cảm thấy không ổn nữa rồi, bàn tay đang cầm con dao, không còn lực nữa, buông lỏng làm nó rơi trên mặt thớt. Cả cơ thể cô giống như có hàng ngàn con kiến bò qua, chưa nói đến bàn tay hán đi đến đâu, đều thoải mái cực độ.

Thật sự cô muốn hét vào mặt hán, sao anh vô sỉ như thế!

Nhưng quả thật, cả sức để nói cũng bị hán rút cạn.

Bàn tay vừa rồi mon trớn cánh tay cô, bây giờ đã đến cần cổ trắng ngần, ngón tay hán chậm rãi miết nhẹ từ dưới cổ đi lên. Bàn tay còn lại ngay vừa lúc dùng lực siết ngón tay trên đầu nhũ hoa của cô liên không để Hà Y Mễ phát ra tiếng, hai ngón tay hư hỏng liền xâm nhập vào khoang miệng cô, trêu đùa với đầu lưỡi của cô.

Ngón tay bám trên ngực cô kia, vẫn không hề kiềng dè đùa nghịch đầu nhũ của cô. Hà Y Mễ hiện giờ cả cơ thể như nước, mềm nhũn không chút sức lực, phải có tay hán nâng thì mới không ngã xuống, giữa gian phòng bếp rộng, tiếng ni non rên rỉ không ngừng phát ra.

Âu Dương Ngụy cảm nhận được một cỗ nóng rục dưới thân hán, môi hán cong lên nụ cười gian trá, ghé sát tai cô mà thì thào.

"Phu nhân, anh đói rồi, ăn em được không? "

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hà Y Mễ bị bắt cóc

Đột ân ái qua đi, Hà Y Mễ nằm sấp trên bàn bếp, cơ thể cô sau một màn kịch tình kịch liệt liền trở nên phấp phồng, đôi mắt kia mơ màng tựa hồ không nhìn rõ, sức lực như bị rút cạn.

Âu Dương Ngụy hiện tại giống như trút bỏ được cỗ nặng nhọc trong cơ thể, không khỏi thoải mái, cúi người ôm lấy cơ thể cô mà bế lên, âu yếm hôn nhẹ lên mái tóc cùng lời nói đầy sự yêu thương.

"Cục cưng, đi, để anh tắm cho em. "

Hà Y Mễ không quan tâm đến xung quanh cho lắm, cơ thể cô bị hán ép đến sức lực cạn kiệt nói càng không muốn nói, tùy ý để hán muốn làm gì thì làm.

Đặt cô xuống bồn, đưa tay vịn nhẹ khoá vòi. Hà Y Mễ bây giờ mới cảm nhận được dòng nước ấm chạy dọc cơ thể mình, cơ thể liền thoải mái hẳn ra mà tựa đầu lên thành bồn.

"Một lát sao? "

" Lại còn do ai gây ra nữa? " giọng điệu có chút giận dỗi.

" Được rồi, đừng giận dỗi nữa. Tối nay cùng anh dự tiệc, được không? "

" Em không đồng ý thì được với anh chắc? "

" Tốt, coi như hiểu ý anh đó. "

" Anh đi ra ngoài đi, em tự tắm được mà. " Hà Y Mễ không kiêng dè mà đẩy hắn ra, trước khi tổng ra khỏi cửa phòng. Âu Dương Ngụy không quên đề lại câu nói đầy ý trêu chọc: " Có chỗ nào trên cơ thể em mà anh chưa từng nhìn qua, ngại ngần cái gì? " Nghe đến đây, gương mặt cô càng đỏ rực lên, nhất quyết không nường tay nữa mà đẩy mạnh hắn ra ngoài, sau đó đóng sầm cửa lại, thiếu điều chưa quát thẳng hắn thôi.

Ra khỏi phòng tắm, nhìn trên giường đã thấy sẵn một bộ y phục hắn chọn cho cô, là kiểu váy sườn xám xanh đen dài đến đầu gối, tà váy xẻ không quá sâu, điểm lên thân váy là một dãy ngọc trai nhỏ xếp sát nhau như dãy thiên hà. Mặc nó lên người, làn da trắng như tuyết càng nổi bật trên nền xanh đen của váy và cả dãy hạt ngọc châu lấp lánh ánh đèn phòng, thiết nghĩ dãy hạt này mà gặp trăng đêm phản chiếu sẽ sáng đến nhường nào nữa.

Hà Y Mễ tự tay búi mớ tóc dài của cô lên đỉnh đầu, khẽ đánh toi phần đỉnh một chút, rồi đem dây ngọc trai ở trên bàn, quấn quanh phần tóc đã búi, cùng một cây trâm hoa đính hạt cườm lấp lánh, vài sợi tóc xoắn nhẹ vô tình rũ xuống gương mặt kiều diễm của Hà Y Mễ, đã đẹp lại thêm thập phần đẹp.

So với vẻ đơn thuần thường ngày, Hà Y Mễ hôm nay cố tình cho mình một chút phong cách cổ điển cùng cầu kì, như thế với xứng đôi với Âu Dương Ngụy.

Chậm rãi bước xuống sảnh dưới, đã thấy bóng dáng cao lớn của hắn ngồi chéo chân trên ghế sofa, mái tóc đen được cẩn thận vuốt gel gọn gàng, gương mặt hắn thường ngày đã khí thế kinh người, tối nay trông hắn lại càng hoàn mỹ hơn, cả đôi mắt xanh lục kia càng nhìn càng đẹp lạ thường. Cái cúc tay áo xong, Âu Dương Ngụy vô tình ngược lên cầu thang chợt bóng dáng của cô đập vào mắt, trên tay cô cầm một cây quạt vải, nhìn sơ thôi cũng biết chất liệu không phải hạng soán.

Hà Y Mễ chậm chậm bước xuống.

Âu Dương Ngụy cũng phải ngẩn người một lúc mới định tâm lại, con mèo nhỏ này, hôm nay lại biết cách ăn mặc mê hoặc lòng người.

" Phu nhân của tôi, đã khởi hành được chưa? "

Hắn vờ cúi người xuống một chút, đưa tay ra trước mặt cô, hàm ý muốn dắt cô đi, trông hắn giống như một hoàng tử đang ngó ý muốn mời nàng công chúa vậy. Hà Y Mễ không nhìn được cười, cũng cao hứng phối hợp với hắn, tay nhỏ đặt lên bàn tay hắn, tùy ý để hắn dắt đi.

Qua một lúc chạy xe, chiếc Maybach cuối cùng cũng dừng lại trước một buổi tiệc ven biển, trăng hôm nay sáng lạ thường, óng ánh trên mặt biển càng thêm xinh đẹp. Vừa đi tay cô xuống xe, đã thấy hai vị trung niên chạy tới, vô cùng cung kính.

" Âu Dương tiên sinh, Âu Dương phu nhân, quả là niềm vinh hạnh, xin mời hai vị. "

Hà Y Mễ từ lúc xuống xe đến giờ trên tay vẫn cầm cây quạt vải màu trắng che hờ đi khuôn mặt của mình, chỉ để lộ đôi mắt đẹp như trăng đêm, so với khung cảnh bây giờ, đôi mắt cô giống như là trời đêm thu nhỏ.

Không cần phải để quạt xuống, nhìn cũng đã biết Âu Dương phu nhân đẹp đến độ nào.

Biết sự hiện diện của hắn, vị chủ trì buổi tiệc đích thân đi tới, hai tay xoa vào nhau, gương mặt nét cười lộ rõ.

" Âu Dương tiên sinh cùng phu nhân, quả thật rất cảm ơn vì giành thời gian đến đây dự tiệc mừng thọ của cha tôi. "

Bây giờ Hà Y Mễ mới đem quạt để xuống, gương mặt nàng trong mắt người đời phải nói là tiên nữ giáng trần. Vị chủ trì kia không kìm lòng được liền xuýt xoa một tiếng.

" Âu Dương phu nhân thật là xinh đẹp tuyệt trần, tiên sinh, ngài quả thật có phúc. "

" Cảm ơn Lâm Tổng. " Âu Dương Ngụy cũng chỉ cong môi lấy lệ một lần, khí thế của hắn thật sự áp bức cả buổi tiệc này.

Đội hắn rời đi, trên gương mặt họ Lâm kia mới lộ ra một tia đầy quý di.

Từ xa, một vị tiên sinh giữa đám đông, ánh mắt hướng đến Hà Y Mễ, vừa giống như gặp được người muốn gặp: " Là cô ấy. "

Không ngần ngại bước đến.

" Vị tiểu thư này, liệu còn nhớ đến tôi không? "

Hà Y Mễ nghe thấy mới dời mắt về phía hắn, một bóng dáng liên hiện ra trong tâm trí cô.

" A, là anh à. Sáng hôm qua thật xin lỗi. "

" Lời xin lỗi phải là tôi mới đúng chứ, nhưng mà, gặp được người đẹp là phúc phần của tôi. "

Tiêu Phong Hàn nhẹ nắm lấy tay của cô, hôn lên mu bàn tay một cái. Ngay lập tức hắn cảm nhận được sát khí của người bên cạnh.

" Tiêu Tổng, cảm ơn vì đã tặng cho vợ tôi vài vết trầy xước. "

Hà tất hắn biết trong ý nói của Âu Dương Ngụy bảy phần là châm chọc. Mặc dù gia thế của hắn so với Âu Dương gia cũng được coi là tương đương nhưng thực chất vẫn phải nhường Âu Dương Ngụy một bước.

" Vậy thì mạo phạm rồi. "

Âu Dương Ngụy hướng về phía hắn, ánh nhìn sắc như dao, lại lạnh lùng như băng đá, còn người kia, vẫn cứ điềm nhiên cười nhàn nhạt như thế.

Trông hai người giống như là hình dung của loài sói và loài rắn đối chiến với nhau.

Hà Y Mễ vội kéo tay Âu Dương Ngụy rời đi trước khi xảy ra án mạng. Không quên để lại cho Tiêu Phong Hàn một nụ cười tạ lỗi. Tiêu Phong Hàn cũng không nói gì, chỉ có trong lòng hắn hựt hẫng đôi chút, hắn lại đến chậm một bước.

Nhưng ở đâu đó trong đám đông, vẫn tồn tại một ánh mắt đầy nguy hiểm vẫn trực chờ theo dõi Hà Y Mễ, đợi cô đi đến gần, bóng đen đó vụt lao ra, hát lên người cô ly rượu vang đỏ, rồi lẫn trong đám đông trốn đi.

Hà Y Mễ cũng lấy làm bất ngờ, trên đời này lại có người bất lịch sự đến vậy. Hà Y Mễ đánh phải vào nhà vệ sinh một chuyến, nói lại với Âu Dương Ngụy rồi một mình rời đi.

Vô tình như thế, Hà Y Mễ đã lọt vào bẫy của đám người kia.

Vội nước ầm xả ra, tay cô hứng lấy một ít nước rồi chà nhẹ lên vết rượu đỏ trên áo. Bất chợt một tấm khăn trắng bịt mũi cô lại, trông phớt phớt, các giác quan của Hà Y Mễ như ù đi, tầm nhìn dần dần mờ cảm, chỉ vội " ưm " lên một tiếng rồi ngất lịm.

" Đã tóm được mục tiêu. "

Đầu dây điện thoại bên kia vang lên.

" Giao cho Trạch Thừa Phong, bảo hắn, thủ tiêu cô ta đi. "

" Vâng thưa bà. "

Trông phớt phớt, hai tên kia đem Hà Y Mễ rời khỏi buổi tiệc, ném cô lên xe rồi chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hà Y Mễ bị bắt cóc (2)

Tiêu Phong Hàn lên ra khỏi bữa tiệc đông đúc đó, tựa người lên chiếc xe đậu gần đây. Lấy một điều thuốc từ bao thuốc lá ra, ngâm lên miệng, đưa tay che hướng gió mà bật lửa, rồi rít một hơi dài. Mỗi lần hắn muốn che chở cho ai, thì hắn lại vô tình đến sau một bước, tâm trạng Tiêu Phong Hàn có phần xuống dốc trầm trọng.

Bất chợt chú ý về đám người bên kia, cùng một chiếc xe bảy chỗ, đang lên lút đem cơ thể của một cô gái vội vàng ném vào trong xe. Vô tình tầm mắt của hắn hướng về gương mặt cô thiếu nữ kia, con người hắn chợt đánh lại, có chút không tin vào mắt mình. Là...

Hà Y Mễ?!

Không chậm trễ Tiêu Phong Hàn liền leo lên xe, quan sát hướng chiếc xe kia lao ra mà đạp chân ga chạy theo sau.

Y Mễ bị bắt cóc rồi. Hắn chỉ còn cách phải cố gắng đuổi theo chiếc xe đó.

Hai con xe lao vun vút trên đường thành phố đông đúc, càng phải lạng lách để né tránh chướng ngại vật. Tưởng chừng như có thể bắt kịp, nào ngờ.

" Đại ca, hắn đang đuổi theo sau. "

" Bám chắc vào. "

Tên cầm lái tay nắm cần số bẻ một vòng, chân đạp thắng, chân nhả ga, hai bàn tay xoay vô lăng một vòng 180 độ, cua xe gấp rút vào đường hẻm nhỏ đối diện.

Tiêu Phong Hàn nhìn chiếc xe kia có ý cắt đuôi hắn, liền có chút không kịp phản ứng, rồi vẫn bình tĩnh phóng xe chạy theo. Chỉ là vào trong hẻm, lại gặp ngay cái ngã ba nhỏ, lần này hắn thật sự không thể đuổi theo nữa, ném điều thuốc trên môi đi, về mặt đầy diên tiết.

Tiệc đêm vẫn đông đảo như vậy, lại còn ở ven biển càng khiến khách mời không nỡ rời đi. Đôi mắt lạnh lẽo liếc đến đồng hồ đeo tay, vậy mà đã 15 phút rồi Hà Y Mễ còn chưa ra, đáng lo ngại rằng không biết cô đã làm gì, hay có điều gì đó không ổn.

Âu Dương Ngụy trong lòng vô cùng sốt ruột đi đến trước nhà vệ sinh dành cho nữ. Hắn biết là không thể vào, nên đành gọi Từ Tâm đến.

" Xem thiếu phu nhân như thế nào rồi. "

" Vâng. "

Từ Tâm nghe lệnh mà vào trong, người bên ngoài cũng không ngừng lo lắng, đứng ngồi không yên, tầm 5 phút sau, Từ Tâm đi ra, cúi đầu trước mặt hắn mà nói.

" Thừa tiên sinh, phu nhân không có trong đây. "

" Cái gì? " Âu Dương Ngụy giống như không kiểm soát được bản thân, gương mặt hắn lộ rõ vẻ bàng hoàng.

Đây là lần đầu tiên hắn trở nên như thế.

" Dạ Đường, Tiết Ưu, lục soát hết chỗ này lên, phải tìm được Hà Y Mễ, không tìm được thì định ngày chết cho tôi. "

Hắn chợt nhớ lại, lúc mới đầu vào tiệc, tên Lâm Ôn kia vốn dĩ là kẻ ngạo mạn, không hề muốn dưới trướng ai bao giờ, việc ông ta kính nể hắn cũng không phải chuyện lạ, nhưng ngay sau đó, vô tình điệu cười của ông ta lọt vào mắt hắn, dù chỉ là sơ qua nhưng hắn lại không để vào mắt.

Đáng chết.

" Lôi Lâm Ôn vào gặp tôi. "

Dứt lời hắn xoay người đi vào khách sạn đối diện, ở phòng dành cho tổng thống mà chờ tên súc sinh kia bị kéo vào.

Lâm Ôn bị ném vào trong tất nhiên biết được chuyện gì, ông ta vốn là người mưu mô, xảo trá. Từ lúc này khi cánh cửa đóng lại, một luồng sát khí cực hạn xâm nhập vào cơ thể ông ta, giống như muốn rút cạn sinh khí của lão.

Lão trở nên sợ hãi tột độ.

Giương ánh mắt nhìn về phía chiếc ghế trong bóng tối kia, là ánh mắt xanh lục như phản quang trong đêm đen, nhưng màu mắt ấy bỗng nhiên lại lạnh lẽo đến cực độ, mang theo cả luồng sát khí như muốn giết người.

" Ngài, ngài dùng vũ lực bắt tôi để làm gì? " Giọng nói ông ta liền run rẩy, cả thân hình lão co rúm lại như một con cuốn chiếu đang cố tự bảo vệ lấy thân.

Chợt lão ta vừa phun ra lời hỏi, bên thái dương của lão truyền đến cảm giác lạnh lẽo của một vật dụng lạ, và cả mùi thuốc súng phảng phất quanh đây. Chợt một dòng máu tanh chảy từ trên chân lão, khi ánh trăng chiếu dần đến góc tối bên trong. Trước mắt lão chính là cái xác của Vân Thi, cô à ban nãy đã cố tình va phải Hà Y Mễ.

Cô ta chết không nhắm mắt.

Nhìn đôi mắt cô ta trừng lớn, Lâm Ôn sợ đến run lấy bầy nói không nên lời, lão ta biết, thứ đang kể bên thái dương của lão chính là cây súng vừa ghim đạn vào đầu Vân Thi.

Cạch.

Tên thuộc hạ của Âu Dương Ngụy lên nòng sẵn sàng chờ lệnh của chủ nhân. Nghe tiếng nòng súng đã lên, như ranh giới giữa sự sống và cái chết được vạch ra chỉ bằng một sợi tơ mỏng.

Lúc này mặt hắn như tái xanh, vội vàng lấp bắp cầu xin.

" Âu Dương tiên sinh, tôi nói, tôi nói, tôi sẽ khai, ngài tha cho tôi một mạng, xin ngài... "

Âu Dương Ngụy đưa tay ra hiệu ngừng bắn, tên thuộc hạ dưới kia mới bỏ ngón trỏ ra khỏi còi súng. Cho hắn vài lời trấn trối cuối cùng.

" Phu nhân, phu nhân đang được đưa đến Ám Tịch, tôi chỉ phụng lệnh của bà ta, là bà ta bảo tôi làm, nếu làm sẽ đưa một phần cổ phiếu của Thượng Thị

cho tôi. "

Âu Dương Ngụy mới cười lạnh, là kẻ nào to gan dưới trướng của hắn lại dám bán cổ phiếu đi. Xem ra chuyện này không phải dễ dàng gì.

" Ai đứng sau? "

" Tôi, tôi không biết, bà ta không nói tên, cũng không cho gặp mặt, chỉ bảo nếu làm thì sẽ có cổ phiếu hoặc không thì chết. Tôi xin ngài, tha cho tôi. "

Âu Dương Ngụy mới đứng dậy, đi đến trước mặt Lâm Ôn đang quỳ dưới đất. Ánh mắt hắn như xuyên thấu ông ta, khuôn miệng lạnh lẽo không chút nhân tính mà cất lời.

" Giết. "

" Tiên si... " Không kịp thốt ra chữ cuối cùng, thì hắn đã ngã gục xuống sàn nhà, máu chảy lênh láng từ sọ não.

Tiếng súng giảm thanh phát ra không tạo nên tiếng động lớn.

Âu Dương Ngụy để lại một câu lệnh rồi mới rời đi.

" Dọn sạch hiện trường. "

" Vâng. "

Hai cái xác nằm vắt vẻo giữa gian phòng rộng, mùi máu tanh bắt đầu bốc lên. Cảnh tượng càng trở nên kinh hoàng hơn khi ánh trăng chiếu đến một cách rõ ràng, như phơi bày chính con quỷ bên trong Âu Dương Ngụy, tàn nhẫn và lạnh khốc cực độ.

Dám động đến người của hắn. Chết không toàn thây.

Trở về buổi tiệc bên dưới, ánh mắt hắn lạnh lẽo đến âm độ, sát khí của hắn hiện tại khiến không một ai dám hó hé, dù là một cái liếc nhìn, cũng sợ con mắt sẽ không còn.

" Dạ Đường, đến Ám Tịch. "

" Vâng. "

Bỗng một thân ảnh chắn trước mặt hắn, Âu Dương Ngụy không quan tâm là ai, giọng nói hắn kinh hãi như diêm vương.

" Cút. "

" Tôi biết tung tích của Y Mễ. " Tiêu Phong Hàn có chút e dè trước khí thế của hắn nhưng rồi vẫn giữ được phong độ.

Hắn không nói nhiều lời, sắc mặt càng trở nên tối tệ hơn.

" Vậy thì người đứng đằng sau việc này, có muốn biết hay không? "

Âu Dương Hàn liếc mắt nhìn hắn một cái, ra lệnh cho Dạ Đường.

" Ném hắn vào trong xe, mang theo. "

" Vâng. "

Tiêu Phong Hàn nghe vậy đành cười cười với Dạ Đường: " Tôi có xe, tôi có thể tự đi. "

" Vậy Tiêu Tổng theo sau chúng tôi. "

" Được. "

Không câu nệ gì nữa, hai chiếc xe đen bóng lập tức lao vun vút trên đường cao tốc.

Ở dãy ghế phía sau, Âu Dương Ngụy vẫn trầm mặc như thế, nhưng sát khí của hắn toả ra còn khiến cả Dạ Đường phải kinh hãi.

Không biết là ai vô tình chọc phải hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chiêu Mạn Tuyệt

Chiếc xe bảy chỗ dừng trước cổng lớn của Ám Tịch, Ám Tịch là khu sòng bạc lớn nhất nhì thành phố Đại La. Chờ cổng mở ra, tên lái xe mới điều xe vào trong, rồi nhanh chóng vác theo Hà Y Mễ nhấn nhẹ thăm gạch trên tường, thăm gạch lún sâu vào để lộ ra một đường hầm khá sâu.

Bịch.

Hắn ta thả cô xuống sàn đất, như phụng lệnh của vị phu nhân giấu mặt, mọi chuyện phó thác lại cho Trạch Thừa Phong.

" Trạch Đại Ca, bà ta bảo thủ tiêu. " Ngón tay chỉ trỏ xuống cơ thể nằm dưới sàn nhà lạnh ngắt.

Tầm mắt Trạch Thừa Phong dời xuống người đang hôn mê trên sàn nhà. Về mặt bình tĩnh của hắn cuối cùng cũng phải để lộ ra một chút ngỡ ngàng.

Cô ta sao lại?...

Mặc dù gương mặt Hà Y Mễ quả thật rất giống, nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, vốn dĩ bàn tay hắn đã hạ sát rất nhiều người, thêm một cô gái vô tội cũng chẳng sao. Miễn cho vợ hắn có thể sống an toàn.

Cô gái. Xin thứ lỗi.

" Đem ném vào phòng B. "

" Vâng. "

Trạch Thừa Phong cũng không hề biết rằng phía sau kẽ hở của cánh cửa chưa được đóng chặt, đôi con ngươi giãn ra đáng kể, cả tròng đen cũng thu nhỏ lại, người thiếu nữ kia hai tay che miệng mình, không tin được người nằm dưới đất kia.

Giống cô đến 90%. Để ý thấy bọn hắn bắt đầu di chuyển, cô mới quay lưng chạy đi, nấp vào một góc tường đợi thời cơ đến.

Một lần nữa Hà Y Mễ bị vác lên như một bao cát, tên đi đầu đập mạnh cánh cửa ra, thả cô vào bên trong căn phòng, rồi đi mất. Người ở đây tên nào cũng mặt mũi bặm trợn, cả thân to lớn như cây cổ thụ, còn chưa nói có vài vết sẹo đặc trưng trên mặt.

Đội hai tên kia đi khỏi, thiếu nữ ban nãy mới lên vào căn phòng kia, bây giờ cô mới có thể tận mắt chứng kiến gương mặt cô gái nằm dưới sàn nhà lạnh kia. Chiêu Mạn Tuyệt không khỏi bàng hoàng mà run lên, tại sao lại giống cô đến thế. Mặt đối mặt như thế này, Chiêu Mạn Tuyệt lại càng có cảm giác là chính là bản thân mình thứ hai.

Đôi mắt nhắm nghiền có vẻ như thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng. Chiêu Mạn Tuyệt có nghe rằng sẽ thủ tiêu cô gái này. Cô cũng chẳng thể làm gì, vội vàng hé một ít khoảng trống cửa để nhìn xem bên ngoài có còn ai không.

Được, cứ đem đến phòng cô đã rồi tính sau. Dù sao vẫn như cô đang cứu chính bản thân cô.

Vừa lại gần xác cơ thể Hà Y Mễ lên, tính sẽ kéo theo cùng rồi đi, thì cánh cửa sau lưng chợt hé mở. Ngay cả tim của Chiêu Mạn Tuyệt hồi hộp đến độ muốn văng ra ngoài.

" Mạn Tuyệt, em làm gì ở đây? " Trạch Thừa Phong nhìn Chiêu Mạn Tuyệt bên trong liền nổi lên nghi vấn.

" Phong, anh có thể đừng giết cô ấy, được không? " Chiêu Mạn Tuyệt nhỏ giọng run rẩy cầu xin hắn.

" Nơi này không phải nơi em nên đến, người đâu, đưa phu nhân về phòng. " Trạch Thừa Phong vốn không quan tâm đến điều Chiêu Mạn Tuyệt đang nói, hắn chỉ cần biết sẽ làm mọi điều để cô được sống an ổn. Chỉ vậy thôi.

" Phong, làm ơn, tha cho cô ấy, Phong. "

Rút sau lưng ra một cây súng, giương mắt nhìn thân thể nằm dưới sàn, Trạch Thừa Phong kẻ sát đầu súng vào trán cô. Nhưng bên tai hắn vẫn văng vẳng giọng nói van xin của Chiêu Mạn Tuyệt.

" Phong, không được, Thừa Phong! Anh đã hứa sẽ không giết người nữa rồi mà? " Chiêu Mạn Tuyệt vẫn không ngừng ngăn cản bằng mọi giá, dù để xoay chuyển Trạch Thừa Phong, thì giống như gió đẩy cột đình.

Hắn vẫn không để tâm, Chiêu Mạn Tuyệt đã bị đưa đi, ra khỏi phòng B, tâm can cô vẫn mách bảo rằng phải để cô ấy sống, vì sao? Chẳng biết vì sao, vì lý do gì đó Chiêu Mạn Tuyệt giống như được liên kết với Hà Y Mễ. Bất lực mà hét lên.

" Trạch Thừa Phong, anh giết chết cô ấy có bao giờ tự nhìn xem có giống như anh đang giết em hay không?! "

Rầm

Cánh cửa đóng lại, lời nói cũng không còn nữa, nhưng Trạch Thừa Phong giống như vừa ngộ ra điều gì, ánh mắt vô hồn lúc ban đầu bây giờ có lại một chút ánh sáng, nhìn đến gương mặt Hà Y Mễ.

Nếu tại đây bóp cò, giống như hắn đang tự ban chết cho Mạn Tuyết.

Rốt cuộc cây súng trên tay cuối cùng cũng buông lỏng.

" Mẹ kiếp! "

Tại sao nhiệm vụ lần này lại khó như vậy, nhưng quả thật hắn đã hứa với cô, bàn tay hắn sẽ không nhuốm máu nữa.

Trạch Thừa Phong vứt cây súng sang một bên, vừa lúc đó thuộc hạ của hắn thông báo một việc quan trọng.

" Đại ca, có hai chiếc xe đã vào khu vực. "

Trạch Thừa Phong không biết là vị nào tìm đến được đây, ngoài bà ta ra thì hắn không nghĩ được ai khác. Cúi đầu nhìn thân thể nằm bên dưới, vô thức hình thành trong đầu hắn một cảm xúc không hề an toàn, liền vác cô lên người, một lời để lại cho đám thuộc hạ kia, ngay lập tức ra xe.

" Đưa phu nhân ra xe ngay. "

" Vâng. "

Chiều Mạn Tuyết đồng thời cũng được diu xuống. Một tên thuộc hạ của Trạch Thừa Phong mở cửa để cô ngồi vào, cửa vừa mở ra, trước mắt Chiều Mạn Tuyết là cô gái ban này, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Không chậm trễ một giây nào, ba chiếc xe liền quay đầu rời khỏi Ám Tịch. Bên trong xe của Trạch Thừa Phong, hàng ghế sau một người là mục tiêu hắn phải giết, một người là vợ của hắn, hai cô gái tưởng chừng như không thể làm hại đến ai. Chính tay hắn phải bảo vệ.

Chợt phía trước liền xuất hiện một chiếc xe khác, đèn pha soi chói cả một khoảng không gian. Từ đằng xa, Trạch Thừa Phong liền linh cảm chuyện nguy hiểm sắp xảy ra.

" A Quân, lái xe cậu lên đây. "

Nhận lệnh chỉ vài giây sau đó, chiếc xe phía sau đã đuổi kịp xe hắn, hai chiếc cùng tấp thẳng vào lề. Trạch Thừa Phong mở cửa bước ra.

" A Quân, lái chiếc xe này, đi ngược lại, chạy càng xa càng tốt, Tiểu Tuyết có mệnh hệ gì đừng trách tôi. "

" Còn đại ca, anh... " A Quân lời nói ngập ngừng, đôi mắt không nỡ để hắn một mình đi vào nguy hiểm.

" Đừng lo cho tôi. Mau lên, không còn thời gian. "

A Quân ngỡ ngàng một lúc rồi thu tầm mắt lại, quay mặt ngồi vào ghế lái của xe. Trạch Thừa Phong đưa mắt nhìn vào bên trong. Là gương mặt khó hiểu của Chiều Mạn Tuyết. Hắn chẳng làm gì được nữa, chỉ có như thế mới để cho cô an toàn.

" Phong, anh làm gì thế? Phong! "

Trạch Thừa Phong cúi thấp người, hai tay áp sát vào má cô, đặt một nụ hôn vội vàng lên môi, rồi nói.

" Tiểu Tuyết, đừng lo cho anh. Anh sẽ về. "

Nói rồi hắn dứt khoát quay mặt bỏ đi, hắn cố gắng không quay mặt lại, vì hắn biết nếu nhìn lại sẽ thấy khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt. Vốn dĩ chỉ cần giết Hà Y Mễ thì hắn và Chiều Mạn Tuyết sẽ được an yên.

Nếu cậu giết cô ta, tôi hứa sẽ không tìm đến Chiều Mạn Tuyết nữa.

Con mụ đó đã đe dọa hắn như thế, vậy mà cuối cùng hắn cũng quyết định tha cho cô một mạng. Dù gì dưới tay hắn đã là vô số sinh mạng, đã đến lúc hắn đem mạng tạ lỗi rồi.

Hai chiếc xe, đi về hai hướng đối ngược nhau.

Chiều Mạn Tuyết như thất thần, nước mắt cô vẫn chảy không ngừng, cô có linh cảm đây là lần cuối cùng của cô và Trạch Thừa Phong. Vậy còn, vậy còn đứa trẻ trong bụng cô phải làm sao? Cô còn chưa có kịp để nói cho hắn nghe.

" Xin anh, đừng chết, xin ông trời đừng bạc đãi chúng tôi. "

Chiều Mạn Tuyết chỉ có thể ngấn đầu khăn cầu, còn lại là phụ thuộc vào duyên số.

Chiếc xe lao vun vút trên cao tốc, Tiêu Phong Hàn mới để ý chiếc xe ban này, khẳng định chính là nó, liền thông báo cho Âu Dương Ngụy.

"Ngụy, là chiếc xe kia, nó vừa chạy ngược hướng."

Nghe giọng Tiêu Phong Hàn gấp gáp, Âu Dương Ngụy ra lệnh cho Dạ Đường quay lại.

"Đuổi theo."

Nhanh chóng hắn đã đuổi kịp chiếc xe kia, Tiêu Phong Hàn đạp mạnh ga, chạy lên đầu chiếc xe kia, thả cần số mà đạp mạnh phanh tay, để giảm tốc độ của chiếc xe đó. Còn bên hông xe đã bị thân xe của Âu Dương Ngụy ép sát vào vạch đường.

Vì chấn động mạnh, khiến cho Chiêu Mạn Tuyết vô cùng kinh hãi, giọng nói có phần run run.

"A Quân."

"Phu nhân yên tâm, tôi sẽ bảo vệ hai người."

Dạ Đường theo lệnh, kéo mạnh cửa lái chính, nắm cổ áo A Quân lôi hắn ra ngoài.

Một cú lên gối thẳng vào bụng hắn, bắt buộc hắn phải quỳ xuống, ngược mắt lên nhìn, thu vào tầm mắt hắn là gương mặt sát khí như muốn giết người.

Bỏ qua tên quỳ gối bên dưới, Âu Dương Ngụy đi thẳng đến cửa sau của xe, kéo mạnh tay ra. Cảnh tượng khiến hắn thật sự bất ngờ.

Đôi mắt hắn hướng về Chiêu Mạn Tuyết, hắn nhận ra vì trên cổ cô có vết bớt nhỏ, môi hắn khẽ mấp máy.

"Tuyết...?"

Nhưng rồi bất chợt nhớ ra, Hà Y Mễ, nhìn sâu vào bên trong, thân thể cô nằm bất tỉnh trên thềm ghế. Tìm hắn chợt quặn lại. Không nhiều lời, bỏ qua Chiêu Mạn Tuyết trước mặt, đi một vòng mở cửa xe ôm lấy cô, gương mặt cô lấm lem bụi bẩn, cả hai tay cũng bị trói lại. Điều hắn nghi ngờ là, tại sao Chiêu Mạn Tuyết lại có trong xe này, có lẽ nào người đứng đằng sau...

Chiêu Mạn Tuyết nhìn thấy hắn, trong lòng bỗng nhiên dao động một chút. Mặc dù đã ba năm rồi, mới gặp lại hắn, mặc dù ba năm trước là nhân tình của nhau nhưng bây giờ lại nhìn nhau xa lạ như thế. Ngay lập tức Chiêu Mạn Tuyết không màng sĩ diện của bản thân, liền lao đến dưới chân hắn, gương mặt đã giàn giụa nước mắt.

"Ngụy, xin anh, làm ơn cứu Thừa Phong, làm ơn, em xin anh."

Âu Dương Ngụy vẫn đứng đó như trời trồng, hắn không có một chút cảm xúc nào. Tiếng ní non van xin của Mạn Tuyết lắng vẳng trong đầu hắn.

"Thừa Phong, vì cứu em cùng cô ấy, đã cho người lái xe ngược lại hướng của anh ấy đi. Xin anh, hướng anh ấy đi đến không hề an toàn chút nào. Niệm tình của nhau, xin anh giúp em lần cuối."

Âu Dương Ngụy khép hờ mắt lại, một lúc sau, đem Hà Y Mễ cùng Chiêu Mạn Tuyết giao cho Tiêu Phong Hàn. Hắn nợ người kia một ân tình cứu mạng Hà Y Mễ.

"Phong Hàn, phiền cậu đưa hai người về Chiêu Gia giúp tôi. Nếu có bất trắc, phiền cậu bảo vệ họ, kẻ đứng sau việc này là người của Chiêu Gia."

"Còn cậu làm gì?"

"Đi trả ơn." Nói rồi hắn hạ giọng cho lệnh Dạ Đường lái xe đi. Theo hướng này nếu tiếp tục đi tới, thì chỉ có một toà nhà đang thi công nhưng bị bỏ hoang. Hắn không biết tên kia quan trọng với Chiêu Mạn Tuyết đến mức nào để cô phải cúi đầu van xin hắn, gấp lại cô, hắn vừa có một chút bất ngờ, một chút không tin, còn lại là vô số điều muốn hỏi, cả về tình trạng của Hà Y Mễ. Nhìn lại cô, giống như gặp lại một người bạn cũ, không hơn không kém.

Xe đậu trước một toà nhà cũ, bên cạnh cũng có rất nhiều chiếc xe khác. Âu Dương Ngụy nhận thấy lần này không hề đơn giản liền nhấn máy gọi đến một dãy số.

"Đem theo vài người đến khu nhà bỏ hoang ở đường XY." Dứt lời liền cúp máy, ra khỏi xe, hắn ngược đầu lên nhìn, đưa tay đến trước mặt Dạ Đường thanh âm có phần lạnh lẽo.

"Súng."

Khẩu súng lục đặt vào lòng bàn tay hắn. Đem nó cất vào túi áo trong, rồi cùng Dạ Đường cẩn thận bước vào.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nguy kịch

Dừng trước cửa Chiêu Gia, tiếng còi xe vang lên inh ỏi, người hầu bên trong mới mở cổng đi ra.

"Thưa ngài, ngài cần tìm Chiêu Tông ạ?"

"Bảo Chiêu Tông ra đây đón con gái vào."

"Dạ?" Cô người hầu kia không tin vào điều vừa nghe mới nhỏ giọng hỏi lại.

Tiêu Phong Hàn dường như không có đủ kiên nhẫn với cô hầu gái trước xe. Bỗng hai bóng dáng từ phía sau cùng đi tới, Chiêu Đình Trị từ trong nhà nhìn ra cũng thấy được hình ảnh chiếc xe, mới chợt nhận ra là xe thuộc về Tiêu Gia, nhanh chân đi ra đón khách.

Chiêu Đình Trị vừa tới, Tiêu Phong Hàn nhấn nút hạ cửa kính xuống.

"Chiêu Tông..." Chưa kịp nói xong, cánh cửa sau của xe đẩy ra. Một bóng dáng quen thuộc sà vào lòng Lam Ngọc, gấp lại cha mẹ sau ba năm phải chạy trốn, Chiêu Mạn Tuyết giờ đây như đứa trẻ không ngừng khóc. Còn Lam Ngọc cùng Chiêu Đình Trị cảm xúc vô cùng lẫn lộn.

"Đây là..."

Lam Ngọc mới nhẹ cất giọng, người trong lòng bà giờ mới ngẩng đầu nhìn lên. Hai đôi mắt chạm nhau, đồng tử đen láy chợt dao động. Lam Ngọc như không thể nói thành lời.

"Tiểu, tiểu tuyết..." Đôi mắt bà khẽ rung rung. Cả Chiêu Đình Trị cũng không nén được cảm xúc vui mừng.

Lúc này Hà Y Mễ bên trong xe mới tỉnh lại, cô thấy đầu mình đau nhức vô cùng, định thần lại một lúc, đôi đồng tử mới dần dần nhìn rõ xung quanh. Nghiêng đầu một chút, cô thấy một nhà ba người như vừa mới đoàn tụ. Vô tình liếc ngang kính chiếu hậu, nhận thấy người sau xe đang dần ngồi dậy, Tiêu Phong Hàn gương mặt rạng rỡ, quay người đến hỏi cô.

"Y Mễ, em ổn chưa?"

"Anh là... Tiêu Phong Hàn?" Hà Y Mễ khó khăn lên tiếng, cô nhớ mình bị người ta hất rượt lên váy, phải vào nhà vệ sinh, sau đó cảm giác như các giác quan bị ù đi, rồi chẳng nhớ được gì nữa. Tỉnh dậy thì thấy mình đang ở đây. Bất chợt thanh âm của một người phụ nữ vang lên. Từ bên ngoài nhìn vào, Lam Ngọc vô tình trông thấy một thiếu nữ khác, dù không đủ ánh sáng nhưng vẫn có thể nhìn được gương mặt cô.

"Cô bé, con..."

Lam Ngọc chợt nhận ra người trong xe chính là người đã cứu bà cách đây vài ngày. Bà không còn nghi ngờ nữa, chính là cô, đứa nhỏ mà Trần Dư bảo rằng vẫn còn sống. Một khắc đó, bà như vỡ oà, thượng đế cuối cùng cũng không bạc đãi vợ chồng bà, hai đứa con mang nặng đẻ đau cuối cùng cũng có thể đoàn tụ.

Trước sự ngỡ ngàng của Hà Y Mễ, Lam Ngọc không chần chừ, ngay lập tức ôm lấy cô, miệng bà không ngừng ni non.

"Tiểu Đình, 20 năm, cuối cùng cũng đã đến, con gái đáng thương của ta."

Cô trong lòng vẫn chưa hết hoài nghi, ngoài cửa xe là Chiêu Mạn Tuyết cùng Chiêu Đình Trị, Chiêu Mạn Tuyết cũng giống như cô, hai đôi mắt chạm nhau, cảm giác như có một chút khó xử.

Có nghĩa là đây chính là gia đình thật sự của cô, Hà Y Mễ lần đầu tiên có cảm giác xúc động như thế, khoé mắt cô bao phủ bởi màng hơi nước mỏng, không tin vào sự thật mà có chút rung rung.

Hà Y Mễ vẫn không thể thích nghi lập tức được.

Lam Ngọc thấy con gái bất động khá lâu, liền dịu dàng kéo tay cô ra ngoài, để cô đối diện với cha mẹ và chị ruột của mình. Cảm giác đoàn tụ lại hạnh phúc đến thế, chợt muốn sà vào lòng của mẹ, nhưng ngập ngừng một lúc bàn tay Hà Y Mễ mới can đảm vòng qua ôm lấy bà, nước mắt không kiềm được mà ướt đầm cả vai áo.

"Ngoan, ổn rồi, con không còn cô độc nữa." Trái tim Hà Y Mễ giống như có một cỗ ấm áp truyền qua.

"Hai đứa đã cực khổ rồi, bây giờ cũng nên nghỉ ngơi đi."

"Mẹ, con vẫn chưa thể ở nhà được, con còn việc cần phải làm..."

Lam Ngọc có chút nghi vấn nhìn Chiêu Mạn Tuyết. "Con còn việc gì?"

Suy nghĩ một chút, Chiêu Mạn Tuyết thôi không nói nữa, cười xoa một cái rồi vờ ngoan ngoãn lên phòng. Chỉ là cô biết, nếu bảo đi đến chỗ của Trạch Thừa Phong, bà chắc chắn sẽ không cho, vậy thì đợi thời cơ liền trốn đi.

Đứng cạnh cửa sổ phòng, Chiêu Mạn Tuyết quan sát một lúc, bãi sân sau không có ai gác cổng, thấp thỏm nhìn ra bên dưới sảnh chính, một nhà đồng người vẫn còn ở bên dưới. Mới cầm lấy chìa khoá xe trên bàn, lén lút chạy đến bãi xe, nhìn quanh một lần, tìm Chiêu Mạn Tuyết như muốn nhảy ra ngoài khi bất ngờ bàn tay lạ đặt lên vai, mới giật mình quay mặt lại, thanh âm kia nhẹ nhàng như nước.

" Tôi cũng muốn đi. "

Chiếc xe chậm rãi rời khỏi Chiêu Gia bằng cổng sau, hướng đường cao tốc chạy thẳng đến.

" Cô biết địa điểm không? "

" Có lẽ, vì nơi đó Thừa Phong cùng tôi có lái xe ngang qua vài lần, là một toà nhà xây đang dở dang. "

Trầm lắng một đoạn, Hà Y Mễ mới tiếp lời: " Vì sao lại cứu tôi? "

Chiêu Mạn Tuyết đối với câu hỏi của cô cũng có hơi nghi vấn bản thân mình, nhưng rồi câu trả lời chỉ là: " Có lẽ vì giống nhau. "

Cuối con đường cao tốc chính là căn nhà đang xây dở đó, Chiêu Mạn Tuyết trông thấy có vài chiếc xe mà đặc biệt nhất vẫn là có cả xe của Trạch Thừa Phong, không chân chữ liền tập vào bên trong. Mở cốp xe lấy ra hai khẩu súng, một cây đưa cho Hà Y Mễ, một cây cô tự cầm.

" Chỉ là để phòng thân thôi. " Nói rồi, cả hai cùng đi vào trong.

Lúc bấy giờ ở biệt thự của Chiêu Gia, cô hầu gái khi nhận lệnh của Phu Nhân lên mời hai vị tiểu thư xuống dùng cơm, gõ cửa mãi vẫn không thấy đâu, Lam Ngọc mới đẩy cửa đi vào, thì căn phòng của cả hai đều trống trơn, cả chiếc xe bên dưới bãi cũng không thấy đâu. Tiêu Phong Hàn mới cảm giác được chuyện không hề bình thường, hần biết chỗ mà hai người đi đến, liền ngay lập tức lên xe chạy đi, để lại Chiêu Đình Trị cùng Lam Ngọc về mặt chưa hết bàng hoàng.

Trên lầu hai của toà nhà đang thi công, đứng nấp sau một cột bê tông lớn, Hà Y Mễ cùng Chiêu Mạn Tuyết chỉ im lặng nhìn theo, trước mắt chính là Trạch Thừa Phong, hần đang nửa quỳ dưới đất, cả thân thể hần toàn là máu me, gương mặt bị đánh đến mức bầm tím. Nhưng mà tình cảnh bây giờ còn căng thẳng hơn. Tên đầu xỏ cầm súng chĩa thẳng vào đầu của Trạch Thừa Phong, còn hần thì bị súng của Âu Dương Ngụy hướng vào. Tạo lên một vòng tam giác, chỉ nghe loáng thoáng giọng nói của tên đầu xỏ kia.

" Mày bóp cò thì đầu của thằng này ăn đạn, làm sao? Đường đường là Âu Dương Tổng, bị kẻ khác dồn vào đường cùng, chắc mày đang tức điên nhỉ? "

Hần một tay chìa súng, một tay vung vẩy lung tung, khuôn mặt hần bặm trợn, cả điệu cười như các lão bưng phê dâm dục.

Âu Dương Ngụy sắc mặt trở nên tối sầm. " Cậu ta chết hay không, không liên quan đến tao, mục đích của tao là giết mày, đừng nghĩ rằng đem thằng này để uy hiếp tao. Tâm lý của kẻ sắp chết thường nói nhiều nhỉ? "

Bất chợt một vật kim loại loé lên trong bóng tối, hần không để ý đến, chỉ có Hà Y Mễ nhìn thấy, và cả tên đầu xỏ kia hần cười một cách đầy quỷ dị mà gần từng chữ: " Âu Dương Ngụy, hôm nay là ngày gỗ của mày. "

Âu Dương Ngụy càng ngày càng phát chán cái cách nói chuyện của hần, không câu nệ gì nữa.

Đoàng.

Khi tiếng súng vang lên, hần chỉ nghe được một thanh âm rất quen thuộc: " Ngụy! " và bóng dáng của cô lao đến. Sau đó, hai cái xác ngã gục xuống, một cái chính là của tên đầu xỏ kia, còn lại thì chính là thân thể mềm mại ngã vào khuôn ngực hần. Chính thanh âm đó, khiến hần như bất động, cánh tay hần nặng trĩu, ngập ngừng cúi đầu nhìn xuống, hần ngàn vạn lần trong đầu lăm lăm không phải, là không phải, không thể nào là cô được.

Nhưng rồi, ánh mắt vừa dời đến, hần ngay lập tức trở nên bàng hoàng, khuôn mặt cô nằm trong vòng tay hần. Mùi máu tanh phát lên mũi, cả áo hần ướt đầm màu máu, từng ấy năm cuộc đời, lần đầu tiên hần có cảm giác run sợ đến vậy. Buông thông khẩu súng trên tay, hai tay ôm chặt lấy thân thể cô, khuôn mặt hần hiện rõ vẻ mất mát.

" Y Mễ, nhìn anh, đừng ngủ, nhìn anh, anh đưa em đến bệnh viện ngay. " Giọng nói hần run lên từng hồi.

Trong tiềm thức dần mất đi, Hà Y Mễ chỉ nghe được giọng nói lo lắng của hần quát lớn " Dạ Đường, mau đến bệnh viện gần nhất", và cả một giọng nữ trong trẻo vang lên, cô thấy chị ấy chạy đến: " Em gái. "

May quá, hần vẫn bình an.

Sau đó, liền mất đi ý thức mà rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hò: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Một sinh linh mới ra đời

Ngay lập tức Hà Y Mễ liền được đưa đi cấp cứu, cả Trạch Thừa Phong cũng phải nằm viện, vì vết thương tích trên mặt có thể ảnh hưởng đến não bộ.

Ba người đứng ngồi không yên bên ngoài phòng cấp cứu, Chiêu Mạn Tuyết chất giọng hơi run run, đôi mắt cô lộ rõ vẻ sợ hãi, hiện giờ em gái cô và cả người cô yêu đang trong tình trạng nguy kịch, giọng nói như sắp khóc.

" Là lỗi của tôi, nếu ban đầu không đưa Y Mễ theo, thì em ấy, em ấy không như hiện tại, là lỗi của tôi cả... " Chiêu Mạn Tuyết không ngừng đau khổ, ôm mặt ngồi trên ghế chờ bệnh nhân. Âu Dương Ngụy chỉ nhìn cô một cái, đôi mắt vẫn hướng về, trông chờ cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, hần không trách Chiêu Mạn Tuyết, hần cũng không thích nhìn cô phải ôm tội lỗi cho mình.

" Không phải lỗi của em. " Chỉ trách hần, vẫn không đủ mạnh mẽ để bảo vệ được cô.

Đứng chờ đã vài tiếng trôi qua, đèn cấp cứu vẫn sáng như thế, thông qua tấm kính trên cánh cửa, hần có thể thấy được, cơ thể nhỏ bé của cô nằm trên giường bệnh, xung quanh là bác sĩ, trong thâm tâm hần lại dấy lên nỗi sợ hãi cực độ.

Hần sợ mất đi cô, cuộc đời hần rồi sẽ rơi vào tối tăm mãi mãi.

Bịch

Bịch

Bịch

Tiếng giày chạy vang trên nền sàn bệnh viện, Tiêu Phong Hàn cùng Chiêu Đình Trị và Lam Ngọc lao đến, Lam Ngọc nhìn cảnh tượng bà biết đã có điều gì không ổn xảy ra. Hướng mắt về Chiêu Mạn Tuyết đang ngồi thẫn thờ trên ghế, bà vội vàng hỏi.

" Tiểu Tuyết, Tiểu Đình ở đâu, đừng nói với mẹ là con bé... " Bà có chút run run ở cuối câu nói.

Chiêu Mạn Tuyết cắn răng, nén lại dòng nước mắt, giọng cô cũng đã mềm yếu. " Con bé, đang trong phòng cấp cứu. Nó bị đạn bắn trúng. "

Nghe đến đây tai của Lam Ngọc như ù đi, bà không đứng vững nữa mà lập tức ngã khụy xuống.

" Mẹ. "

Chiêu Đình Trị phải ôm Lam Ngọc đến nơi khác, để tâm lý bà ổn định lại. Ông nhìn thấy Âu Dương Ngụy đứng ở ngay cửa ra vào, sắc mặt hần tuột dốc cực độ, ông cũng tạm hiểu ra vấn đề trong việc này. Chỉ mong cho con gái ông bình yên vượt qua tử thần.

Cánh cửa phòng cấp cứu rồi cũng mở ra, vị bác sĩ kia nhìn thấy Âu Dương Ngụy, lời nói có chút không nỡ.

" Thừa tiên sinh, viên đạn găm vào vị trí quá hiểm, cả thai nhi cũng khó mà giữ được, e rằng.. "

Hần nghe điều gì, cô ấy mang thai, là con của hần, ngay lập tức Âu Dương Ngụy như mất kiểm soát mà lao lên tóm cổ vị bác sĩ.

" Nếu ông không cứu được, thì cái bệnh viện này tôi đập nát từng phòng một. "

" Tôi, tôi sẽ cố gắng. " vị bác sĩ kia bị dọa cho một phen kinh hồn, vội đóng cửa chạy vào trong, cố gắng đem cô từ tay tử thần kéo về.

Suốt tám tiếng không ngừng nghỉ, cả bác sĩ lẫn gia đình vẫn trực chờ như thế, cuối cùng cánh cửa lại mở ra lần nữa.

" Tiên sinh, thành công rồi, cả mẹ và đứa bé đều an toàn. Chúc mừng ngài. "

Gánh nặng trong lòng hần như được gỡ bỏ, ngay lập tức xông vào trong phòng bệnh, nhìn gương mặt cô đã trở nên hồng hào so với lúc ban đầu, hần nhẹ thở phào một hơi, đôi mắt không giấu được nét cười mà nắm tay cô áp lên má.

" Cuối cùng, em cũng không bỏ anh rồi đi. "

Hà Y Mễ ngỡ ngàng đứng giữa một khoảng không gian trắng xóa, chẳng có bất cứ thứ gì bên trong đây cả, tiềm thức cô chợt mơ hồ. Trước mặt cô là một người giấu mặt chỉ đưa cánh tay về hướng cô, giọng nói rất nhỏ nhẹ.

" Đứa nhỏ, có muốn đi về nơi không còn đau nữa không? "

Chợt nghĩ lại, cuộc sống cô chỉ toàn là đau khổ, chẳng hiểu vì gì, trong không gian này trí nhớ về lúc trước khi bị bán vào Phuong Dạ Kì chợt ùa về. Một loạt các hình ảnh cô bị đánh đập, bị lạm dụng tình dục, phải sống trong một căn phòng nhỏ chỉ mỗi bốn bức tường. Hằng ngày đều bị bà ta đánh đập không thương tiếc. Đường như cô đã quên mất điều gì. Trong đầu chỉ toàn là những hình ảnh đau khổ đến thể cứ càn quấy trong trí nhớ của cô, đầu cô đau đến mức phát điên. Giương đôi mắt nhìn về hướng người kia, bàn tay vẫn chờ cô nắm lấy như vậy. Vô thức Hà Y Mễ ngập ngừng với tay đến, khi vừa chạm tới cánh tay đó, chợt một loạt cảm xúc ùa vào trái tim cô.

Cô nhớ một nam nhân tên Âu Dương Ngụy, không, những gì vừa nảy chỉ là quá khứ của cô, hiện tại cô có hắn, còn có cả gia đình chỉ vừa mới nhận ra. Làm sao có thể bỏ đi được.

Mảng trắng đỏ biến mất, máy cảm biến tâm trạng của Hà Y Mễ dần chuyển màu xanh. Cho thấy, cô đã hồi phục.

Bên phòng bệnh của Trạch Thừa Phong. Chiều Mạn Tuyết ngồi kế giường của hắn, vẫn nắm tay hắn không buông, bác sĩ bảo, vì chấn thương nên rơi vào hôn mê vài ngày sau mới tỉnh lại. Trong lúc đó, cô muốn cô là người đầu tiên hắn trông thấy khi mở mắt.

Tiếng giày tây vang lên trên đất, Chiều Mạn Tuyết mới quay đầu lại, đối mặt là Âu Dương Ngụy, cô có chút khó xử.

" Hà Y Mễ, con bé sao rồi? " Chiều Mạn Tuyết nhân tiện hỏi một chút.

" Đã dần hồi phục rồi, bác sĩ bảo ngày mai hoặc ngày tới là tỉnh lại. "

" May quá. " Gánh nặng trong lòng Chiều Mạn Tuyết cũng biến mất, Hà Y Mễ không sao là may mắn thật rồi.

Hắn nhìn cô, trước đó hắn nghĩ khi gặp lại cô chắc chắn sẽ có nhiều điều cần đề hỏi, nhưng mà cô ngồi trước mặt hắn rồi, lại chẳng cần thiết hỏi nữa, chỉ băng quơ một câu nhỏ.

" Em dạo này sao rồi? "

" Em ổn, anh có hận em không? Chuyện em rồi đi mà không để lại một lời gì. "

" Không, anh biết sự thật đằng sau nó, khoảng thời gian đó, Trạch Thừa Phong đã cứu em? "

" Phải, ngày ba năm trước, vô tình trong lúc trên đường về nhà, em bị một đám người chụp thuốc mê, chỉ là khi tỉnh dậy, đã thấy ở trong một căn phòng lớn. " Cười khổ một tiếng, lại nói. " Anh biết không? Cả mạng của em và Tiểu Mễ đều là Thừa Phong cứu sống. Năm đó cũng như lúc Tiểu Mễ bị bắt, em bị ném cho Trạch Thừa Phong để anh ấy tự tay giết em. Vậy mà, lại cứu em, còn ôm em theo chạy trốn khắp mọi nơi. Ngày mà Tiểu Mễ bị bắt, vốn dĩ bà ta bảo nếu Thừa Phong giết em ấy, thì em và Thừa Phong sẽ bình an sống nửa đời còn lại. Ngụy, em và con bé, nợ Thừa Phong một mạng người. "

Hắn biết hết tất cả, và điều mà hắn nghi ngờ, kẻ chủ mưu chính là người trong Chiêu Gia, để bắt Hà Y Mễ đi trong lúc mới chào đời, không thể là một người ngoài, và có lẽ 80% người bắt Hà Y Mễ cũng là người 17 năm sau bắt cóc Chiêu Mạn Tuyết.

Chỉ là lí do gì để hắn làm vậy?

Âu Dương Ngụy nhìn người nằm trên giường, quả thật hắn phải cảm ơn anh ta, trầm tư một lúc rồi rời đi.

Trở về giường bệnh của Hà Y Mễ, mãi trông chừng cho cô, mà cả hai ngày rồi hắn chưa hề ngủ, cũng chẳng biết khi nào đã ngủ quên bên cạnh cô.

Đầu Hà Y Mễ đau nhức, khó khăn để mở mắt, ánh sáng dần dần mới loé lên bên trong đồng tử của cô. Đưa mắt nhìn xung quanh, chợt dừng lại trước bóng dáng nam nhân bên cạnh mình, đôi mắt mệt mỏi rũ xuống, hơi thở đều đặn, Hà Y Mễ vô thức đưa tay vuốt nhẹ mái tóc hắn một cái, không nghĩ lại làm hắn tỉnh giấc.

Thấy cô ngồi dậy, Âu Dương Ngụy vội vàng bật dậy theo, tóc hắn mới ngủ dậy có đôi chút bù xù.

" Tiểu Mễ, em tỉnh rồi. "

" Vâng, em đã tỉnh rồi. " Chẳng nói thêm gì chỉ nhìn hắn mà cười. Bàn tay cô nằm gọn trong lòng tay của hắn, nét cười vui vẻ trên gương mặt.

" Vậy là em không bỏ anh đi, cả bảo bối nhỏ, cũng không rời đi. " Giọng hắn không thể kìm nén được niềm xúc động.

" Bảo bối nhỏ? Không lẽ, em mang thai? " Gương mặt Hà Y Mễ hơi ngó ra một chút. Khi nhận thấy được cái gật đầu của hắn, ngay cả cô cũng không thể nén được niềm vui.

Cuối cùng cũng có sinh linh nhỏ ràng buộc giữa cô và hắn lại.

Bỗng từ ngoài cửa Chiêu Đình Trị và Lam Ngọc gấp rút bước vào. Cuộc sống của cô như tô thêm sắc màu hơn, hai ông bà càng trở nên hạnh phúc khi nghe tin Hà Y Mễ mang thai, Chiêu Đình Trị mới cầm lấy tay vợ mình xúc động mà nói.

" Bà thấy chưa, đừng một cái con cái nó về, còn ôm theo cả cháu chắt nữa. "

Căn phòng phút chốc tràn ngập tiếng cười rạo rờ. Hà Y Mễ cũng vì thế mà vui tươi hơn hẳn.

* Note: Hình như có chút ngoài dự tính của mình, mình cũng không nghĩ là mọi ý tưởng cho những chương cuối của mình khi viết ra lại ngắn như vậy, nên chương sau đã kết thúc bộ truyện này rồi T v T. Ôi, đứa con đầu lòng cuối cùng cũng khôn lớn. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình suốt thời gian qua. Và tiện thể cho mình giới thiệu bộ truyện mới do chính mình sáng tác mang tên " Cẩm Cung ". Ngược trước sủng sau, thể loại cổ trang cung đấu vừa mới update được chương đầu. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ tác giả T v T

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Một kết thúc viên mãn

Sáng sớm Âu Dương Ngụy tự tay làm một nồi súp canh tổ yến đem cho Hà Y Mễ, hẳn có việc quan trọng cần phải giải quyết, trước khi đi liền hôn nhẹ lên trán cô một cái, đôi mắt hướng về cô tràn đầy yêu thương.

" Phu nhân à, mau ăn sớm ra viện còn có bát ngò cho em. "

Hà Y Mễ phì cười một cái, rồi gật nhẹ đầu, hiện giờ hẳn thương yêu cô đến vậy, tất nhiên không khỏi hạnh phúc mà nhảy nhót trong lòng. Hắn đi rồi, Hà Y Mễ nhìn ra ngoài cửa sổ, đã gần sang xuân rồi, cũng đã gần hết 100 ngày trong hợp đồng.

Lẽ nào, phải xa nhau thật sao, còn đứa trẻ làm sao? Không lẽ hẳn yêu thương như vậy chỉ để sau này chờ cô sinh ra rồi ôm đứa trẻ đi? Hà Y Mễ có chút buồn cười trong lòng, chắc là cô nghĩ hơi nhiều rồi.

Âu Dương Ngụy thẳng xe chạy tới biệt viện Chiêu Gia, hẳn không gấp cũng không vội, từ tốn bước vào. Nhìn thấy hai vị Chiêu Tổng cùng Chiêu Phu Nhân có chút ngỡ ngàng, Âu Dương Ngụy bật cười.

" Hai vị, sợ rằng sau việc này, sẽ kinh động đến hai người rồi. "

Hắn không nói nhiều lời, cùng Dạ Đường tiến thẳng vào bên trong. Hướng đến gian phòng xây theo kiểu Nhật mà đi tới. Người bên trong phòng, bà ta cũng không vội vã, ngồi thưởng trà chờ con ác quỷ kia tìm đến.

Nhanh vậy sao? Nhưng để tôi xem cậu làm được gì.

" Chiêu lão phu nhân, lâu ngày rồi không gặp. " Hắn không đợi cho phép đã đi vào bên trong, tùy tiện thả người lên ghế tựa trước mặt bà ta.

" Cái danh lão phu nhân này, chắc sắp mất rồi, phải không bà Tần Thư Diệp? "

Bà ta không chút gọn sóng trong lòng, chậm rãi nâng tách trà nhắm một ít. " Ý cậu là sao Âu Dương Tổng? "

Hắn trên môi liền cong môi cười, chất giọng thâm trầm lên tiếng.

" Vào đây đi. " đợi cánh cửa phòng mở ra, ngay cả bà ta cũng không ngờ, Âu Dương Ngụy có thể tìm được người này.

" Cậu...? "

" Tôi không nghĩ là bà trốn ở đây được bao lâu đâu, thưa bà. "

" Người này là ai, tôi không biết. " Tần Thư Diệp một mực khước từ sự quen biết.

Hắn đem từ giấy khế ước bán thân của Trần Dư khi bán vào Chiêu Gia làm người hầu, cùng một ít đồ trang sức mà bà ta dùng để mua chuộc, ném nó trước mặt bà. Âu Dương Ngụy nâng người ghé sát mặt bà ta, nụ cười trên môi đầy quỷ dị.

" Vậy thì bà biện hộ về tám giấy này trên toà đi. À còn nữa, thêm cả một người tên là Trạch Thừa Phong nữa nhé. "

Nói rồi hắn đem tám giấy cất trở lại, rồi rời khỏi phòng.

Mưu hại Hà Y Mễ? Nửa đời còn lại của bà ở trong tù đi là vừa.

Vài ngày sau khi đơn kiện gửi lên chính quyền, cuối cùng cái ngày này cũng đến. Chiêu Đình Trị bắt buộc phải chấp nhận sự thật ngay trước mắt, người âm mưu giết con gái ông lại chính là mẹ ruột của ông. Chiêu Đình Trị thân ngồi trên ghế khách mời, trong lòng không khỏi phiền não. Bỗng tiếng thảm phán vang lên.

" Bị cáo Tần Thư Diệp, tội danh bắt cóc trẻ em vào 20 năm trước, lãnh án 20 năm tù, 17 năm sau tiếp tục bắt cóc và có âm mưu mưu hại người khác, lãnh án 40 năm tù. Nhưng bác sĩ có chứng minh bị cáo có vấn đề về tâm thần phân liệt. Thuyên giảm 10 năm tù. Bị cáo có điều gì cần nói hay không? "

Đã ngoài sáu mươi, lãnh án 50 năm tù, bà ta chỉ còn cách đợi chờ cái chết trong ngục tù mà thôi.

Đứng trên bục danh bị cáo phạm tội, khẽ cười nhẹ, rồi bất chợt như một người điên chỉ trỏ vào Chiêu Mạn Tuyết cùng Hà Y Mễ mà không ngừng la hét.

" Chiêu gia các người cứ chờ xem có ngày sẽ bị hai con yêu nghiệt khắc tinh này hại chết. Ta nói không sai đâu, các người cứ chờ đi. "

Không để bà ta tiếp tục làm ồn, cảnh sát liền giải bà ta đi. Về chuyện bà ta có vấn đề tâm thần phân liệt, vốn dĩ bà ta đã là người mê tín dị đoan. Năm đó lại nghe một vị thầy bói xem rằng hai đứa trẻ sắp ra đời sẽ khắc chết cả Chiêu Gia, nên 20 năm trước không thể cùng lúc bắt đi hai đứa, đành vứt một đứa trẻ đi trước, đứa trẻ còn lại 17 năm sau mới bắt đầu ám sát.

Chiêu Đình Trị hẳn không nghĩ rằng mẹ mình lại có thể như thế, chỉ vì một câu nói hàm hồ mà nhẫn tâm mưu hại cả hai đứa cháu máu mủ của mình.

Ông chẳng thể nào tin nổi. Và cả những người có mặt trong phòng án, cũng chẳng thể tin được lại tàn nhẫn đến vậy.

Từ ngày kết thúc thẩm án, thẩm thoát trời đi đã 3 tháng sau. Bụng Hà Y Mễ dường như to hơn, nhìn vào trong gương, khuôn mặt kiểu điển dưới lớp khăn voan trắng, trên thân là một bộ váy cưới tinh khôi.

Hôm nay là ngày tổ chức hôn lễ của cô và Âu Dương Ngụy. Trên mặt cô không che được nét cười, sau lưng bỗng vang lên tiếng nói.

" Tiểu Mễ, em sẵn sàng chưa? "

" Chị, em sẵn sàng rồi. Mà bụng chị đang to hơn rõ luôn kìa. "

Chiêu Mạn Tuyết chỉ cười rồi véo má Hà Y Mễ một cái, đứa em gái này của cô, lúc chỉ mới gặp mặt cô đã đứng khi cứu nó, nếu không, sẽ chẳng bao giờ biết được lại tồn tại một người chị em sinh đôi cả. Và cả Vi Túc Anh cũng hấp tấp chạy vào, kéo Hà Y Mễ đi.

" Trời ơi, mau lên, lễ cưới sắp diễn ra rồi, chị Tuyết, ta cũng đi thôi. "

" Được. "

Lễ đường một màu trắng như mơ, chỉ có thảm đỏ trải dài từ bên trong cánh cửa đến vị trí chủ hôn. Từ cuối đường nhìn lên, cô thấy hẳn đã đứng chờ trên đó, hôm nay là một bộ vest trắng tinh, gột bỏ đi màu đen tối trên cơ thể hẳn, cũng như gột rửa đi tháng ngày xám xịt của hẳn, chỉ vì có cô.

Tiếng nhạc vang lên, cô từ từ bước tới dưới sự dìu dắt của cha, đến trước mặt hẳn, cha cô mới nhìn cô một lúc nữa rồi buông tay rồi đi, phó thác con gái lại cho Âu Dương Ngụy.

Trong tiếng nhạc cùng tiếng lời thoại của vị linh mục. Âu Dương Ngụy cúi xuống gần cô, ôn nhu mà dành cho cô một câu hỏi, một câu hỏi như muốn tự tay bù đắp khoảng trống trong lòng cô, tự tay bảo vệ che chở chu toàn cho cả nửa đời còn lại của cô.

" Hà Y Mễ, em có đồng ý gả cho anh một lần nữa hay không? "

Hà Y Mễ trên mặt chỉ tồn tại mỗi hai chữ hạnh phúc, cười rất rạng rỡ mà trả lời:

" Em đồng ý. "

Hắn ôm cô vào lòng, cúi đầu xuống hôn lên môi cô trước sự ngỡ ngàng của mọi người, cắt ngang câu nói của vị Linh Mục. Nhưng rồi cả lễ đường vang lên một tràng vỗ tay. Ở phía xa, Tiểu Phong Hân trên môi cũng chỉ mỉm cười thoả mãn, trông thấy cô có thể hạnh phúc như vậy, hẳn cũng an lòng mà rồi đi.

Ngày hạnh phúc nhất cuộc đời hẳn là ngày chính thức có được cô.

[Hoàn].

Tác giả: Hic, bộ truyện đầu tay nên chắc chắn ngôn từ sẽ còn trẻ con lắm, cảm ơn vì đã ủng hộ. Hẹn gặp lại mọi người ở bộ Cẩm Cung nhé, ưu tiên cho các bạn thích Ngược luyện tàn tâm hoặc ngược trước sủng sau hơn nhé:3

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Làm Vợ Hờ: Tổng Tài Ác Ma, Xin Anh Tránh Xa Tôi Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.